

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

יום שני, ט' בסיון תש"ף 1.6.2020	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	עורכת אחראית ענתי גילעד	עורכי משנה רונה ניסן, לורן יודיצקי, תמר אברהם	עורכות אריאל מאיק, עדן כהן	עורך משנה יוסי משען	מורה מלווה ועורכת ראשית ורדה קרין	מנהלת בית הספר נעמי אלישיב	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	עיתון בית ספר הכפר הירוק רמת השרון
---------------------------------------	---------------------------------------	-------------------------------	---	----------------------------------	---------------------------	---	----------------------------------	-----------------------------------	--

7

חגיגה בפנימייה

תוכנית 10, קבלות שבת, נשף יום
האהבה, ארוחות שוות בחגים ועוד

17

קר ולוהט

בשבוע אמנויות וספורט
התחברו הדברים הכי לא
קשורים לחוויה נפלאה

58

הכול בשליטה

הקורונה אילצה אותנו לחשב
מסלול מחדש • תלמידים
ומורים מספרים

צעיר בן 70

הכפר הירוק, המקום שממציא את עצמו מחדש כל הזמן,
חוגג השנה שבעה עשורים • לצד אירועים מיוחדים,
מפגשים מרגשים וזכרונות מעלי חיוך, נחתה עלינו
במפתיע הקורונה, שיבשה את השגרה ונאלצנו להתרחק,
אבל הלב נשאר הכי קרוב • גיליון סיכום של שנה חגיגית
וקצת אחרת • קיץ נעים ובריא לכולם!

סרט חיינו + מוסף נוסטלגי
מרהיב לרגל חגיגות 70-לכפר

29

אומרים שהיה פה שמח...

הנער סיסקו, "האבא" של נעל"ה, המורה המיתולוגית ועוד הפתעות • מוסף נוסטלגי מרהיב לרגל חגיגת 70 שנה לכפר הירוק

סלאם עליכום

איך אומרים קורונה בערבית ומיהו פריד אל-אטרש? אנחנו לומדים ערבית קצת אחרת **23**

עולים על העצים

לרגל ט"ו בשבט תלמידי נעל"ה בחרו את העץ הישראלי שהם מתחברים אליו והצטלמו לידו **46**

הרע שיוליד את הטוב

תלמידי י"ב יצאו לפולין כדי להתחקות אחר שורשי העם היהודי שנכחד, וחזרו עם תובנות ממשמעותיות **50**

המסע הישראלי שלנו

שכבה י"ב יצאה למסע בעקבות תקומת העם בארצו, ובין היתר חנכו את תלמידי ביאליק רוגוזין **53**

מי מסתתר מאחורי המסכה?

מי שלא חגג את פורים בכפר הירוק, לא יודע מה זה קרנבל אמיתי עד אור הבוקר **54**

תרבות זה עניין גיאוגרפי

תלמידי EMIS נהנו משלל מופעים ופעילויות בשבוע האמנויות **56**

החיטה צומחת שוב

עם גרגירים זהובים וסרטים צבעוניים, קיימנו את טקס החיטה המסורתי **60**

תוכן עניינים

זעקה חברתית

מעורבים חברתית: הצטרפנו להמוני בני נוער מכל הארץ בהפגנת תמיכה בקהילת הלהט"ב. **4**

יש לנו אלופה!

התלמידה ריטה ברוזובסקי זכתה במקום הראשון בתחרות המחקר באולימפיאדה לביולוגיה באוניברסיטת בר-אילן **9**

יוצרים על הבוקר

סרטים על יוצרים, הצגה משעשעת, מוזיקה טובה וגם אתגר קרת בבוקר ספרותי בשכבה ט' **14**

עולם של צלילים

תלמידי מגמות המוזיקה מנגנים בבית הספר וגם יוצאים לחקור צלילים במקומות אחרים **16**

אתם איבדתם? אנחנו מצאנו!

קבוצת היזמים הצעירים בכפר הירוק פיתחה ברקוד, שיסייע לאנשים למצוא חפץ יקר שאיבדו **18**

כבוד השגרירים

השנה יצא לדרך המחזור השלישי של המסלול הדיפלומטי, שמלמד על עולם היחסים שבין המדינות **21**

המנהלת

נעמי אלישיב

המנהלות נעמי, דפנה ועירית בטקס החיטה

מחכה לכם

בית הספר בימי קורונה, ברגע אחד נסגרה מערכת החינוך וכך גם בית הספר שלנו. רגע אחד הגגנו את פורים כמסורת הכפר, וברגע הבא הגיעה הודעת הסגירה.

תוך יום אחד אורגנה מערכת חדשה, "מערכת קורונה", והלימודים המשיכו. אני גאה בכך ובצוות על כך. הימים הראשונים היו מלאי תהיות, שאלות, מחשבות וגם המון יצירתיות,

בצד העצב של כיתות ריקות וקולות טווסים, שגורכים על קולותיכם שלכם. תלמידים ותלמידות יקרים ויקרות, אתם חסרים. הכפר הירוק בלעדיכם ריק ומוזר. שנת הלימודים נעצרה. אני תקווה שתהיה חזרה לשגרה שתאפשר לנו להיפגש שנית. זאת תהיה החגיגה האמיתית. ועד אז אני מסתכלת בסיפוק על כל העשייה הענפה שהתקיימה - חגיגות ה-70, צעדת שדה החיטה, שבוע אמנויות וספורט ועוד... מתגעגעת ומחכה לשובכם,

נעמי

מנכ"ל הכפר הירוק

ד"ר קובי נווה (סיסקו)

תעוועי הגורל

משפחת הכפר הירוק שלנו, והימים ימי קורונה בישראל ובחלד כולו.

רצה הגורל, ובמקום להיות בשלבו שבו אנו עמלים במרץ רב לקראת חגיגות ה-70 שנה לכפר הירוק, אנו מוצאים את עצמנו סגורים ומסוגרים בעטיו של וירוס קטלני - אין יוצא ואין בא.

כולנו כואבים את המולת הנעורים והיצירה שביננו, אשר נגוזו באחת. נחמה פורתא היא לנו, שבין השאר, מלאכת הכנת עיתון "ידיעות הכפר הירוק" לא פסקה.

על כך התודה והברכה לכל הכתבים והעורכים וכמובן, לכוח המניע - ורדה קרין היקרה שלנו.

כולי תקווה, שכעת חיה, נוכל כולנו לחוג לכפרנו היקר והאהוב יום הולדת 70. שלכם באהבה,

ד"ר קובי נווה (סיסקו), מנכ"ל הכפר הירוק

העורכים

ורדה קרין ויוסי משען

מאמץ מיוחד

בשנת הלימודים תש"ף חגגנו אנו - התלמידים, המורים והעובדים - 70 שנים להיווסדות הכפר הירוק, והגיליון החגיגי שלפניכם עומד בסימן חגיגה זו.

גיליון זה יוצא השנה במאמץ מיוחד של הכתבים והעורכים, שכן ימי הסגר שנגזרו עלינו בגלל מגפת הקורונה כמעט מנעו את הוצאתו לאור. ראוי לציון גם המאמץ המיוחד "ידיעות אחרונות" בנסיבות הנוכחיות. מאמצים אלה ניכרים בעיתון עצמו ותוכלו להתרשם ממגוון הכתבות והראיונות. אנו מקווים שבמהרה נשוב וניפגש פנים אל פנים בין כותלי בית הספר.

לתלמידי שכבה י"ב נאחל סיום מוצלח וחגיגי של שנת הלימודים.

ורדה קרין ויוסי משען

העורכות

אריאל מאיק ועדן כהן

התמודדות לצד געגוע

טחון וכמובן, לאזרחים שנשמעים להוראות. בלעדיהם לא היינו מגיעים לנקודה הזאת בצורה כל כך יעילה ומהירה. תודה מיוחדת להנהלת הכפר הירוק, למדריכה בפנימייה, לעובדיה ולמורים שמקדישים מאמצים רבים לשמירה של הקשר הבינאישי וללמידה מרחוק.

מדינת ישראל ושאר מדינות העולם נמציאות בעייה משותפת ונעזרות זו בזו בכל נושא - רפואי, כלכלי וחברתי. לנו רק נותר לקוות שהסיוט הזה ייגמר במהרה.

פנייה מיוחדת שלנו אל תלמידי י"ב, שפייספסו את הטיול השנתי וחוו חוויה שונה בתכלית. נברך אתכם בחוויות מאתגרות בהמשך, הצלחה בבחינות הבגרות ובגיוס שאחריהן. אנחנו מקווים שאתם מצליחים למצוא נקודת אור בכל החושך הסובב את כולנו. אוהבות

אתכם!

ולסיום, מדינת ישראל חוגגת יום עצמאות אמנם קצת שונה, אבל עם המון שמחה בלב וגעגועים לחגיגות של פעם.

אריאל מאיק ועדן כהן

אנו שבות ומברכות את הכפר הירוק בברכת 70 שנה, ועל אף שאת חגיגת שבועות לא נערוך השנה, אלא בשנה הבאה, זוהי הזדמנות מצוינת לברך את המדינה החוגגת 72 שנה.

אחרי מלחמות רבות ומבצעים, מדינת יש"ר ראל עומדת בהצלחה על שתי רגליה.

אזרחי המדינה מגלים בזמן נגיף הקורונה ערכות הרדית בינם ובין הוולת. נגיף הקורונה הבילתי נסכל מציב לנו אתגר קשה: אנחנו יושבים בבתים, לא יוצאים ולא פוגשים חברים, לא הולכים לבתי הספר ורק לומדים מרחוק. מצב זה הוא בהחלט הזוי וביזארי, ולא האמנו שנפגוש אותו אי פעם. עדיין, אנחנו מתמודדות.

התחלואה בארץ נמוכה יחסית לשאר העולם, ומספר המתים נמוך. עם הזמן שתינו לומר דות להסתדר בלימודים, בפגישות מעטות עם חברים ובימי הולדת מרחוק. צר לנו שאת חג

השבועות לא נזכה לחגוג השנה בכפר, שהוא ביתנו השני, אלא כל אחד בביתו. מקוות לתקופה טובה ורגועה יותר.

אנחנו מוקירות את עבודתם של הרופאים והאחיות הערשים עבודה יוצאת מן הכלל. בנוסף, אנו מודות לכל צוות אכיפת החוק, המגן האנושי, קופות החולים, רשויות הבי-

מנכ"ל דוקטור קובי נווה (סיסקו) | מנהלת בית הספר נעמי אלישיב | מורה מלווה ועורכת ראשית ורדה קרין | עורך משנה יוסי משען | עורכות אריאל מאיק, עדן כהן | עורכות משנה רונה ניסן, אלמה ספיר, לורן יודיצקי, תמר אברהם | צילום השער אלכס א. | עורכת אחראית ענת גילעד כתבים איל איבשיץ, רוני רוזנברג, רונה ניסן, אלמה ספיר, לורן יודיצקי, ארי להבי, מאיה סמואלוב, עדן כהן, אריאל מאיק, מיכאל שקד, נועם נאמן, נעמי בן דוד, תמר פז, איתמר שטייניץ, דניאל צ'וררו, מיקה רוטברג, אלון דיין, גלעד אדמסקי, נמרוד כספי, נוגה מלמד, ליהי שגב, מעיין קרת, עלמה פישר, לירון כהן, אטריום ספיר, ריטה ברזובסקי, שירי כהן גנוסר, אמיר בן אלון, לימור רובך, סיגל גפן, יהודה אור, תמר אברהם, יסמין הלוי, קטיה רזניק, אלון שוקרון, אדם אנטושין, שני פריצקי, ניקול קופיטין, נסיה שירוקין, נסיה ניקולייב, מארק ניימן, תום ארגיל, אניה ליטווק, אלינה פנטיקו, ליזה וירץ, ולאדה גרבצובה, סוניה פילטוביץ, פולינה שגיגה, סוניה זדירקו, ניקול קיפוטין, אנדריי אוסטרובסקי, אליסה ציקילינה, אולג דובין, לאון וסק, ג'ני אוסטרובסקי | צלמים דני אשר, ורדה קרין, יוסי משען, נורית שלם, שירז פולקמר, בני פרדה, דייב אלג'ים, גיל זילברשמידט, איילת פוזה, דניאל דכטיאר, יוסי עובד, עינת פליטי, ענת שושני, נועם נדיר, שרית רג'ניאנו, מאיה קוגן, שלי בהרי, ליאור כץ, דינה מרקוב, גור ויינשטיין, עופרי שובל, שרה פלי, מאיר מטנול, ירון גנות, אסף גולדפרב, ענת גרוס, עדי גל, מאיה להב, איילת ליפשיץ, שירה קוטלר, עדינה ברגר עידו, עומרי וידל, עדי טלמון, ערן מוסקוביץ יועצים טכנולוגיים רודי רודיטי, אבי תירוש, יוסי משען מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 | דוא"ל: yt@yedioth.co.il | כתובת: רח' נח מוזס 1, ראשון לציון

והרי החדשות...

סיור מרתק באולפני החדשות של חדשות ערוץ 2 ותאגיד השידור כאן

בתאריך 13.1.20 יצאה כיתתנו, י"א/5, לסיור כחלק משיעורי התקשורת עם יובל גנוה. במסגרת הסיור ביקרנו באולפן "חברת החדשות" במרכז התקשורת בנווה אילן, שבו מצולם עיקר התוכן של ערוץ 12. המדריך שלנו היה אלון שני, הרובר הראשי של "חברת החדשות". תחילה ביקרנו באולפן הראשי שבו מצולמת המהדורה המרכזית וכן שלל תוכניות ומבוקים לאורך היום. כמו כן ביקרנו בחדר הקונטרול, שבו יושבים העורכים בעת השידור, שולטים על המצלמות וקובעים מה ישודר לצופה בבית.

זכינו לראות ממקור ראשון את צוות החדשות בפעולה בזמן מבוק של השעה עשר עם שיבל כרמי מנסרה. בהמשך ראינו את ארכיון החדשות ואת אגף הדיגיטל, שבו עובדים בכל שעות היממה כדי לאתר ידיעות עדכניות, לבדוק את אמינותן ולפרסמן כמה שיותר מהר.

משם המשכנו למודיעין, אל אולפני הטלוויזיה והרדיו של תאגיד "כאן".

בעת הכניסה לאולפני השידור ראינו

שה ברבר הכת בירושלים, שפרטיה נחשפו מצד המשטרה בזמן השידור. בסוף הביקור נכנסנו לאולפן החדשות של ערוץ כאן 11. תודה ליובל גנוה, שלימד אותנו על התקשורת במדינה, על עיתונות ועל השיבה ביקורתית בנוגע לתוכן שאנו צורכים. תודה על ההשקעה הרבה, היוזמה וכמובן, ארגון הסיור.

אלון דיין וגלעד אדמסקי, י"א/5

ב' אסתי הסבירה לנו על השיקולים של שרדני רדיו בעת קביעת סדר הידיעות שיוצגו בתוכנית ועל חשיבות היושרה העיתונאית. כמו כן הסבירה שלעיתים מגיעות ידיעות פתאומיות במהלך התוכנית, שמשנות באופן פתאומי את סדר הדברים.

שהינו בחדר הבקרה של צוות העורכים בעת תחילת התוכנית והתפעלנו מהמקצועיות של הצוות בהתמודדות עם ידיעה חדשה

את צוות העיתונאים והעורכים של חדשות התאגיד, ששוקרים על החדשות העדכניות. באחד מאולפני השידור זכינו לפגוש את השרנית אסתי פרוז ואת צוות העורכים של יומן הצהריים "בחצי היום" שמשודר בכאן

הסכמה משני צידי הקו הירוק

הספר, האנשים, המורים והתלמידים יהיו כל כך דומים למה שאנחנו מכירים. קיבלו את פנינו עם שירים וריקודים, ותוך זמן קצר גם אנחנו הצטרפנו אליהם. התחלקנו לקבוצות מעורבות ועברנו פעילות היכרות, שבה כל אחת סיפרה משהו על עצמה.

אחרי הפעילות חזרנו לאולם, ושם ארבע בנות מכל בית ספר דיברו כל אחת על נושאים שנויים במחלוקת. קיבלנו את זכות הבחירה באיזה דיון מהדיונים שהתקיימו להשתתף, והחלטנו ללכת לדיון העוסק בקהילה הגאה.

באנו לדיון בראש פתוח. רצינו לשמוע דעות שונות בנושא ולהבין את מקורן. ואולי בגלל זה הוא משך כל כך הרבה בנות.

הופתענו לשמוע שלא כל הבנות מתנגדות לזכויות של הקהילה הגאה. רובן אף הביעו תמיכה, במיוחד בקרובי משפחה וחברים קרובים שהם חלק מהקהילה. הביקור היה מעשיר ומעניין, ושמחנו להכיר דרך חיים שונה משלנו. אנחנו כבר לא יכולות לחכות לביקור הגומלין!

אריאל מאיק ועדן כהן

לא ידענו למה לצפות. לא תמיד קל לצאת מאזור הנוחות ולשמוע דעות שונות ומנוגדות לשלך, אבל קיבלנו הזדמנות לכך בביקור שערכנו בבתי הספר בקדומים ובקרני שומרון.

כשירדנו מהאוטובוס וצעדנו בחצר בית הספר לכיוון האולם, דמיינו מציאות אחרת. לא ציפינו שמבנה בית

עושים תקשורת בבינתחומי

כיתה י"ג/13 ביקרה בבינתחומי בהרצליה, כחלק מתוכנית העשרה. התלמידים עברו סדנת רדיו עם יונתן גל והפיקו תוכנית רדיו בשם "בוקר למופת"

האם אתם יכולים לחולל את השינוי?

תלמידי שכבת ח' שמעו את סיפורו של יוצא אתיופיה, שהותקף על ידי שוטרים רק בשל צבע עורו, וצפו בסרט שעוסק באפליה על רקע גזעי • מיקה רוטברט יצאה עם תוכנות

דשים. כעבור זמן מה הפיץ את הסיפור ברשת, דבר אשר הביא לשיתופים, רעש גדול ופרסומים בכלי התקשורת. בשלב זה החליט עו"ד אביתר קנולר לקחת את התיק בהתנדבות מלאה. השניים הגישו תלונה בבית המשפט נגד השוטרים ונגד מח"ש על רשלנות בחקירה. בסופו של דבר, לאחר ערעורים רבים ודיונים חוזרים, זוכה ג'ג'או. אני רוצה להאמין שמדובר במ"קרה בודד ורוב השוטרים אינם כאלה, שהרי הם אלו שמאז ומתמיד נמצאים כאן כדי להגן על קהילות ואזרחים. הרי אין שום סיבה להפלות ולחשוד באדם על רקע לאום, דם וצבע עור, אם לא עשה דבר. אני מאמינה שכולם שווים ושאפליה מסוג זה לא תקדם אותנו לשום מקום. אם נרצה לחיות יום אחד בחברה טובה יותר ובשלום, נצטרך להתחיל בלכבד כל אדם באשר הוא, ולא לשפוט אף אחד על סמך מראה ורושם ראשוני בלבד.

ובארבע לפנות בוקר נתקל במעצר שביצע שוטר בגבר שחום עור, לאחר שאותו אדם ובת זוגתו התנגדו, מכיוון שלא הייתה סיבה מוצדקת לעניין. בתגובה השוטר הפעיל את כוחו, דבר אשר גרם להצטופפות של קהל השוטר שרצה להרחיק את המתקה"לים כדי שלא יתעדו את המקרה, שלף גז פלפל והחל לרסס. בשלב מסוים ניגש השוטר לג'ג'או, שבכלל עמד בצידו השני של

הרחוב ולא עשה דבר, וריסס גם אותו, ולאחר מכן חישמל אותו במפתח הלב בעזרת שוקר השמלי שלוש פעמים, בליווי קללות ואמירות, כגון "תחזור לאפריקה", דבר הגרם לו להתעלפות. ג'ג'או הגיש תלונה למחלקה לחקירות שוטרים וחווה התעלמות במשך שלושה חו-

חות שונה מ"המראה האשכנזי הממוצע". מדובר בפחד של אנשים אלו להסתובב במקומות המכונים "שכונות יוקרה", מחשש להתקלות בניידת משטרה אשר תתחיל לתחקר ולתשאל גם ללא סיבה מוצדקת. הם סיפרו שהם לא יכולים אפילו לצאת לריצה, פעולה שרבים מאיתנו נהנים לעשות, וזאת מבלי שתהיה עליהם תעודת זהות, כי אחרת המשטרה יכולה לעצור אותם. בפאנל דיברו המשתתפים על האנשים שצריכים לחשוב פעמיים לפני שהם בוחרים לאן לצאת מהבית ומתי, מחשש להיתקלות לא נעימה במשטרה, על התחושות הקשות שזה יוצר בקרב יוצאי אתיופיה, ועל העובדה שכל אחד ואחד מאיתנו גועז במידה מסוימת, כולנו שופטים אנשים על סמך מראה ורושם ראשוני בלי בכלל להכיר אותם. ג'ג'או סיפר על מקרה שהתרחש בערב פסח לפני כמה שנים. הוא יצא לבלות,

במהלך חודש פברואר השתתפנו, שכבת ח', בהרצאה מרתקת בנושא יוצאי הקהילה האתיופית. בהרצאה, שאירגן רכז השכבה ערן מור סקוביץ, היו שלושה משתתפים: העיתור נאית גל גבאי, שביימה את הסרט "החשוד המייד" העוסק בחשד המייד שמעוררים יוצאי אתיופיה בקרב קהלים מסוימים; ג'ג'או בימרו, שפירסם ברשתות החברתיות תקיפה שעבר בידי שוטר ללא סיבה, שכללה ריסוס

בגז פלפל ושימוש באקדח טייזר (שוקר חש"מלי), וזכה להערות כגון "תחזור לאפריקה"; והאורה השלישי היה עו"ד אביתר קנולר, המייצג את ג'ג'או בתביעה נגד השוטרים ונגד מח"ש על רשלנות בתיק. בסרט של גבאי מבחינים באפליה ברורה כלפי יוצאי אתיופיה או כל אדם בעל

עומדים בפרץ 2

תלמידים רבים שעוסקים בפעילות חברתית נמצאים במצב של ניגוד אינטרסים. מחאות תלמידים מתקיימות על חשבון ימי לימודים. התלמיד שואל את עצמו, האם כדאי ללכת למחאה, או שמא להישאר וללמוד בבית הספר? אני חושב שהתשובה לדילמה היא עד כמה אתם רוצים למחות. עד כמה המחאה חשובה לכם? אם כן, הכלי החינוכי הכי חשוב שמערכת החינוך יכולה לתת לכם זה את חופש הביטוי - הזכות למחות ולהביע את דעתכם. זהו סיפור על כיתה, שחצי מתלמידיה הרגישו הזדהות עם ההפגנה והחליטו להביע את דעתם על חשבון יום לימודים. ב-15.1.20 התקיימה בכיכר רבין מחאת תלמידים עקב אמירותיהם של פוליטיקאים כנגד הקהילה הגאה, וביניהם שר החינוך. ברגע שנודע לכיתה, על קיום המחאה, התארגנה קבוצה של תלמידים, ואני ביניהם, שתיכננה להצטרף למחאה, אף על פי שבית הספר לא קידם התארגנות גדולה של תלמידים. ביום ההפגנה אירגנו שלט מחאה ונסענו באוטובוס לכיכר יחד עם עוד קבוצות דומות מבתי ספר אחרים. הופתענו לראות את הכמות האדירה של תלמידים שהיו מוכנים לשבור שגרה ולהופיע בהפגנה. מספר תלמידים נשאו על הבמה נאומים מרגשים וסיפורים אישיים, שהפנו כעס ותוסכול כלפי המדיניות הממשלתית בנושאי הגירה וליברליזם. בתום הנאומים שבנו לשגרת הלימודים. בזמן שרגעי המחאה חלפו להם וחזרנו מתל"אביב שטופת השמש לבית הספר, כך ניצוצות הגאווה, הרגישות והכעס דעכו להם.

אלון שוקרון, ט/3

עומדים בפרץ 1

בחודש ינואר, במסגרת שיעור חינוך, שוחחה איתנו המחנכת אורנית על דברי שר החינוך הרב רפי פרץ בנושא קהילת הלהט"ב. הנושא הזה גרם לדיון מעמיק בשיתוף דעות וסיפורים אישיים. לאחר השיעור החלטתי יחד עם חבריי לכיתה, איתי ושקד, להשתתף בהפגנה שעתידה להתרחש ב-15 בינואר. רצינו למחות על השימוש הציני בקהילות ומיעוטים ועל השיסוי והקרקעים בדברי השר. לבסוף 40 תלמידי הכיתה החליטו לצאת להפגנה בעזרתה של אורנית. זו לא הייתה הפגנה רגילה, שבה נואמים מבוגרים, אלא הפגנה של תלמידים לכל דבר ועניין, שהגיעו למחות על הדברים ולדרוש את הזכות לכבוד, חירות ושוויון. מעל 3,000 תלמידים מתל"אביב הגיעו לאירוע, ממש כיתות שלמות מבתי הספר אליאנס, עירוני ד' ועוד, שתרמו להרמת האווירה. הרגשתי שכתלמידה, אני לא מסוגלת לשתוק נוכח דיבורים על טיפולי המרה וכביכול משפחה לא טבעית. אני חושבת כמה משפילים ופוגעים הדברים שאמר פרץ על ילדים שמשתייכים לקהילה זו או על משפחתם. מדוע צעירים וצעירות צריכים לפחד מאמירות אלה?! אנו בשנת 2020 וקשה לשמוע העלבות כאלה מצד שר החינוך. כיצד? בהפגנה נאמו מספר תלמידים, ביניהם בוגר של בית הספר "אמיס" בכפר הירוק, שדיברו על שוויון, אחווה ומציאות טובה יותר. אהבתי לשמוע דעות פתוחות, שוויוניות וליברליות, דעות מקבלות ולא חשוכות. דעות של סובלנות וקבלת האחר.

מיקה רוטברט ח/6

בחירות
20/2019

מילון
בחירות

סיעה

מפלגה

אחוז
חסימה
3.25

אופוזיציה

קואליציה

בחירות
יחסיות

הסכמ
עודפים

מעטפה
כפולה

מצע

קול
כשר

דמוקרטיה
ייצוגית

מנדט

כנסת

פריימריז

מליאה

חייבים לצאת
מהפלוונטר

המפלגות הערביות. הגוש מגיע כך ל-57 מנדטים (או 54 בלי מפלגת בל"ד). אבל ישראל ביתנו היא מפלגת ימין, וככזו, היא לא תשב עם הערבים.

כך נתקענו במצב של שיתוק מוחלט, ואין רוב לאף צד. יש גם לרון באספקט הכלכלי. סבב בחירות כולל: יום שבתון, תחבורה ציבורית חינם ועלויות פתקים וקלפיות - כל אלה יחד עולים כשני מיליארד שקל, היוצאים היישר מכיס המדינה. היום המדינה נמצאת בגירעון מההוצאות המופרזות של הממשלה הקודמת ומשתי מערכות הבחירות האחרונות. לכן ניתן להניח שהוצאה של שני מיליארד שקל נוספים לא תשפר את המצב.

מערכת בחירות שלישית תשאיר את המדינה במצב של ממשלת מעבר לתקופה של בערך חצי שנה. כאמור, הבעיה בממשלת מעבר היא שאין בסמכותה להעביר חוקים, לאשר תקנות ולחדש חוזים. לדוגמה: קצבאות הנכות, שהוסכם להגדילן עוד בימי הכנסת ה-20. כעת יש לחדש את אישורו של התקציב הזה, אבל ממשלת מעבר לא מסוגלת לכך, ולכן הנכים נשארים מתחת לקו העוני. נוסף על כך ממשלת מעבר לא יכולה למנות ועדות. דוגמה להיעדר סמכות בתקופה זו היא סיום כהונתו של פרקליט המדינה שי ניצן. לרוב, כאשר פרקליט מדינה מסיים את כהונתו, הוועדה למינוי שופטים אחראית לה באת ממלא מקום מתאים.

אם כך, מערכת בחירות שלישית תפגע בכל אספקט במדינה ותועיל רק לפוליטיקאים המעוניינים בכך. היא תפגע קשות בזכויות האזרחים - הדבר שאותו הפוליטיקאים אמורים לשים בראש סדר העדיפויות שלהם. נקווה שתוצאות הבחירות הבאות יביאו את מדינת ישראל להכרעה וכתוצאה מכך לניהול תקין של מדינה. אנו, הדור הצעיר, מתקשים לקבל מצב לא יציב שכזה. לכן עלינו לקוות לתוצאות טובות מאלו ולהיאבק למען הקמתה של ממשלה יציבה בעתיד הקרוב. כי אם לא נעשה כלום, לא יקרה כלום.

מיכאל שקד, נועם נאמן, נעמי בן דוד, תמר פז, ודניאל צ'וררו, ט/3

נתחיל מהסוף: ב-13.5 תושבע סוף סוף ממשלת חירום בין הליכוד בראשות בנימין נתניהו לכ"חול-לבן בראשות בני גנץ. שופטי בג"צ אישרו את ההסכם, שלפיו הכהונה תהיה ארבע וחצי שנים ברו"טציה. בהצלחה לממשלה החדשה!

ב-2 במרץ 2020 אזרחי ישראל ייצאו לקלפיות בפעם השלישית בתוך שנה אחת. פעם שלישית שבה תקציב המפלגות יעלה למדינה מאות מיליוני שקלים, עוד יום שבתון שעולה למשק מעל מיליארד שקל וכל זאת בשביל לקבל את אותה תוצאה.

כל עוד לא תהיה ממשלה יציבה, המדינה תהיה תחת שלטון של ממשלת מעבר. הבעיה בממשלת מעבר היא אי יכולתה להעביר חוקים, לאשר תקציבים ולמעשה, לעשות את הדברים הפשוטים וההכרחיים לשיפור תנאי החיים של אזרחי ישראל בתחומי החינוך, הביטחון, הבריאות ועוד.

אז מדוע אנחנו לא מצליחים להקים ממשלה? התשובה לשאלה מורכבת ובנויה מכמה סיבות. בכנסת ישנן שתי מפלגות גדולות: כחול לבן עם 33 מנדטים והליכוד עם 32 מנדטים. יחדיו הן מחזיקות ב-65 מנדטים, שהם רוב בכנסת, ולכן לא תקום קואליציה בלי אחת מהן לפחות.

הקואליציה המוצעת כיום בשיח הפוליטי היא ממשלת אחדות, שילוב בין כחול לבן לליכוד. הבעיה היא שמנהיג הליכוד, ראש ממשלת ישראל בנימין נתניהו, מואשם בשוחד, מרמה והפרת אמונים.

הבטחת הבחירות של כחול לבן היא שהם לא יישבו עם נתניהו כל עוד הוא נתון תחת כתבי אישום או חותר לחי סינות. עקב כך אחדות בין כחול לבן לליכוד לא תתאפשר. הקואליציה האפשרית בגוש הימין היא שילוב של הליכוד, הימין החדש, המפלגות החרדיות ואיחוד מפלגות הימין. אבל כל אלה יחד מגיעים רק ל-55 מנדטים.

אביגדור ליברמן, יושב ראש ישראל ביתנו ולשון המאזניים בבחירות האחרונות, התחייב שהוא לא יישב עם החרדים, ככה שאין קואליציה לימין. "אבל מה עם גוש המרכז-שמאל?", ודאי תשאלו. ובכן, גוש זה מורכב מהעבודה-גשר-מרצ, כחול לבן ותמיכה חיצונית של

70 שנה לכפר הירוק

צילומים: דניאל דכטיאר

חג האהבה

הציון: 10!
מתוכנית 10 המיתולוגית ועד קבלות השבת המגבשות: מסורת היא מסורת גם אחרי 70 שנה

קבלת שבת

כפר של הישגים

אלופי המינהל תש"ף

כדורסל

ב-12 בפברואר 2020 נערכו משחקי בית הגמר של אליפות המינהל לחינוך התיישבותי בכדורסל - דרג א'. במשחק הראשון ניצחה נבחרת הכפר הירוק את נבחרת בית הספר עיינות 44:52. במשחק השני ניצחה נבחרת הכפר הירוק את נבחרת בית הספר משגב 43:53, וזכתה במקום הראשון ובגביע: ברכות לעדי גל, רכז ספורט, וכמובן, לשחקנים: אסף לוקץ, י"א/11, רו בינו, י"א/11, מרום חזות, י"א/11, אדם קליין, י"ב/8, גידי שיפה, י"א/11, ויואג ג"י, גד דואודו, י"א/1, אבנר דרוה, י"א/6, יובל יעקובי, י"א/8, עומר קורן, י"א/7, איילון להב, י"א/12.

ניווט

אלופי המחוז

חמישה (!) גביעי מקום ראשון וגביע מקום שני אחד נוספו לכפר הירוק בניווט תחרותי בגמר האזור הדרומי (ת"א, ירושלים, מרכז ודרום) של משרד החינוך במסגרת ליגת מועדוני ספורט בית-ספריים. נבחרת הבנים ז'-ח': מקום ראשון - אלופי המחוז! נבחרת הבנות ז'-ח': מקום ראשון - אלופות המחוז! נבחרת הבנים ט': מקום ראשון - אלופי המחוז! נבחרת הבנות ט': מקום ראשון - אלופות המחוז! נבחרת הבנים י'-י"ב: מקום שני - סגני אלופי המחוז! נבחרת הבנות י'-י"ב: מקום ראשון - אלופות המחוז! ברכות למאמן עודד ורכין ולתלמידים ולתלמידות שזכו בתחרויות.

★★★

ברכות חמות לעדי גל, רכז החינוך הגופני

ראשונים באליפות הסייבר הארצית

סייבר

האקדמיה הטכנולוגית של הכפר הירוק - GSA שמחה לבשר: נציגינו השיגו מקומות ראשון, שני ורביעי באליפות הסייבר הארצית קודגורו-אקסטרים (למתחרים בכל גיל, בדגש על נוער). התחרות התקיימה ב-21.2.2020 באוניברסיטת תל-אביב בחסות GSA ובעידוד 8200 ואוניברסיטת תל-אביב. סך הפרסים: 10,000 שקל. זו השנה הרביעית ברציפות שבה נציגי GSA הכפר הירוק זוכים במקום הראשון.

במסגרת אקדמיית GSA, ילדים מלמדים ילדים כפעילות ערב קבועה. השנה עידו היינמן ומיכאל קראסיק הובילו את הדרכת הקבוצות שהשתתפו בתחרות. אנו גאים מאוד בעבודתם תם הנהדרת ובהישג המרשים של הקבוצות בהדרכתם. הזוכים הקפידו להודות להם מעל הבמה בחום רב.

בקבוצה שזכתה במקום הראשון נמצאים רואי נבו ובן גולן, שני תלמידי כיתה י' (פעם ראשונה בהיסטוריית התחרות שזו כים בה תלמידים משכבה זו), שהודרכו על ידי מיכאל והיינמן ולבסוף, עם קצת מזל, הם אף ניצחו את המדריכים שלהם והגיעו למקום הראשון.

פרס המקום הראשון: בסך 4,000 שקל. במקום השני, עם פרס בשווי 3,000 שקל, זכו מיכאל קרסיק, עומר שלו ועילי אלרוה. במקום הרביעי, עם פרס של אלף שקל - אוראל אברהם ומייקל שטיינברג.

ריצות שדה

אליפות ישראל לחט"ב

ברכות לנבחרות הכפר הירוק, שהגיעו לגמר אליפות ישראל בריצות שדה של המינהל לחינוך התיישבותי. בני ובנות חטיבת הביניים קטפו את אליפות הארץ, ובני ובנות התיכון השיגו את המקום השני.

שחמט

הגביע שוב שלנו

ראשונים במשחק המלכים

בתאריך 18.2.2020 התקיימה אליפות המינהל לחינוך התיישבותי בשחמט. תלמידי הכפר זכו בהישגים מצוינים והנוכחות על הפודיום בהישגים האישיים הייתה מדהימה. אלה ההישגים הקבוצתיים: תלמידי חטיבת ביניים - גביע המקום הראשון. תלמידי תיכון - גביע המקום הראשון. כללי (חטיבת ביניים + תיכון) - גביע המקום הראשון.

*** ברכות למאמן עודד רוס ולתלמידים שזכו: אור גלובוס, רועי צמח, נימי כספי, רועי ארליך, עודד גלאט, נדב צמח, אלון שוקרון, יובל אטר, עידו אמית, בר אנגל, אור גבריאל וועמרי מיכאלי, וכן לרכז חנ"ג, עדי גל.

תחרות השחמט, שמתקיימת כבר 39 שנה ברציפות, התקיימה השנה בעמק חפר. כשהתחילה התחרות, לא הכי התרגשתי. זכרתי שבשנים קודמות התחרות הייתה קלה יחסית לי ולקבוצה. תמיד זכינו במקום הראשון.

כמובן, קיבלנו גביע גם בתחרות זו. ואיך לא?! בסיום התחרות הגענו לסיסקו, מנכ"ל הכפר, לקבל ממנו טוב טעם ופסק זמן. אז בנימה מתוקה זו, אציין שהתחרות תינצר בזיכרוני לנצח.

אלון שוקרון, ט'3

הישג בכימיאדה: שלושה נציגי הכפר בנבחרת ישראל בכימיה

חדעים

ב־13 בדצמבר התקיים גמר הכימיאדה לכיתות י"א-י"ב בטכניון, שבו נבחרים תלמידים לנבחרת הכימיה הישראלית. לתחרות יצאו שישה תלמידים מהכפר – מיכאל בלגולה, דניאל בוגטרביץ', מרג' ריטה גרינברג, שלי סקופ, אוהד מורג ואני – איתמר שטייניץ.

החלק הראשון בתחרות היה מבחן של שעתיים וחצי בנושאים שנמסרו לנו מראש. בסיום המבחן נהנינו מכיבוד קל ומשחות עם תלמידים שהגיעו מכל קצוות הארץ, וכמובן בהשוואת רשמים מהמבחן.

בהמשך פנינו למעבדה והתמקמנו בעמדות, לאחר שיחת בטיחות קצרה. הייתה לנו מעבדה מעניינת, שבה הונחו לפנינו ארבעה חומרים שונים, ובעזרת ערבוב שלהם היינו צריכים לזהותם.

לאחר המעבדה פנו כל הנבחרים לאכול ארוחת צהריים, ובזמן הזה המבחנים והמעבדות שלנו נבדקו. קצת אחר כך הגיעו ההורים לטקס ההכרזה על הזוכים.

בטקס קיבלנו תעודות הערכה על הגעתנו לגמר, לצד תעודות דומות למורים או הרכזים לכימיה. לאחר המתנה ארוכה, שבה המתח שבר שיאים חדשים, הכריוו על הזוכים. בגלל שאיחרו את התחרות של י"א ושל י"ב, זכו שניים בכל מדליה.

מהכפר הירוק היו שלושה זוכים – אני ומרגריטה זכינו במדליית ארד, ומיכאל זכה במדליית זהב. שלי אמנם לא זכתה במדליה, אבל הביצועים שלה היו מצוינים, וגם היא נכנסה לנבחרת. זה היה יום אינטנסיבי ומתיש, אבל מספק מאוד. הכרנו אנשים חדשים ומעניינים והגענו להישגים.

איתמר שטייניץ, י"א/5

המנצחת באולימפיאדת הביולוגיה היא משלנו

מתוך 3,100 תלמידים שהתמיינו, הגיעה למקום הראשון בתחרות באוניברסיטת בראילן ריטה ברזובסקי

מאחל הצלחה לשלושת הזוכים במקומות הראשונים, תלמידים מצטיינים, שהוכיחו יכולות מדהימות בתחום הביולוגיה, נשמח מאוד לראותכם משתלבים כאן, באוניברסיטת בראילן, בעוד מספר שנים, ולוקחים חלק במחקרים פורצי דרך, יחד איתנו". ברזובסקי אמרה לאחר הזכייה בתחרות: "אני מתרגשת ושמחה מאוד להגיע למעמד הזה. אני לא יכולה לתאר לעצמי מצב שהייתי מגיעה כל כך רחוק בלי התמיכה והעזרה של כל מי שליווה אותי לאורך הדרך.

"חשוב לי לומר המון תודה לצוות ביולוגיה של בית הספר – למורים, ללברנטיות, לרכזת ובמיוחד למיה להב, המורה שלי לביולוגיה, שליוותה אותי ותמכה בי לאורך כל התהליך, ולשרי כהן-גינסור, המחנכת המדהימה שלי, שגם לימדה אותי ביולוגיה שלוש שנים.

"תודה ענקית ליעל סבירסקי, השותפה שלי לביחוקה, שהיא חלק בלתי נפרד מהתהליך כולו. עוד ארצה להודות להורים שלי שעזרו, תמכו וייעצו לי במהלך כל ההכנות.

"אני מודה לכל צוות התחרות ולאוניברסיטת בראילן שנתנו לי את ההזדמנות המיוחדת הזאת."

מתוך כתבה באתר ynet בתאריך 27.2.20:

ריטה ברזובסקי מגני תקווה, הלומדת בבית הספר הכפר הירוק, זכתה במקום הראשון בתחרות המחקר באולימפיאדה לביולוגיה, שהתקיימה השבוע באוניברסיטת בראילן.

האולימפיאדה לביולוגיה, שהתקיימה בפעם ה-23, הינה תחרות ארצית לתלמידים מצטיינים, במגמות ביולוגיה, והיא מנוף לקידום הביולוגיה ברמת בית הספר וברמה הארצית. התחרות, שהתקיימה באוניברסיטת בראילן, הינה יוזמה של הפיקוח על הוראת הביולוגיה במשרד החינוך, ומתקיימת משנת 1998.

לתחרות שלבים רבים, שהראשון בהם הוא מבחן ארצי אינ־טרנטי שאליו ניגשו יותר מ־3,100 תלמידים. הזוכים בתחרות החקר קיבלו מלגות לימודים באוניברסיטת בראילן. בשלבים המתקדמים נערך מבחן בכתב שבו נדרשו המתחרים להבין קטע מחקר, ליישם ידע קודם ושליטה במונחים חקר. התלמידים עברו גם מבחן על עבודת חקר של התלמידים ובו הצגת עיקרי המחקר בכרזה מדעית, ומבחן בעל־פה, שבו מוערכת עבודת חקר עצמאית של התלמיד.

תלמידים רבים הגיעו לעורר את חבריהם שעלו לגמר. הם הצטיידו מראש בשלטים ובחולצות, קראו בשמות חבריהם והריעו כשעלו לבמות. לפני ההכרזה על הזוכים בשלבים השונים של התחרות התקיימו הרצאות מדעיות של מדעני הפקולטה למדעי החיים בבראילן.

ילנה ארד, מרכזת האולימפיאדה, אמרה: "אנחנו נרגשים לארח גם השנה את האולימפיאדה ומברכים את התלמידים שלקחו חלק בתהליך, את המורים ואת ההורים, גם המורים קיבלו שי כהערכה לעבודתם, כי מאחורי תלמיד מצטיין עומד מורה מצטיין".

פרופ' סיריל כהן, סגן דיקן ללימודי הסמכה וראש המעבדה לאימונתרפיה של סרטן בפקולטה למדעי החיים באוניברסיטת בראילן, הוסיף: "משמח לראות את כל התלמידים שהגיעו מכל קצוות הארץ והשתתפו בתחרות. אני

סטארטאפ מנצח

הסטארטאפ DriveAlive שפיתחו תלמידינו במסגרת "GSA" – האקדמיה הטכנולוגית של הכפר בניהול יהודה אור,

זכה במקום הראשון באליפות המדינה לסטארטאפים של בני נוער – STARTCUP 2020 הנערכת מטעם משרד החינוך.

הזכייה מזכה את הקבוצה בפרסים כספיים וליווי ותמיכה בפיתוח של חברות מרכזיות במשק, לצד מימון טיסה לעמק הסיליקון להצגת המיזם וגיוס השקעות.

התחרות התקיימה ב־31 במרץ 2020, והתלמידים התבשרו על הזכייה המרגשת דרך הזום.

ברכות לתלמידינו

אורי סדן ירחי

תלמיד תוכנית אלפא,

שזכה במקום ראשון בארץ בתחרות למדענים ומפתחים בישראל.

לאורי חיימוביץ

תלמיד ביתה ט'9, שזכה במקום

הראשון בתחרות פרס דן דוד

באוניברסיטת תל אביב.

כל הכבוד!

טקס הזיכרון לרבין

אחריותנו של הדור

דו"ח פיסה של גאיווח סנקידה

כשמדברים על יצחק רבין, התחושה היא שמדברים על תדהמה. יש לכך שתי סיבות, הק שורות זו בזו: האחת היא שמדברים על הירצחו, השנייה היא שמדברים על התדהמה שעורר דבר הרצח. מי היה מאמין?

מדברים. מי מדבר? מורים ביום השנה להירצחו, הרודה שמבכה את הימים שבהם העתיד היה ורוד מול ראיון עם דמות פוליטית כלשהי ששוב מזכירה את הרצח. חשוב להזכיר את התדהמה. מי שנולד לעולם שבו ראשי ממשלה חיים לנצח יבין, לא הילדה מהדור הזה של המסכים. פוליטיקה היא עסק מלוכלך, אבל לא ברמה הזאת. אין מי שיעז לרצוח ראש ממשלה!

על הבמה, שחורים כמו בהלוויה, אלה שהיו שם הביעו תדהמה. זה טקס חשוב, מהסוג העצוב שלא מוחאים בו כפיים כדי שלא לזלזל. אלה שעוד לא נולדו דיברו על המציאות שהשתנתה, איך רצח הוא דבר לא נתפס. כוונתם לא דיברו על פוליטיקה.

את ההיסטוריה כותבים המנצח חים. אין מנצחים במלחמה, גם לא על השלום. אז נשארנו שוב עם ההיסטוריה. חשוב ללמוד ממנה. הכרחי לדעת שאז הייתה תדהמה. היא הייתה אמיתית, חלק ממציאות שכבר נצבעה בצבעים של עבר, "בימים ההם..." כמו ההליכה על הירח, החשמל, פצצת האטום.

שלוש יריות ועוד אחת פגעה. חיסלה את אפקט ההפתעה. במציאות שלי נרצח ראש ממשלה. אני יודעת ששינו את מערך האבטחה, זאת לא הנקודה. גם הדעה הפוליטית שלי לא חשובה. עוד פיסה של תמימות שנקרעה, עוד אפשרות שהתגלתה. רצחו את ראש הממשלה.

מעין קרת, ט' 5/

דעה

24 שנה מאז הירצחו של ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל (לא נשכח!). ביום ראשון, 10.11.19, קיימה שכבה ט' בבית הספר טקס זיכרון לציון הרצח.

השנה ליוותה את טקס הזיכרון הכרוז: "יצחק רבין הלך בשביל הישראלי ואני...". כל תלמיד היה צריך להמשיך את המשפט כרצונו. בבוקר יום הזיכרון תלמידי שכבה ט' יצרו את שביל ישראל בכפר הירוק. תלינו את השלטים שכל שכבה כתבה (כל שכבה קיבלה צבע שונה בהתאם לצבעים של שביל ישראל) ולאחר סטיימנו מלאכה זו, צעדנו יחד עם שאר תלמידי בית הספר לטקס באמפיתיאטרון.

במהלך הטקס דיברו בעיקר על הלקחים שנלמדו מהמאורע המטלטל הזה, עלו גם שני מורים וסיפרו על האירוע מנקודת מבטם. עוד הדגישו את העובדה, שבע צם אנחנו הרור שבא אחרי הרצח, הרור שמבקשים ממנו לזכור משהו שהוא בכלל לא היה נוכח בו ובעיקר הדור שהביטוי "שלום, חבר" מזכיר לו את השיר של דג הנחש ולא את דבריו של נשיא ארצות הברית באותה העת, ביל קלינטון, בתגובה על הרצח.

הטקס הסתיים בשירה משותפת של התקווה.

זה היה טקס מכובד ומרגש ביותר, עם מסר חשוב שמפציר בנו לזכור ולא לשכוח את מאורעות העבר וללמוד מהם למען עתיד טוב, סכלני וסובלני יותר.

לורן יודיצקי, ט' 3/

שלא ידע

אכן רק שירו שיר... סובל/נות?

דעה

להתקיים בשלום וביטחון והתחייב לעמוד בהחלטות האו"ם לשמירה על שלום באזור, לערוך שינויים באמנה הפלסטינית השוללת את קיומה של ישראל, לנטוש את הטרור ולסיים את הסכסוך בדרכי שלום. בנוסף הוחלט על נסיגת ישראל מיריחו ורצועת עזה ועל הקמת הרשות הפלסטינית.

על הסכמים אלו זכו רבין, ערפאת ושמעון פרס בפרס נובל לשלום בשנת 1994. אך כידוע, התוצאה המיידית של תהליך השלום הייתה הירצחו של רבין על ידי יגאל עמיר.

מכאן שהציפייה ההגיונית ממערכת החינוך היא שיום הזיכרון לרצח יצחק רבין יתרכז בדריפת שלום. אך דומה כי הנושא פרח מזיכרון משרד החינוך. כך תואר רבין ברציונל הפדגוגי של ערכות הפעילות לציון יום השנה לרצח: "יצחק רבין היה מדור המייסדים של מדינת ישראל, לוחם, מפקד ומנהיג, מפקד גדוד בפלמ"ח, מפקד חטיבת הראל במלחמת העצמאות, הרמטכ"ל השביעי של צה"ל בעת מלחמת ששת הימים, שגריר ישראל בארצות הברית, ראש ממשלה ושר ביטחון". מרגיש לי שמהו חסר כאן. אולי משהו שעלול להוביל לרצח פוליטי? כן. תהליך השלום בולט בהיעדרו.

גבולות חופש הביטוי, דרכי שיה, אהבת הארץ - כן. שלום - לא. שלום הוא לשמאל לנים. החברה הישראלית שסועה מגזענות ונצורה בעמדה הרואה בערבים ובפלסטינים את ה"נמסים" של ישראל, ולכן השמאל המזוהה עם הידברות וחתירה לשלום, הפך למשתף פעולה עם האויב.

תחת הנסיבות הנוכחיות של דה-לגיטימיזציה מתמשכת של השמאל, מה הפלא שערכיו נמחקים ממועד ממלכתי? ומה הפלא שהעילה לרצח מורדת מהרצח?

תמר אברהם, י"א/4

בנובמבר האחרון ציינו את יום השנה ה-24 לרצח ראש הממשלה יצחק רבין.

כל תלמידי ותלמידות ישראל עברו שיעורים, הדרכות וטקסים בית ספריים בנושא "מורשת רבין": סובלנות, דמוקרטיה, ערכות הדת, תופעת האלימות, מנהיגות,

אחרות, קדושת החיים וכיוצא בזה. אך אספקט בולט מאוד בחייו של רבין נעדר מהיום הממלכתי - הנכונות להסדר שלום עם הפלסטינים.

רבין התכוון למסור שטחים לפלסטינים, הוא נשא ונתן עם ארגון טרור - רבין השתייך למחנה השמאל. סיפורו של מורשת רבין הוא סיפורו של השמאל הישראלי, ואיתו סיפורו של תהליך השלום בין הישראלים לפלסטינים.

עם היבחרו לקדנציה שנייה ביוני 1992, הבטיח יצחק רבין - המצביא המהולל עוד מימי הפלמ"ח, שיגיע להסדר עם הפלסטינים. בהמשך התקיימו בהנהגתו שר החוץ בזמנו שמעון פרס וחבר הכנסת יוסי ביילין שיחות חשאיות עם נציגי אש"ף - הארגון לשחרור פלסטין, שדגל במימוש השאיפה הלאומית הפלסטינית תוך מאבק מזוין בישראל. משא ומתן עם ארגוני טרור כדוגמת אש"ף סתר את מדיניות ישראל, שדגלה במשא ומתן אך ורק מול נציגים מקומיים מתונים. ואכן, גם לרבין לקח זמן מה להורות על המשך קיום השיחות. השיחות הובילו לשני הסכמים שחתמו ב-1993 וב-1995.

ההסכם הראשון, המכונה "אוסלו א'", נחתם בהתכתבות שתוכה על ידי שר החוץ הנורווגי דאו יוהאן יורגן הולסט. באיגרת ששלח רבין נכתב כי ישראל תכיר באש"ף כנציגו החוקי של העם הפלסטיני ותסיר ממנו את תיוגו כארגון טרור. באיגרת הפלסטינית שנשלחה על ידי יו"ר אש"ף יאסר ערפאת, הכיר הארגון בזכותה של ישראל

צילום הכרזות: חני שגיא

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה

הנפש לא מסוגלת לשמוח

בין זיכרון לעצמאות

האם נכון לחגוג את יום העצמאות מיד עם תום יום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה? שני הרהורים

יום העצמאות, אפילו שחייהם לא נגמרו כלל וכלל עקב מתן ואחזקת מעמד העצמאות למדינה, אז אני יכולה בכלל לתאר לי כיצד המשפחות האלו מרגישות, כי ניתן להגיד שעקב הרצון העז לעצמאות איבדו את אהוביהן.

המחשבה על היקר שנפטר מלווה את בני משפחתו תמיד, בכל יום בש"נה. גם אין כלל ויכוח על כך שאף אחד לעולם, אבל לעולם, לא יוכל להבין כיצד המשפחות האלו מרגישות, עד שלא יחווה זאת על בשרו שלו, כי לאבד אהוב בטרם זמנו זו חוויה שאני לא מאחלת אפילו לאויביי להרגיש. לאף אדם לא מגיעה תחושה זו של ריקנות, עצב וברידות.

אבל אם שואלים איתי? אני אישית, הייתי מציינת ימים אלו בהפרש של שבועה ימים. עם כמה שזה נשמע לא הכי מתחשב, אני לא יכולה לראות את עצמי פוקדת את הקבר של אחד מהאנשים שאני הכי מתגעגעת אליהם בכל העולם, בידיעה שלעולם לא אוכל להחזיר אותם, וכמה שעות אחרי זה עושה על עצמי ארשת של חיוך ושמחה.

מבחינה נפשית, אני לא מסוגלת. לרון יודיצקי, ט' 3/

דעה

ואנשים זרים לו, כרי שהם יוכלו לחיות, ורגע אחרי זה ממש לאלץ אותם לשמוח גם ברגע כל כך חשוב שיקירם גרם לכך שיקרה, אבל ללא יקירם, כי זה המחיר הכבד שהיה עליו לשלם על מנת שיוכלו לחגוג את מעמד העצמאות?

אין ספק שיש שני צדדים למטבע, וקשה לקבוע דעה או עמדה חד משמעית שתשמש בסיס אובייקטיבי לזמן ציון ימים אלו. ניתן להבין כל את ההיגיון של כל דעה, אבל כעת, עם כמה שהבחירה בצד אחד בתחום כה אפור קשה וכמעט אף בלתי אפשרית. הייתי בוחרת לא לקיים ימים אלו לפי המתכונת המקובלת, כי איבדתי אנשים קרובים רבים בחיי. במהלך שבע השנים האחרונות ליבי התמלא בתש"ע חללים, שלעולם לא אוכל באמת למלא אותם. לא משנה כמה פעמים נכחתי בהלוויה ובשבועה, וליוויתי בדרכם האחרונה אנשים שהם חלק בלתי נפרד מהחיים שלי, אני לא יכולה להגיד שמפעם לפעם זה נהיה קל יותר, אם לא ההיפך.

אני אישית לא רואה את עצמי – לאחר עלייה לקבר של אחד האנשים שאני יודעת שאיבדתי ול"עולם לא אוכל להחזיר, לא משנה כמה אני מתגעגעת וכמה אבכה וכמה אבקש – צוהלת וחוגגת את

בכל שנה, ככל שמתקרבים למועד ציון יום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה וחגיגת יום העצמאות, חוזרת ועולה השאלה האם זהו בכלל צעד נכון לקיים ימים אלו במתכונת כל כך צמודה אחד לשני? שני הימים האלו, שנחרטו בדם על גבי ההיסטוריה של העם היהודי בזכות האנשים שהקריבו את עצמם וקטעו את ההווה שלהם כדי שאנחנו נוכל להקים עבר במדינה הזו, לחיות את ההווה ולצפות בה לעתיד. אלו ימים טעונים מאוד מבחינה רגשית, וכל יום נמצא על קצה שונה מבחינה רגשית אבל מכיל בתוכו גם מהקצה הנגדי לו.

מצד אחד קיים היגיון ובסיס מחשבה איתן ול"גיטימי לציון ימים אלו זה אחר זה, כי הרי לולא חללי צה"ל ופעולות האיבה, לא הייתה קיימת לנו המדינה ולא היינו יכולים לחגוג את יום העצמאות. בזכות צמידות הימים ניתן לזכור מדוע בכלל אנחנו חוגגים מעל שבועה עשורי קיום של עצמאות. מצד שני כיצד ניתן לעבור בתוך כמה שעות מאווירת ההספדים, הבכי והמוות הקודרת לאווירת צהלה, שמחה וחגיגה?

כיצד ניתן לקחת משפחה, שבזה הרגע פקדה את הקבר של אהובה שהקריב את חייו בשביל אהוביו

במותם ציון לנו את החיים

פתאום הזיכרון ממלאים את השמיים בצבעים, הזמן עוצר מלכת, הגה לא נשמע, דום שתיקה, כולנו עומדים וצופים בשמיים מחויכים. בעת ההיא מרחפת לה באוויר תחושת אחרות, המקרבת לבבות ומשכיחה את הפילוג והילוקי הדעות. כולנו עומדים כעם אחד, דתיים וחילוניים, נשים וגברים, ימנים ושמאלנים. בריוק ברגע הנדיר הזה הילדים, שלא זכו לעמוד איתנו שם, מסתכלים עלינו מלמעלה ורואים שההקרבה שלהם לא הייתה לשווא.

במותם ציון לנו את החיים. נגה קרה, ט' 3/

המשפחות יומיים. כאב הלב אינו מרפה מהן והוא מלווה אותן בכל שנייה נתונה.

המעבר החד בין יום הזיכרון ליום העצמאות הוא הדרך של העולם להחזיר את המשפחות למסלול החיים. ללא תזכורת זאת, סוג של ניצוח המשפחות עלולות לשקוע בנהר סוער של דכדוך.

כאשר אנו מסתובבים ברחובות העמוסים, בערב יום העצמאות, עם חיוך מרוח על פנינו, איננו שוכחים את אלו שבזכותם אנו פה. השמחה שמבעבעת בגופנו אינה שכהה, אלא היא הוקרה וזיכרון לאלו שלא זכו לצעוד כאן איתנו.

יממה מפרידה בין עצב לשמחה, בין יגון לרינה. יממה אחת ככליל רגשות. האם עליי לצחוק או לבכות? הקרבה בין יום העצמאות ליום הזיכרון היא נושא שנוי במחלוקת מאז ומתמיד.

אין אחד שלא דמיין לעצמו איך זה מרגיש להיות במקומן של המשפחות הללו, שאיבדו את יקיריהם ונדרשות לעבור מאבל לגיל תוך שעות בודדות. אבל השנה הבנתי משהו. הכאב לא נוטש את המשפחות השכולות בתום יום הזיכרון, והוא גם לא מופיע עם כניסתו. הכאב והדאבה נמצאים בלב

זיכרון ושיר

טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה נערך השנה בזום בגלל הקורונה. כל כיתה נכחה בטקס עם המחנכת שלה לאחר הצפירה, וכך גם כיתתי, י"ב/4.

יום לפני הטקס קיימנו שעת חינוך ובה שמענו סיפורים אישיים של חללים. התלמידים התבקשו להכין סיפורים אישיים ולשאול את ההורים.

בחרתי לספר על חוויה מיוחדת מאוד. הוזמנתי להשתתף בפרויקט זיכרון של משטרת ישראל. הם ביקשו ממני להלחין שיר שנכתב על השוטר עופר-צבי כהן ז"ל, שנפל בשנת 1989 בפעולה, כשהיה בן 30 בלבד. כל כך צעיר. השיר נכתב על ידי החבר הכי טוב של השוטר, כמה חודשים לאחר שנהרג. התב-

קשתי להלחין את השיר וגם לשיר ולנגן אותו. השיר היה אמור להיות בטקס לזכרו, שהתבטל לבסוף בגלל הקורונה. לשמחתי, הספקנו להקליט את השיר באולפן מקצועי לפני כן, כדי להעניק אותו מוקלט למשפחה. בני המשפחה התרגשו מאוד. החלטתי לשתף את חברי כיתתי בסיפורו של הנופל בשיעור החינוך, קראתי את השיר והשמעתי את ההקלטה. התרגשתי מאוד ולרעתי, הזיכור האישי יוצר את הקשר והזיכרון שלנו לחללי צה"ל.

ליהיא שגב, י"ב/4, והמחנכת ד"ר נורית שלם

גאווה ישראלית

מה מדינתנו הקטנה לא עברה? - מלחמות, אירועים מכוננים, מבצעים הירואיים, פיגועים, דקירות, פצצות, רקטות, אזעקות, פוגרומים, מאורעות.

מפעם לפעם היא רק התחזקה. מדינה קטנה עם כל כך הרבה כוח. הרבה הישגים הושגו, שהסבו גאווה וכבוד למדינה. מכשולים ואתגרים הפכו לאבני דרך קטנות, שסילקנו מדרכנו, שעברנו מסביבן. אני גאה להגיד שאני חלק ממדינת ישראל, שאני חלק מקבוצה שמשמשת הערכה ודוגמה לשאר המדינות. אני גאה להגיד שאני יהודייה!

כל התרבות והמורשת שהפיצו הדורות הקודמים, אני אמשך להפיץ לדורות הבאים!

לינוי פייגין, ט' / 3

המורה והרכז יוסי עובד נושא את ארונו של חברו שנפל

זיכרונות נשכחים

זיכרונות נשכחים של ילדות בשכונה מחבואים ושבע אבנים וכל אבן מדרכת חצר וגינה יזכרוך למרות השנים

גם גן ישורון במורד הרחוב ושלוש עליכם בית הספר והיום שתמיד הקדים לערוב כשנשמעה הקריאה עופר עופר

ופתאום נאספנו לערב חסר ולפתע אנחנו לבד וכל איש בליבו קצת ממך הוא נושא זיכרונות מחבר מיוחד

לא נשכח זיכרונות אהבה ראשונה ואתה הן ידעת אהוב איך היית עשוי מחוספס לא נבנע כשאהבת היית יעקב

ואתנו היית בקורם שוטרים ואתנו אתה ורחל והבית בחנקין הומה חבריך שבאים כדי להתנחל

ופתאום נאספנו לערב חסר ולפתע אנחנו לבד וכל איש בליבו קצת ממך הוא נושא זיכרונות מחבר מיוחד

ורועי שנולד ואתה מצטחק מן אבא גדול ובטוח כל רגע פנוי מפנק ומשחק וצחוקך ברורם בה פרוע

ופתאום נאספנו לערב חסר ולפתע אנחנו לבד וכל איש בליבו קצת ממך הוא נושא זיכרונות מחבר מיוחד.

מילים: חבר טוב של הנופל עופר-צבי כהן ז"ל לחן: ליהיא שגב

ספרות ותרבות

בוקר של חילוק יפוא

תחרות שירים וסיפורים של תלמידי הכפר

ביום חמישי, 26.2.2020, התקיימה תחרות בוקר שירים וסיפורים ע"ש בני קרייטי. תלמידים מכל השכבות כתבו שירה וגם פרוזה. באירוע המרשים התארח הסופרת והעיתונאית ליהיא לפיד וסיפרה לקהל על דרך כתיבתה (ראו מסגרת). להלן רשימת הזוכים ומילות השירים במקומות הראשונים, באדיבות רכות ספרות, עינת פוליטי:

להתחבר לאמת

אינ לי מילים לתאר את האירוע "בוקר שירים וסיפורים" מלבד - וואו.

לפני האירוע הגדול, שהתקיים בחדר האוכל, התקיימה התכנסות קטנה ואינטימית של כל המתמודדים לשיחה עם ליהיא לפיד. היא סיפרה לנו על חייה כאדם וכסופרת, וגם השיחה הזאת תאמה את הגדרתי הקודמת - וואו. לא הייתה לי היכרות קודמת עם לפיד, לא קראתי אף אחד מספריה ולא פגשתי אותה מעולם, אבל השיחה הזאת הרחיבה את האופקים שלי גם ברמה המקצועית וגם ברמה האישית.

היא סיפרה לנו על התהליך שהיא עוברת כשהיא כותבת דמות, "יש לי תיקייה לכל דמות. גם אם בספר אנחנו פוגשים אותה רק בגיל 30, אני יודעת איפה היא נולדה, אם היה לה כלב ואיך קראו להורים שלה. הכל".

לדבריה, כאשר היא כותבת דמות, היא מנסה להיות הדמות והיא מבססת את הדמויות שלה על אנשים אמיתיים בחיים שלה. "בכל דמות צריך למצוא גם את הטוב", אמרה לפיד. "גם כשאני כותבת דמות של פושע, אני חייבת לכתוב בו משהו טוב, כי בכל אדם יש קצת טוב. אייאפשר להתחבר לדמות שלא הייתה יכולה להיות קיימת במציאות. אבל אולי מכל נושאי ההרצאה מעוררת ההשראה הזאת, דיבר אליי נושא האמת בכתיבה.

"הכי מדהים זה לכתוב את כל האמת שלך ורק את האמת, אבל בשביל זה צריך אומץ", היא אמרה. והמשפט הזה מהדהד בי מאז. האם אני מספיק אמיצה לכתוב את האמת שלי?

היא סיפרה לנו על שיחה עם העורכת שלה, שבה היא נתנה לה עצה, 'לכתוב את כל האמת, ואז למחוק קצת'. וסיפרה לנו שמבחינתה, למחוק זה החלק הכי קשה. הדיון הזה על אמת גרם לי להבין שעכשיו, יותר מאי פעם, כל אחד צריך להיות מחובר לאמת שלו.

רונה ניסן, 5/ט'

חטיבת בנינים: שיר

- מקום 1 - ליבי עוזרי, ט'4, "נטיית הפועל - פחד"
- מקום 2 - יעל צמרת, ח'2, "ביקצה העולם"
- מקום 3 - תום אורן, ט'3, "שעת בין ערביים"
- הערכה - אביגיל צולר, ט'2, "פרספקטיבה"
- טל וקסלר, ח'5, "לוחמת"

חטיבת בנינים: סיפור

- מקום 1 - רונה ניסן, ט'5, "תאוריית הפופקורן"
- מקום 2 - מיכאל שקד, ט'3, "לא סיפור אגדה"
- מקום 3 - איתמר קרקאוור, ז'6, "ילדי קטן"
- הערכה - ליבי רוטברג, ז'3, "מנגינות"
- אדם מור יוסף, ח'5, "טיפול החלומות"

תיכון: שיר

- מקום 1 - אביגיל בן דוד, י'5, "לו הייתה לי מכונת זמן"
- מקום 2 - גלעד אדמסקי, י'5, "הרגלים"
- מקום 3 - אלעד לביא, י'9, "מאוחר מדי לזה"
- הערכה - מור עמית, י'5, "האהבה שלי"
- ליהי פאר מוסקוביץ, י'3, "הכל זר"
- ויקי גליקסון, י'2, "לבד"

תיכון: סיפור

- מקום 1 - נגה אראל, י'11, "שיבוד"
- מקום 2 - שירה שניר, י'11, "יצירות מופת"
- מקום 3 - יואב גל, י'3, "עושר ואושר"
- הערכה - רואי גלון, י'2, "הנמלה"

כתיבה במרחב הירוק לרגל 70 שנה לכפר הירוק

- מקום 1 - דורין כוכבי, י'12, "אודות החיים"
- מקום 2 - אדווה איפרגן, י'2, "קפיצה למים קרים"
- מקום 3 - לירי פרלמוטר, ז'4, "בררכת החורף"

ליהיא לפיד במפגש עם תלמידי הכפר הירוק

איזה בוקר של כיף

סרטים על יוצרים, הצגה משעשעת, מוזיקה טובה וגם אתגר קרת בבוקר הספרותי בשכבה ט'

אירוע "בוקר יוצרים ויצירה" התקיים בשכבה ט' בין התאריכים 11-12.12.19. מחצית שכבה קיימה זאת ביום הראשון, והמחצית האחרת ביום השני. כל התלמידים התכוננו לאירוע במסגרת שני עורי ספרות, שבהם למדה כל כיתה על היוצרים שבהם עסק הבוקר. בבוקר הספרותי כל תלמיד

צפה תחילה בסרט על משורר שעניין אותו, ותוך כדי כך מילא דף צפייה בנוגע לאותו הסרט. בהפסקה שאחרי ההקרנה התלמידים שיתפו זה את זה בחוויות השונות שעברו. התלמידים אמרו שהייתה להם חוויה מדהימה, מעניינת ומעשירה ביותר, כולם שמחו לשנות מעט את האווירה הלימודית ולשבור את השגרה ומצאו שלמידה כזו העשירה את הידע שלהם בצורה שונה אך לא פחות טובה מהצורה הרגילה.

בהמשך התכנסו כל התיכונים באודיטוריום הגדול כדי לצפות בריאיון עם אתגר קרת ובסרטוני אנימציה שנעשו על שניים מסיפוריו הקצרים (בניהם הסיפור המוכר "לשבור את החזיר"). לפני הסרטונים הופיעו שני מהרכבי השכבה בשירים של המשוררים השונים שנלמדו בכיתה והייתה גם הצגה יצירתית ומצחיקה של האחראים על אותם אירועים מדהימים.

האירוע היה חוויה כיפית, מלמדת, מגבשת ומרתקת. שמחת שגילה בחלקי הזכות להשתתף בה, ואני מקווה שהיא תתרחש כל שנה.

לורן יודיצקי, ט'3

השיר המנצח בחטיבה

גַּיְהַּ הַפֶּדֶל פֶּאָב

כָּל אָדָם נוֹשֵׂא בְּתוֹכוֹ פֶּחַד. מִהֶעֱבָר, מִהַוּוֹה וּמִהֶעֱתִיד. הַיָּא הַתְּהַלְכָה בְּרַחֲבוֹת תֵּל אֲבִיב פֶּחֻזְרָה הַבִּיתָה. הַיָּא פֶּחֻזְרָה מִהֶעֱבָר, מִהַמִּפְגֵּשׁ שֶׁהִיָּה לָהֶם. הַיָּא נִזְכָּרָה בְּתַחוּשׁוֹת הַיָּאוֹשׁ וְהַסֵּר הָאוֹנִים. הַיָּא מִפְחֻזְרָת בְּהוּוֹה שׁוֹזָה יִקְרָה שׁוֹב, וּפְחֻזְרָה שֶׁתִּפְחֹד כָּל פֶּעַם בְּעֵתָהּ. זֶה מָה שֶׁהוּא עֹשֶׂה לָהּ, וְהִיא מִפְחֻזְרָת. הַיָּא מִפְחֻזְרָת לְגַלוֹת מָה קָרָה, מָה הוּא עֹשֶׂה לָהּ וְהִיא יוֹדַעַת שֶׁהוּא, לֹא מִפְחֹד.

ליבי עוזרי, ט'4

מקום ראשון ב"כתיבה במרחב הירוק"

אֹבּוֹב הַאִוּוּ

כָּל הַחַיִּים מְבוֹסְסִים עַל אַהֲבָה, קְבֻלָּתָהּ וּנְתִינָתָה... הַאִוּוִירָה הַקּוֹסְמִית שֶׁחֲשָׂה בָּהּ אֲנִי, נִיבְאָה עֲצֻמָּה מֵהַיּוֹם הַפְּתוּחַ בַּעַת קְבֻלָּתִי לַפְּנִימִיָּה עַל יְדֵי מוֹטִיב הַשַּׁחֲמֵט. יְשׁוּבִים הוֹרִי וְאֲנִי עַל כִּיסְאוֹת חֹדֶר הַשַּׁחֲמֵט בְּבֵית בְּנִימִין וְכַחוּט הַשְּׁנִי לִיווֵה הוּא אוֹתִי לְאוֹרֶךְ הַשָּׁנִים בְּפְנִימִיָּה. אוֹתוֹ הַמוֹטִיב מִשַּׁחַק בְּרֹאשֵׁי - לְבִי טִים וְהַתְּחַשְׁלוּיּוֹת שֶׁלִּי, הַתְּמוֹדֵרוּיּוֹת וּמִסְקֻנוֹת אֲלֵיהֶן הַגַּעַתִּי וּבַעֲזֻרָתָן נִיצַחְתִּי אֶת עֲצֻמִּי אוֹתָהּ אוֹוִירָה קוֹסְמִית אֲלֵיהָ אֲנִי מַתְעוֹרֶרֶת בְּכָל יוֹם, יְסוּדָה וּבִסְסִיָּה בְּכַפְרִי.

יִיחֻדוֹ נִצּוֹר בְּתוֹכִי. יִימֶשֶׁךְ וַיִּצְמַח בְּלִיבִי לְנִצְחָה. הַכֶּפֶר הִירוֹק בְּטַבְעוֹ הוּא מְקוֹר אַהֲבָה מְצַמֵּחַ וּמְגַיֵּעַ לְלִבְבוֹת הַנַּעֲרִים וְהַקְהִילָה כּוֹלָה. בְּכַפֵּר הִירוֹק הוֹעֲצַמְתִּי וְלִמְדַתִּי עֲצֻמָּאוֹת מֵהִי. לִמְ דַּתִּי אֵיךְ לְשַׁפֵּר מֵהַלְכִּי וְאֵיךְ לַעֲשׂוֹת מֵט. יִיחֻדוֹ שֶׁל הַכֶּפֶר הִירוֹק מְצַמֵּחַ אוֹתִי וְנַחֲקֵק בְּתוֹכִי כַּחֲסֵד נַעֲרִים.

דורין כוכבי, י"א/12

השיר המנצח בתיכון

אִו הַיּוֹגָה אִו לְכוֹנָה צֵלָן

לוֹ הִיָּתָה לִי מְכוֹנַת זְמוֹן, הִיָּתִי מַחְלֻקַת קִצָּת לְכָלֶם. הִיָּתִי סוֹרְגָת דְּקוֹת וּשְׁנִיּוֹת, הִיָּתִי סוֹרְגָת יָמִים וְלֵילוֹת.

לְעֻצּוֹב הִיָּתִי סוֹרְגָת רְגָעִים שֶׁל אֶשֶׁר, לְפוֹעֵס הִיָּתִי סוֹרְגָת רְגָעִים לְהַרְגֵּעַ, לְשִׁמַּח הִיָּתִי סוֹרְגָת שֶׁתִּמְשִׁיחַ הַמְּסַבָּה, לְלַחֹץ הִיָּתִי סוֹרְגָת רְגָעִים. נְקָדָה.

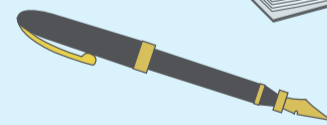
הִיָּתִי סוֹרְגָת עוֹד כְּמָה דְּקוֹת עִם מִיִּשְׁהוּ שֶׁאַהֲבָתִי, הִיָּתִי סוֹרְגָת כְּמָה רְגָעִים לְהַקְרִים לְמַקְרָה שֶׁהִתְעַ- כְּתִי, הִיָּתִי סוֹרְגָת יְלָדוֹת - יָפָה פּוֹזֵאת עִם דְּשָׂא וּנְדָדוֹת, הִיָּתִי סוֹרְגָת זְקָנָה - עִם חֲבֵרוֹת וְאַהֲבָה וּשְׁמֻחוֹת.

הִיָּתִי סוֹרְגָת בְּשִׁבְלִי וּבְשִׁבְלֶךְ וּבְשִׁבְלֵי שְׂאָר הָעוֹלָם, רְגַע אֶחָד קָטָן. לֹא הִכִּי יָפָה, לֹא שְׁמוּשִׁי בְּמִיָּחָה, אֲבָל שֶׁתּוֹכְלוּ לְהַסְתַּפֵּל עֲלָיו וְלַחֲיָה, לְהַגִּיד "זֶה מָה יֵשׁ", לְמַשֵּׁחַ בְּכַתְפֵּים, לְהַשְׁעוֹ אַחֲרָה וְלָהּ- שְׁמִין מְנַחַת.

הִיָּתִי לּוֹקַחַת מְמַנּוּ כָּל עֻצּוֹב אוֹ כְּעֵס, הִיָּתִי מְנַקָּה אוֹתוֹ מֵאֶשֶׁר אוֹ לְהַט, רַק רְגָשׁוֹת חוֹרִים - רְגָשׁוֹת רְדוּמִים מְנַמְנָמִים, וְסֵתֶם רְגַע שֶׁל פֶּה אוֹ רְגַע שֶׁל שֵׁם...

וְאִזּוֹ כְּשֶׁנִּמְאַס, נִסְתַּכַּל אַחֲרָה עַל רְגַע קָטָן וּנְחִיָּה... וְרָגַשׁ חוֹר יוֹדְחַל לְנֹו מִהַמוֹחַ אֶל הַלֵּב אֶל הַגּוּף וְנַעוּף בְּהַרְגָּשָׁה חֲמִימָה, וְכִבֵּר לֹא נִפְרֵם וְנִסְרַג שְׁבוּעַ חֲדָשׁ אוֹ שָׁנָה, לֹא נִסְרַג יְשָׁנוֹת וְלֹא נִסְרַג חֲדָשׁוֹת, נַחֲדָ וּנְשַׁמַּח. וְזֶה הַסּוּף.

אביגיל בן דוד, י"א/5

שואה, סרטים וגם יהונתן גפן

כל מה שרציתם לדעת על המופעים המושקעים בשבוע האמנויות

שבוע
אמנויות
וספורט

ממופעי מגמת המוזיקה, "מוזיקה מהסרטים", נהגו שכבות ח', י' ו-י"ב, ובסיום השבוע – הורים, חברים ונכבדים בתיאטרון תמונע. המופע היה יפה, מקצועי ושמה בצורה בלתי רגילה. קיבלנו המון מחמאות וברכות מכל מי שראה ושמע.

כן ירבו,

אמיר, רכז מגמת מוזיקה

שרות לבצע אותו באמפי ריושקה בשל הגשם והקור. הרמה במופע הייתה גבוהה מאוד והוא היה מאורגן יפה, בליווי צוות הספרות ותלמידות שהנחו בצורה מושלמת. חלק מהשירים בוצעו בהרכבים עצמאיים של תלמידי י"א ואחרים על ידי הביג בנד, בעיבודו של יוסי שורץ. מופע מקצועי ומושקע באורך הנכון וברמה הכי גבוהה.

היה מרגש ואיכותי, וכולם יצאו נפעמים מהאירוע. הפרויקט ימשיך בשנים הקרובות ויהיה חלק מהתוכנית הייחודית לבגרות 5 יחידות של מגמת המוזיקה ג'אז-רוק'פופ של הכפר הירוק.

מופע "שירי יונתן גפן" הוכן על ידי שכבה י"א, לפי המסורת, ובהשתתפות הביג בנד של הכפר הירוק וזמרים מהשכבה. המופע עלה בחדר האוכל, מאחר שלא הייתה אף

כמיטב המסורת בשבוע האמנויות והספורט, קיימנו מופעי חצי שנה בהיקף עצום.

המופעים התקיימו בריכוז של שבועיים, אחרים מהם כחלק מ"ימי אמנויות וספורט", שכללו שלושה ימים של פעילות של כל המגמות כולל צוות החינוך הגופני של בית הספר. כן הפעלנו והעלינו 17 הופעות על במות שונות ובהיקפים שונים. עם זאת בלט החסר בכמה מרכזיות ובאלום מופעים, ונעשה הכל כדי שבשנים הקרובות יהיו פתרונות טובים יותר. האירועים היו מרשימים ומרגשים בכל הרמות, וכל השכבות השתתפו ונהנו מהפעילות האינטנסיבית.

לימי האמנויות, שהתקיימו השנה בבית הספר, הוספנו הופעות ערב לשכבות חטיבת הביניים והופעות לשכבות שלא היו בל"ז של ימי האמנויות. מופעים להורים של שכבות ז' ו"ט, בחלוקה שהתאימה למופעי החצי, בחדר החזרות שלנו שמכיל קהל של עד 60 איש. ההופעות היו טובות ושמחות, והייתה אינטימיות והרגשה טובה בכלן.

את ימי האמנויות והספורט התחלנו במופע "צלילי זיכרון" – פרויקט חדש לתלמידי י"ב, שנעשה בשיתוף עם יד ושם והעלה לחנים של התלמידים לטקסטים מהשואה, כולל עיבוד והעמדה לבמה של השירים. האירוע עלה כמופע יום שלוש פעמים לשכבות י"ב, וכמופע גאלה בערב בהשתתפות הורים, משפחות, חברים ונכבדים. האירוע

צילומים: אילית ליפשיץ, רכזת מוזיקה קלאסית

אירוע קר ולוהט

או איך מתחברים אמנים מתקופת מלחמת העולם עם תחרות משיכת חבל?

שירים, הצגות וצחוק

בבית הספר שלי מחכים לשבוע האמנויות כל השנה. בשבוע הזה יש הרבה פעילויות מיוחדות הקשורות לאמנות. היום היה לנו קונצרט של מגמת מוזיקה. בקונצרט אנשים שרו וגם ניגנו בכלי נגינה. היה ממש נהדר. אחרי הקונצרט היה לנו גם שיעור עם חניכים במגמת תיאטרון, שיחקו במערכונים קטנים בקבוצות, וזה היה מצ' חיק מאוד. אני שמחה שהשתתפתי בשבוע האמנויות.

נסטיה ניקולייב, ט'

הגעתי למקום הנכון

לפני כמה ימים היה שבוע האמנויות וממש נהניתי. בהתחלה הייתה הרצאה שהתבטלה בגלל ילד. נורא התבאסתי. בנוסף גם הייתה סדנת אמנות שבה ציירתי פירות. עוד היו גיווץ, שבו גיליתי את המקומות הכי יפים בכפר, וגם סדנת דרמה, שבה למדתי להכיר את החברים שלי לכיתה ולהתחבר יותר.

בעזרת שבוע האמנויות הכרתי דברים ונושאים חדשים הנמצאים בכפר הירוק, הת' חברתי להרבה דברים מעניינים והרגשתי כאילו באמת אכפת לאנשים ממני. זה גרם לי להבין שהגעתי למקום הנכון וכל מה שאני צריכה לעשות זה להבין במה אני טובה ואיך לחזק את זה.

ולדה יחסטין, כיתת אולפן

בשלישי נוספה לטעימות האמנותיות שלנו גם סדנת תיאטרון שהנחו תלמידי קדם מגמת תיאטרון ותלמידי המגמה עצמה. את שבוע האמנויות הצבעוני חתמה הופ' עה של שירי יהונתן גפן בביצוע מגמת מוזיקה.

מעין קרת, ט'5

ושלישי לא איכזבו, למרות הגשם שביטל את פעילות הניווט. המורה לתנ"ך הוכיח עצמו כחובב רוק נלהב והרצה לנו על תולדות הלהקות הכי פחות תנ"כיות שאי פעם נוצרו. מיר - הרצאה מעוררת השראה של צלמת אקטיביסטית וסדנת יצירה עם תלמידי מגמת אמנות.

אני מאמינה, שאת בוקר יום רא' שון, 9.2.2020, לא יזכרו תלמידי הכפר הירוק על היותו "קר מה' רגיל לעונה", אף על פי שהוא באמת היה קר בצורה שעוררייתית. את אותו בוקר (וגם את צהריו) יזכרו התלמידים, מכיוון שאת האפרוריות הניכרת שלו, ואף של שני ושלישי, צבעו בצבעים של שמחה שיעורי אמנות, הופעות, פעילויות ניווט ואפילו תחרות ספורטיבית קפואה במיוחד.

כתלמידת כיתה ט'5 התחלתי את יום ראשון עם שיעור על אמנות בתקופת מלחמת העולם הראשונה והשנייה. אמנים משוגעים, זרמים חדשניים ואידיאולוגיות מרתיעות הוכיחו עצמם כקשורים לתהפוכות בחייהם של תושבי אירופה במאה ה-20.

מיד הודרנו להגיע להרצאתה של שחקנית שהיא גם תסריטאית. היא הסבירה לנו שאם נרצה אין זו אגדה, אבל מאחורי הקלעים של עולם הקולנוע אינם נוצצים במיוחד, ושלב' עמים עדיף ליצור ולא להיות כוכב ההצגה. את היום סיימנו במשיכה בחבל, ריצת 200 כמקשה כיתתית אחת (לא מומלץ לבעלי לב חלש), קפיצה לרוחק ושכיבות סמיכה. תפ' קידי המתחרים והמעודדים התחלפו פעמים רבות, ולא ברור אם היו אלה שרידי הידיים והרגליים, שהתעייפו יותר מהגרונן שצעק דברי עידוד, והפנים שצחקו עד אינסוף. בש' עה האחרונה שרנו (וזייפנו) שירים בערבית. החוויה לא נגמרה ביום ראשון; גם שני

רביעייה של התזמורת הפילהרמונית הישראלית מנגנת בהיכל התרבות בתל-אביב יצירה שהלחין תומר רובינשטיין, תלמיד הכפר במגמת מוזיקה קלאסית

לימודים

רשמים

מרחפים להצלחה

העובדה שישראל היא מעצמת כטב"מים (כלי טיס בלתי מאוישים), הביאה את תלמידי י"ב להגות תוכנית לימודים במסלול רחפנות ברמה של חמש יחידות • וכמוכן, הם גם המורים

ההונתן טיראן תשכ"ב, י"ב/9, מלמד את מקצוע הרחפנות ברמה של חמש יחידות לימוד בכיתה י"ב. לרבריו, נכון להיום ישראל היא מובילה עולמית בתחום הכטב"מ (כלי טיס בלתי מאויש). יהונתן: "אנחנו מובילים בעיקר בתעשיות הביטחוניות ובכניית מערכות בלתי מאוישות - שהן מערך כות שונות המורכבות על הכטב"מ ומבצעות פעולות שונות. אף שישראל מובילה עולמית בתחום, אין במדינה שום גוף אקדמי או חינוכי שמחנך ומכשיר את הנוער לתחום הכטב"מ". כאן נכנס מסלול הכטב"מ לתמונה - המסלול מכווין את תלמידיו בצורה ממוקדת לתחום הכטב"מ, תוך פיתוח יכולותיהם האישיות והקבוצתיות של התלמידים.

לרבריו יהונתן, את רעיון המסלול הגה יונתן השני (מרום) לפני קצת פחות משנה: "למעשה הוא אמר, 'בוא ניקח את כל הידע שיש לנו באלקטרוניקה אחרי שנה וחצי של לימודים במגמה, וננישם בתוכנית לימודים שתתרכז בכלי טיס בלתי מאוישים'. חשבנו יחד על הרעיון הזה כמה ימים, והתחלנו להציג אותו לצוות המגמה. הצוות אהב את הרעיון ותמך בנו מאוד, עזר במה שצריך והיה איתנו לאורך כל הדרך. 'לאחר ההצגה לצוות, הצגנו את רעיון המסלול לעיריית, מנהלת התיכון, ולנעמי, מנהלת בית הספר שתיקן תמכו בנו ועודדו אותנו להמשיך בפועלנו, וכך היה".

לקראת סיום שנת תשע"ט הוצג מסלול הכטב"מ לכלל תלמידי כיתה ט', שבחרו ללמוד במגמת אלקטרוניקה, והוצע להם להירשם למסלול. יהונתן: "הנרשמים למסלול עברו משימת קבלה וכן ריאיון אישי. במהלך חופשת הקיץ האחרונה, ישבנו, צוות המסלול - הכולל שני תלמידי כיתה י"ב וארבעה תלמידי כיתה י"א - וגיבשנו תוכנית לימודים ייחודית, שנועדה להספיק חומר רב במספר מצומצם של שעות לימוד. למסלול הוקצו שלוש שעות לימודים במערכת מעבר ל-11 שעות מגמת אלקטרוניקה".

מי יחליף אתכם לאחר שתסיימו את ביתה י"ב ותתגייסו לצה"ל?

"המסלול הוא תלת-שנתי, ועל כן תמיד יהיו בו תלמידים משכבות י"ב. תלמידי כיתה י"ב הם תלמידי המסלול - ועוסקים בעיקר בלימודים ובהתנסויות. תלמידי י"א הם מנטורים במסלול, עוזרים לתלמידים הצעירים מבחינה לימודית וכן לצוות הריכוז - המורכב מתלמידי י"ב - להחליט החלטות ולנתב את המסלול. "בצורה שבה המסלול מעוצב, בכל שנה

הרדי, דרישה עצמית, אמינות, ועוד". מהן התגובות וכיצד מתייחסים לכך שתלמידי מלמדים מלמדים תלמידים אחרים? "בשל אופי המסלול, אין חשיבות רבה לכך שתלמידים מלמדים תלמידים אחרים. הלימודים מתנהלים באופן מכובד ומסודר, ויש יחסים קרובים בין התלמידים ל'מורים'. התגובות אכן נשמעות לא פעם מהוססות, אך אחרי ששומעים על המסלול בצורה מפורטת, לרוב מבינים שהוא מסודר ומדויק. הפידבקים מגיעים בעיקר ממקורות חיצוניים, אך גם בתוך בית הספר והמגמה אנו זוכים לפידבקים מפרגנים מהתלמידים ומהצוות".

לורן יודיצקי, ט'/3

"אופי המסלול אינו תומך בלמידה פורמלית, כפי שמציע משרד החינוך. תלמידי כיתה י"א לא לומדים חומר תיאורטי, הם לומדים ללמוד. התלמידים מתנסים בעיקר בעבודה מבוססת פרויקטים, כלומר ביצוע פרויקטים רבים ולמידת החומר דרכם. בנוסף, הלימודים עצמם מושתתים על ערכים שונים, כגון כבוד

'עולים' התלמידים בדרגתם. כאשר שכבה י"ב עוזבת את בית הספר, תלמידי י"א מחליפים אותם וכן הלאה. המסלול מעוצב כך שהוא שומר על רעננות מסוימת בניהול שלו, דרך ההחלפה המהירה יחסית של צוותי התלמידים". כיצד השיעורים מתנהלים בכיתות הלימוד?

סיכום של התחלה

נעמי אלישיב מנהלת הששי-שנתי מסכמת את המחצית הראשונה של תש"ף

לימודים

גיונה

אוסטרליה על האש

פחמים לאנרגיה, פחמים למנגל וקואלות מפוחמות • תמר אברהם עם ניתוח מרתק של הסיבות לשריפות שכיחו מאות אלפי קמ"ר ומעל מיליארד בעלי חיים

186 אלף קילומטרים רבועים בועים רים, מעל מיליארד בעלי חיים שקיי פחו את חייהם ועוד שלושה מיליארד שנפגעו. מעל 30 הרוגים אנושיים. מגוון אתרי מורשת בינלאומיים מפוחמים. במדינות שנפגעו בצורה הקשה ביותר, ויקטוריה וניו וילס הדרומית, נשרפו כמעט 7,000 קילומטרים רבועים ומעל 2,000 בתי מגורים. אלו המספרים העומדים מאחורי גל השריפות באוסטרליה, שפרץ בספטמבר 2019 ונמשך עד חודש מרץ. כמות העשן האדירה נצפתה בדרום אמריקה הרחוקה מאוסטרליה בכי-12,000 קילומטר. כאשר השריפות הפראיות שככו, הן פינו את מקומן להצפות אכזריות שהטביעו את החוף המזרחי.

תמונות של קואלות כוויות וגוויות חרוכות של קנגורו לא הותירו עין יבשה, וליבנו עם מיליארדי הנפגעים – בני האדם ובעלי החיים. ידוענים קראו לחזק את תושבי אוסטרליה ות' רמו מכספם לכיבוי השריפות. אך זהו רק "כיבוי שריפות", בכל המובנים. ובעיקר, זו השלכת האחריות על המקום הלא נכון.

הדילמה העיקרית היא לא אם לתרום למי כבי האש או לשתף פוסט מרגש כדי לתרום למאמצי הכיבוי. השאלה האמיתית היא מדוע קרה האסון? וכיצד נוכל למנוע את שריפת הענק הבאה?

השריפות התרחשו בשיא הקיץ האוסטרלי היבש והלוהט, אשר שריפות אינן זרות לו. שריפות חורש הן תופעה שגרתית בטבע האוסטרלי, המסייעת לאורגניזמים במניעת תחרות יתר על משאבים. מינים מסוימים פיתחו עמידות לאש, ואחרים אף פתחו מנגנונים המסייעים להתפרצות שריפות: עלי האקליפטוס למשל, מכילים שמנים דליקים.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעלייה במספר השריפות ההרסניות שמתרחשות בייבשת. בסוף המאה ה-19 ובראשית המאה ה-20, שריפות קשות מהרגיל היו עניין של פעם בכמה עשורים. מאז שנות ה-60 שריפות הרסניות שכאלו מתרחשות פעם בכמה שנים ספורות.

חוקרים מונים מגוון סיבות שגרמו לכך שהשריפות יצאו משליטה. אחת מהן היא האיסור שהטילה ממשלת אוסטרליה על השריפות היוזמות של הילידים האבוריג'ינים, ששמרו על שריפות חורש בשליטה במשך אלפי שנים. כמו כל שלטון מערבי "טוב", הממשלה האוסטרלית אסרה על הנהוג העתיק, שהיה ידוע והגיוני לכל ילידי האזור, שהביא לקטיעת רצף של צמחייה צחיחה, ובכך מנע את התפשטות

ברחבי אוסטרליה ולהגדיל את שכיחות השריפות המתפשטות על גבי קילומטרים רבים. לאוסטרליה, למרבה הצער, יש חלק גדול מאוד במשבר האקלים. המדינה היא יצואנית הפחם הגדולה ביותר בעולם. פחם נשרף בתהליך הפקת אנרגיה ופולט פחמן דו-חמצני, אשר מגביר את אפקט החממה. ועומד בראש המדינה ראש ממשלה שלא מאמין במשבר האקלים וסבור שיש להמשיך להשקיע בתעשיית הפחם הענפה של היבשת.

בעוד השריפות משתוללות, יצא ראש הממשלה סקוט מוריסון לחופשה בהוואי. ומעבר להתעלמות פושעת, ממשלת אוסטרליה ניצלה פרצה בחוק הגבלת פליטת הפחמן כדי לעמוד במכסות במרמה. בנוסף על הנתח הגדול שהיא מחזיקה בשוק הפחם, אוסטרליה היא היצואנית הגדולה ביותר של חיות משק לשחיטה. בשנת 2018 לבדה הובלו בצפיפות איומה ובתנאים מחרידים כשלושה מיליון חיות משק לאירופה, אסיה ולמזרח התיכון. תעשיית הבשר נחשבת להרסנית עבור כדור הארץ. מתאן הנפלט ממערכות העיכול של חיות משק הוא גז חממה החזק פי 25 מפחמן דו-חמצני. רוב בירוא היערות מתרחש על מנת ליצור שטח לגידול מזון עבור אותן חיות משק.

אלו שמאמינים בקארמה, יאמרו כי זה הגיע לממשלת אוסטרליה. אבל במקום להטיח האשמות זה בזה, ובעיקר להכחיש את הבעיה, יש לפעול מהר לעצירת משבר האקלים.

תמר אברהם, י"א/4

גזי החממה כשם כן הם – כמו בחממה לגידול צמחים, הם מונעים מהחום של השמש לצאת מהאטמוספירה והופכים את כדור הארץ לקלחת מהבילה. העלייה בטמפרטורות גורמת לשינוי בדפוסי מזג אוויר נוספים. סופות ברקים למשל, הפכו נפוצות יותר ויותר. פגיעות ברק הן גורם ידוע לשריפות באוסטרליה. גם כמות המשקעים המתמעטת גורמת ליובש קיצוני, וזרמי האוקיינוסים – המסייעים בקירור כדור הארץ, משתנים אף הם ולא ממלאים יותר את תפקידם כהלכה. כריתת יערות הפכה את יבשת אסיה לספיחת הפחמן הדו-חמצני של כדור הארץ לאפסית, ואיפשרה לשיחים יבשים להתפשט

השריפות.

לדעת חוקרי סביבה רבים, סיבה נוספת לעוצמתן הפראית של השריפות השנה הוא המשבר האקלימי שבו נתון העולם. 2019 הייתה שנה מועדת לפורענות ביבשת אוסטרליה. היא הייתה חמה משמעותית מהמוצא, וכמות המשקעים בה הגיעה ל-40 אחוזים בלבד.

כך. העולם נתון במשבר אקלימי. הוא מתחמם. מזג האוויר הופך קיצוני יותר ויותר ואוסטרליה לא חומקת מהסטטיסטיקה המדאיגה. השריפות, השיטפונות והבצורות המתרחשות כעניין שבשגרה בשנים האחרונות בכל קצווי תבל הם תוצאה של 150 שנות פליטת גזי חממה.

אסון מלומד

כיצד משפיע אסון טבע על העולם? בשכבה ח' התקיים ב-1.9.20 יריד אסונות טבע, שכלל עבודות תלמידים.

התבקשו להכין בקבוצות של שלושה-ארבעה תלמידים עבודה, שממחישה את סוג האסון (לבחירתנו), את תוצאות האסון ואת פגיעה ברכוש ובאדם בדרך יצירתית. כשהסבירו לנו על העבודות, נאמר לנו שנצטרך להתכונן לשאלה הבוחנת את הידע של כל תלמיד בקבוצה על אסון הטבע שבו עוסקת העבודה, ולפיכך קיבלנו ציון. בתחילת היריד התלמידים עברו בין הכיתות וצפו בעבודות השונות. לאחר מכן כל תלמיד חזר לכיתתו והמתין למורה שיבחן את קבוצתו.

העבודות היו מרשימות, מושקעות ומקוריות, ונהנינו לצפות זה בעבודותיו של זה.

עלמה פישר, ח'7/

מציעים פתרונות לבעיות עולמיות

המסלול הדיפלומטי בכפר הירוק מציע הצצה לעולם מרתק של יחסים בין מדינות

מדינות. שמענו כיצד שגריר ישראלי ינסה לייצג את ישראל בכבוד, להציג את התרבות היהודית והישראלית לאוכלוסייה של המדינה בה הוא נמצא ויתקשר עם ישראלים שגרים במדינה שהוא שוהה בה.

אלי היימן

מלחמה ושלום

המסלול הדיפלומטי פועל בכפר הירוק זה שלוש שנים. בכל שנה אנו לומדים נושאים מרתקים מעולם הדיפלומטיה והיחסים הבינלאומיים, לרובם על מאבקים ומלחמות, על מאפייני המלחמות והעימותים, וכיצד מלחמות הניעו את העולם והשפיעו עליו.

למדנו על מעצמות העולם, כמו ארצות הברית, רוסיה, סין וכד', מה מגדיר אותן כמ'עצמות, ועל התהליכים בכל אחת מהן שהביאו אותן למקום העולמי שבו כל אחת נמצאת.

למדנו על סוגיות רת ואמונה בעולם המודרני. על עיקרי הדתות, ההבדלים ביניהן, מלחמות דת ותרבות וגם על גיאופוליטיקה במזרח התיכון - על אליטות המזרח התיכון והמאבקים הפנימיים במדינות הסובבות אותנו. עסקנו בנושאים כגון עולם הדיפלומטי, היסטוריה, מאפיינים ותפקידים ועוד ועוד נושאים. אני אוהב ללמוד במסלול הדיפלומטי.

איתי

דיפלומט מטעם ישראל בהולנד ובארצות הברית, סגן שגריר ישראל בקנדה ושגריר ישראל בפולין ובתאילנד, גרשון זוהר, שהוא גם סבא של אנדי, אחד התלמידים מכיתה ז'8. זוהר הסביר לנו על מחויבויותיהם של שגרירים בכלל ושגרירי ישראל בפרט, כיצד כל עניין ושיחה עם דיפלומטים אחרים עשויים להשפיע באופן שלילי או חיובי על מצב בין

יעל גוטמרק והילי גורן, ז'8

אדוני השגריר

בחדש פברואר התקיים אירוע שיא של המסלול הדיפלומטי בהשתתפות כיתות ז'8, ח'8 וט'8. האירוע עסק בחיי היומיום של הדיפלומט, עיסוקיו ותפקידיו, וזאת מפיו של מי שהיה

המחזור השלישי של מסלול דיפלומטיה יצא השנה לדרך עם כיתה ז'8.

במסלול זה אנו מרחיבים שלושה נושאים: דת ואמונה בעת המודרנית, מבוא למאבקים ומעצמות וערבית מדוברת.

בשיעור דת ואמונה בעת המודרנית אנחנו חוקרים ולומדים על דתות ומסורות בעולם. במהלך השנה אנחנו פוגשים ילדים שמאמינים בדתות שונות וכך לומדים להכיר זהויות חדשות.

במבוא למאבקים ומעצמות אנו לומדים ודנים על ארצות שונות בעולם ועל יחסיהם עם מדינות אחרות. כמו כן אנחנו לומדים על תהליכים ומלחמות שמתרחשות בעולמנו, בעבר וכיום. במסגרת שיעור זה, צוות מורי המסלול של כל המחזורים הכינו "יום דיפלומטיה", שבמהלכו חולקנו לקבוצות מעורבות משלוש השכבות (ז', ח' וט'). כל קבוצה הייתה נציגת מדינה באו"ם, והנושא שעסקנו בו היה סוגיית הכורדים בעולם.

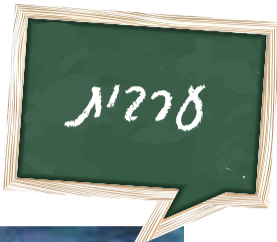
בשיעור ערבית אנו לומדים את השפה ואת מקורותיה. אנחנו לומדים לדבר בשפה זו, לספור ולכתוב.

לדעתנו, נושאים אלו חשובים מאוד לעתיד היחסים והשלום בין כל המדינות בעולם. יש לנו הזכות ללמוד את הנושא.

לימודים

התלמידים נוהרים לתיאטרות

עבור ההורים, פריד אל-אטרש הוא אייקון תרבות מהימים שהיה כאן רק ערוץ אחד וסרט ערבי בימי שישי • תלמידי מגמת ערבית התוודעו לנפלאותיו של הזמר בהצגה על חייו

נוסטלגי ליהודים, במיוחד יוצאי מדינות ערב, שנהגו לצפות באל-אטרש בימי שישי. כראוי לקברט, ההצגה התנהלה בשירה וריקודים – ספק ריקודי בטן ערביים, ספק פלמנקו. השחקנים והשחקניות פנו לקהל בחביבות ובמיוחד לחברי רת הזאטוטים ביציע.

סרט בוליוודי בלי כנאפה

סיפור חייו הצבעוני של פריד אל אטרש לא היה מבייש קומדיה רומנטית בוליוודית: מוצאו ממשפחת אצולה דרווית מסוריה, שנאלצה להגר למצרים בעקבות הכיבוש הצרפתי. שם התפרנסו אם המשפחה, הבן פריד ואחותו אמאל משירה ומנגינה במועדון נים מפוקפקים. מתברר, שקריירה של זמרת או זמר בעולם הערבי הייתה שקולה לקריירה בזנות, אז כמובן, מקור הפרנסה הזה לא התקבל יפה.

פריד ואחותו, שאימצה את שם הבמה אסמהאן, הפכו לצמד חמד בעולם הזמר והקולנוע הערבי, עד למותה הטרגי והמסתורי. הנסיבות המשוונות (המכונות שבה נסעה הידרדרה לנילוס, והנהג נמלט) נתנו דרור לתיאוריות קונספירציה שקשרו את אום כולת'ום – המתחרה של אסמהאן, למותה. עד אחרון ימיו לא נישא פריד, חרף מספר מכובד של רומנים, כי הוא הרי היה נשוי לאמנות שלו (כמה פואטי).

מעבר לסיפור חייו הסוערים, הסעיר אותנו בעיקר הרגע הגדול של שירת "יא עוואזיל פלפלו" של פלפלו. צוות הקברט שמח לשמוע את הזיכרונים שלנו, ובעיקר התאכזב כאשר גילה שלמדנו לשיר רק שיר אחד.

זה היה ערב אדר שמח ומברך, גם אם, לצערך, לא יצא לי לאכול כנאפה באחת מהמאפיות הידועות של יפו העתיקה.

תמר אברהם, י"א/4

הוא שרמנטי, הוא סנסציוני, הוא מלך הז'נר מר הערבי! ולא, לא מדובר ביצחק זיסק... זהו פאריד אל-וואחיד, האחד והיחיד – פריד אל-אטרש!

כאשר פורסם גיליון סיורי המגמות, מגמת הערבית התאכזבה מאוד לגלות שלא צפויים לה סיורים השנה. אך לא אלמן ישראל. אירגנו לעצמנו הצגה בתיאטרון הערבי-עברי ביפו.

בשנה שעברה צפתה המגמה בהצגה על עני קית הזמר הערבית – אום כולת'ום, הפעם נבחר הקברט "פריד אל-וואחיד", בכיכובם של זיו יחזקאל – פייטן חרדי ששר בערבית, ראודה סלימאן, הדר דרון, זיוואר בהלול וג'ורג' אסקנדר.

כרעם ביום בהיה הנחית יצחק על שולחנות תלמידי המגמה ביוגרפיה שמנמנה על אל-אטרש ואת מילות השיר "יא עוואזיל פלפלו" – התייסרו הקנאים. הרי אי אפשר ללכת לקברט על חייו של אחד מגדולי המוזיקאים של העולם הערבי מבלי להכיר לפחות אחד משריו.

בעבר לא היה בית בישראל שבו לא שמעו את שיריו של פריד אל אטרש וצפו בסרטיו בהקרנת הסרט הערבי של יום שישי בערוץ האחד והיחיד (כן כן, אפילו בבתים אשכנזיים כשלי).

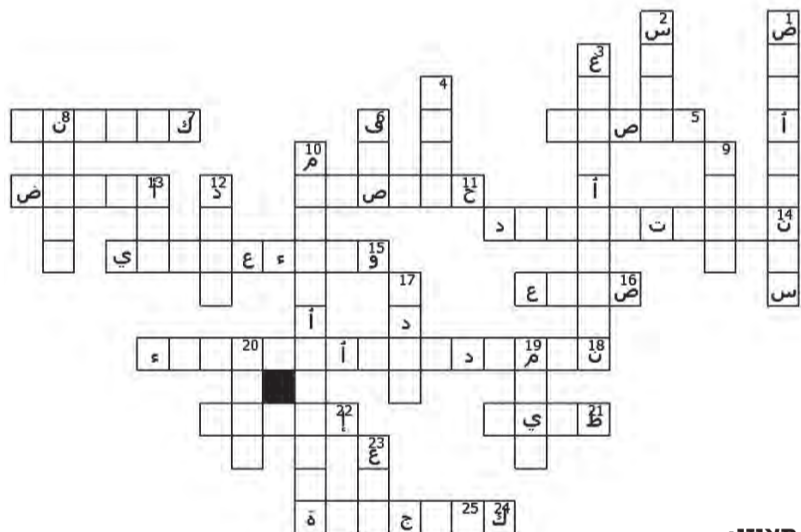
"יא עוואזיל פלפלו" הוא שיר קצבי ושובב (בהתאם למקום ולתקופה, כמובן), המדבר על אהבה שלא מתקבלת היטב על ידי הסביבה – כמו מגוון הרומנים הסוערים של אל אטרש.

בליווי תוף מרים למדנו לשיר את השיר ואפילו לנוע בתנועות ריקודיות בלתי נינוחות בכיי סאותינג. ההכנה להצגה הייתה מהנה ומברכת, כצפוי.

תיאטרון יפו הוא מבנה קטן, שהיה עמוס קשישים שלא יכלו להצניע את פליאתם לנוכח עדר הנערות והנערים. באופן מפתיע, בלטו בהיעדרם ערבים בהצגה. כנראה, זהו אירוע

תשבץ קורונה

ללימוד אוצר מילים בערבית • מאת לימור רובר

מאוזן:

- 5 סין
- 7 קורונה
- 11 בידוד
- 13 תסמינים
- 14 הצטננות
- 15 מגיפה עולמית
- 16 כאב ראש
- 18 מגן דוד
- 21 רופא
- 22 תשישות
- 24 שיעול יבש
- 27 משרד הבריאות
- 29 החלמה
- 30 וירוס

מאונך:

- 1 קושי בנשימה
- 2 שיעול
- 3 שטיפת ידיים
- 4 טיפול רפואי
- 6 בדיקה
- 8 ניקיון, היגיינה
- 9 שריר
- 10 מדחום
- 12 תרופה

- 13 כאב
- 17 זיהום
- 20 נגוע, נדבק
- 23 התעטשות
- 25 חום, קדחת
- 26 עטלף
- 28 חיטון

אוצר מילים:

أَصْحَابُ الدُّعَى وَالْمَسْكِينِ وَالرُّعِينِ وَالْمَسْكِينِ وَالرُّعِينِ وَالْمَسْكِينِ وَالرُّعِينِ
 نَجْمَةُ دَاوُدَ الْحَمَرِيَّ، سَفْءُ، أَعْرَاضُ، طَبِّيبٌ، فَيْرٌ، وَسَ، نَزَلَاتُ الْبَرْ، دِرْهُمٌ، أَيْ،
 فَيْرٌ، وَسَ، ضَيْقُ النَّفْسِ، سَعَالٌ، عَضَلَةٌ، مَصَابِي، غَسِيلُ الْيَدَيْنِ، مَيْرَانُ
 الْحَرَارَةِ، حَمَّةٌ، مَيْرَانُ الْحَرَارَةِ، عَطَسٌ، عِلَاجٌ، فَحَصٌ، نَظَافَةٌ، دَوَاءٌ، أَلْمَسُ،
 عَدُوٌّ، مَرِيضٌ، خَفَّ، أَشْرَقَ، لَقَّاحٌ

מקובלם כי זה חומר זמין וזאת מה ויזום קטן אמנם את חולמם, יום סבתאם מפני האוהב.
מִן יָמֶיךָ אֲصַחֶה יָמֶיךָ לְאֵלִים וּמִן יָמֶיךָ לְאֵלִים - יָמֶיךָ כָּל שֵׁי'
 מן ימיהך (אל) אצפה ימיהך (אל) אצל ומן ימיהך (אל) אצל - ימיהך כל שי'
 "מי שיש לו בריאות, מחזיק בתקוה, ומי שהוא בעל תקוה - הוא הבמילים של הכל"

15183
183

אמאטיקה

הברקוד שימצא את מה שאיבדתם

פיתוח של קבוצת היזמים הצעירים בכפר הירוק תסייע לקשר בין אנשים המאבדים חפץ יקר למי שימצא אותו ואפילו - להציל חיים

לאירנה בהצדעה!

מכתב שכתבו תלמידים לאירנה נייטרמן, מורה למתמטיקה במסלול המואץ, לרגל יום המורה

לאירנה נייטרמן,

כיתה געה במהירות V על כביש 807. לאחר שעתיים הם שואלים את המורה שלהם: "לאן נוסעים?" (נוסעים?)

לאחר התשובה שלה, משנה הכיתה את מסלולה ב- $\arccos(|v \cdot u|)$. כתוצאה מכך הגיעה הכיתה ליעדה בחצי מהזמן.

מצא את V . הבע בעזרת V ו- U את ההערכה של הכיתה למורה.

מהם תחומי החיוביות והשליליות של המורה

(הנח כי משוואת המורה היא $y=e^x$)

בטא מה הכיתה רוצה לומר למורה.

תשובות:

לא אחידה

גדולה מאוד

חיוביות: כל X

שליליות: אף X

תודה.

תודה שאת תמיד משקיעה בנו בלי סוף ורוצה שנצליח בכל מחיה מפחד שעוד מעט כבר נפרדים ממך.

תלמידי י"א/5

שפיעה על חייו באופן יומיומי, כמו אלצהיימר או אפילפסיה, והוא מתמוטט ברחוב, הצמיד יכול (לבחירתו) להכיל פרטים בסיסיים על מצבו ולעזור לאנשים הבאים לעזרתו להבין מה קרה או לקרוא לעזרה. המוצר שלנו פשוט מאוד לתפעול, ידידותי לסביבה (לא צריך לקנות פריט חדש בכל פעם שמאבדים) והכי חשוב, מעצים את החיבור הבסיסי ועשיית הטוב בין בני אדם. המוצר כמובן עדיין לא גומר ואנחנו מתלבטים איזה מכל היישומים לפתח בשלב זה, אבל בינתיים, מה דעתכם?

טל דוידור, דוברת קבוצת TFC

שמוצא האבידה העתידית שלהם יראה. ברגע שיש משתמש, יש לברקוד תועלת. את הברקוד ניתן לחבר לכל דבר שלא רוצים לאבד - טלפון, קולר של כלב, בגדים ואפילו אנשים. אם הפריט אבד, כל אחד יכול פשוט לסרוק את הברקוד, והאתר יודיע לכם על מציאתו ובידי מי הוא. בנוסף, תהיה אפשרות לקשר בין המשתמש ללא מסירה ישירה של פרטים אישיים כגון מספר טלפון, אם המשתמש לא ירצה בכך. במערכת שהתחלנו ליצור, יש נקודה נוספת, שיכולה אפילו להציל חיים. הברקוד יוכל להיות בצורת צמיד ולשמש כצמיד רפואי. אם אדם מבוגר או לא מבוגר מאופיין במחלה המ-

התחלנו את השנה במפגש הראשון של "יזמים צעירים" ללא חברה, בעלי תפקידים או כמובן, מוצר. ממש לאחר מפגש או שניים קפצנו ישר למים העמוקים. הכרנו, בחרנו בעלי תפקידים, נכחנו בכנס והתחלנו בתהליך ארוך של סינון רעיונות, שכלל מלבדנו גם הורים וכמובן, מנחים.

ביום שני, 24.2, יצאנו, קבוצת T.F.C (Teens For Change), להציג את המוצר שלנו באירוע האבטיפוס של תוכנית "יזמים צעירים". באירוע זכינו לפגוש ולהכיר את אבות הטיפוס של המוצרים של הקבוצות האחרות, ועל הדרך להכיר גם חלק מהילדים בקבוצות השונות שמתחרות לצידנו בתחרות. באירוע נכחנו במספר הרצאות העוסקות ביזמות, שיווק ופיתוח המוצר, הסתובבנו בין הרוכנים, הכרנו את השופטים והצגנו את המוצר שלנו - מערכת המחברת בין מציאות לאבירות, מעין שירות לאיתור חפצים. נשמע קצת כללי מדי? אז הבה נפרט.

לשירות זה יש אתר, אפליקציה וברקוד. המטרה במוצר שלנו היא לאפשר אינטראקציה בין מוצאים למאבדים כדי ליעל בצורה משמעותית את תהליך איתור והחזרת הפריט האבוד לבעליו. כל אחד שברשותו נמצא ברקוד שלנו (חברת TFC) יוכל לפתוח משתמש באתר או באפליקציה שלנו, ולהכניס כמה פרטים מזהים אשר יהיו גלויים לכולם - שם מלא, גיל או כל דבר אחר ונוסף שירצו

לימודים

מחוננים

מעבירים את השרביט

בתחילת שנת הלימודים תלמידי כיתה י"ב/4 (מסלול מחוננים) הח' ליטו במשותף עם מחנכת הכיתה, ד"ר נורית שלם, לקלוט ולחנך את תלמידי כיתה ז'/4 (מחוננים) והמחנך אסף גולדפרב. התקיים מפגש היכרות ובו הכינו תלמידי י"ב ברכות שנה טובה והצלחה אישיות למקביליהם בשכבה ז', ומונו, כאמור, חונכים. לקראת ט"ו בשבט התכנסו בשנית תלמידי שתי הכיתות לחגוג במשותף וקיימו שיח בוגר ובו תלמידי י"ב שיתפו בחוויותיהם מבית הספר ונתנו "טי" פים" והמלצות לצעירים. תלמידי השכבה הצעירה מצידם בירכו את הבוגרים בהצלחה בהמשך החיים לקראת סיום הבגרות והגיוס. הפעם היה זה תורם של תלמידי כיתה ז' להעניק מכתבים אישיים למקביליהם בי"ב, ובהם ברכות הצלחה להמשך. כיתה ז'/4 מקבלת בשמחה את השרביט.

עברית

יריד הלשון העברית

מחדשי המילים בשבוע השפה העברית בבית הספר

מכינים פודינג - או חביצה בעברית. שיעור עברית אולפן

הסכם ורסאי קם לתחייה

תלמידי ט'3 למדו, חקרו, התכוננו וערכו אירוע דיבייט שדימה את הסכם השלום הידוע • היה מרתק

ב־1919 נחתם על ידי המדינות אנחנו שימשנו בתפקיד העיתונאיות שסיקרו את האירוע ואת תהליך הלמידה שקדם לו. עברנו בין כל הקבוצות כאשר התכוננו כדי לעזור להן ולראות כיצד מתקדם תהליך עבודתן, ובסופו של דבר גם ניהלנו את הדיבייט יחד עם חבר הלאומים. אין ספק שזו הייתה חוויה מהנה ביותר, מל־מדת, שנתנה לנו טעימה קטנה מהמיומנות של אמנות הוויכוח. ניתן אפילו להגיד, כי "ראינו כיצד ההיסטוריה קורית". זה הרגיש כמו הרבר האמיתי, מרוב שכולם היו בתוך העניין. כל הכבוד לכל תלמידי ט'3 על הרציונות, ההשקעה והעבודה המדהימה, ולמורתנו ורדה קרין, שנתנה לנו הזדמנות לחוות חוויה כזו.

נועם שגב ולורן יודיצקי, ט'3/

← במהלך חודש ינואר כיתתנו למדה והעשירה את ידיעותיה על הסכם ורסאי – הסכם שלום שנחתם שנה לאחר סיום מלחמת העולם הראשונה על ידי ראשי המדינות המנצחות בה (איטליה, ארצות-הברית, בריטניה וצרפת). העבודה התנהלה בקבוצות. כל קבוצה הכילה בין שלושה לחמישה תלמידים וייצגה מדינה אחרת שהשתתפה במלחמה ובכתיבת ההסכם המשותף.

במהלך העבודה כל תלמיד למד מה היו הרישיות, הטענות וההגבלות של המדינה שאותה ייצג ומה יהיו טענות הנגד שיוכל לטעון, כאשר תלמידים אחרים שמייצגים מדינות אחרות ייצאו כנגדו (כשם מדינתם), כמוכן על כסיס הידע הקודם שרכשו בכיתה מלמידה עצמאית מהספר ומשיעוריה של המורה להיסטוריה ורדה קרין.

ב־19.01.2020, לאחר שסיימנו ללמוד לעומק את כל אשר התרחש באותו מאורע, אספנו את ידיעותינו והפקנו סימולציה של דיבייט, כפי שהיה בהסכם עצמו. בדיבייט נצמדנו לעובדות ההיסטוריות שקרו בהתבסס על דעת קודם, אך הרבר היחיד שהוספנו על דעת עצמנו הוא חבר הלאומים שניהל את הדיון (כפי שידוע, חבר הלאומים הוקם בשנת 1920, שנה לאחר שנחתם ההסכם המדובר).

בדיבייט עלו אמוציות רבות. היה ניתן להבחין באופן ברור שהתלמידים באמת חיו את הנושא ואימצו אותו קרוב לליבם. היה קושי מועט לנהל את הדיון, מפני שהסדר נדחק בו הצידה, אך בסופו של דבר, כולם אמרו פה אחת, שזו חוויה שהם יזכרו לעוד שנים רבות ושהם למדו ממנה בצורה אפק-

דמותה של נזירה

● הנושא: התקופה הפיאודלית
 המשימה: יומן שמסופר מפי ילד שחי
 אז ● התוצאה: יומן שכותבת ילדה
 שנשלחת למנזר ● שכבה ח' במשימת
 כתיבת יומן

במהלך חודש נובמבר קיבלה שכבת ח' מטלה בהיסטוריה: כתיבת יומן נזירות. כל אחת מהכיתות התבקשה לעשות זאת בצורה קצת שונה, אך בעיקרון הרעיון הוא כתיבת יומן, שמסופר מפי ילד או ילדה בתקופה הפיאודלית, כאשר הם נשלחים למנזר וכותבים בסוד. ביומני כתבתי על ילדה בשם אלווירה בת גילי שנוֹר לדה בגרמניה. לאלווירה יש אחות תאומה, ומהרגע שבו נולדה, אלווירה הייתה הפחות אהובה מצד הוריה וסבלה גם מהצקות רבות מאחותה. הדבר היחיד שהחזיק אותה שם היה חבר סודי – דיקון, שאותו פגשה במקרה והמשיכה להתראות עימו בסתר, מכיוון שהיה ממעמד שונה משלה. יום אחד החליטו הוריה לשלוח אותה למנזר הרחק משם, בהתראה קצרה שלא איפשרה לה להיפרד מחברה הטוב. במנזר חייה של הילדה משתנים מקצה לקצה, עד שלבסוף היא נאלצת להשמיד את יומנה. ביומן מפרטת אלווירה את רגשותיה, מחשבותיה וסדר יומה במנזר. היא מבינה שאף על פי שלא הייתה מאושרת בביתה, היא מתגעגעת למשפחתה ומבינה כמה הוריה ואחותה חשובים לה. היא מתארת את השינוי המהיר שעברה בחייה בתקופה כל כך קצרה, וכל זה בשילוב גיל ההתבגרות המבלבל. נהניתי מאוד לכתוב את סיפורה של אלווירה והתעצבתי כשנאלצתי לסיים אותו. אני לא יכולה לספר לכם עד כמה אני מתגעגעת אליה, על היותה בת גילי ודומה לי מאוד. שתינו מתאהבות, שתינו משתנות בכל רגע ורגע לטוב או לרע, ואילו הייתי מכירה אותה היינו חברות טובות. בשיעורי היסטוריה בבית הספר למדנו על החברה והאחווה הפיאודלית, על המנזרים, המעמדות, והתנהלות היומיומית של בעלי תפקידים שונים באירופה. עבודת החקר לימדה אותי לחפש בעצמי את כל המידע על תקופה כל כך חשובה. העבודה הוגשה למורה גילה אפשטיין בניילונים בתוך קופסה מקרטון שבניתי וקישטתי בחול ועלים. בתוך הקופסה הכנסתי בקבוק של דיו ונוצה שהכנתי בעצמי. קריאה נעימה.

מיקה רוטברט, ח' 6

ההיסטוריה היא האנשים

ואחד ממי שעשה היסטוריה בתקומת הארץ הגיע לספר לתלמידי י"א/4 על הימים שקדמו למדינה

הפקוחה של משטרת המנדט הבריטי, רווחת העולים הייתה בראש מעייני תושבי הכפר. אחד האירועים שנחקקו בזיכרונו של עמוס התרחש בשנת 1946, כאשר נמסר לתחנת האלחוט של הכפר שקבוצה של ניצולי שואה תגיע אליו בערב שבת. לרוע המזל, התפרש בקשר מועד הגעתם כמוצאי שבת, ולא כיום שישי בערב. ערב שבת הגיע ואף אחד לא ציפה לקבוצה. חוליה של חיל הספר הירדני – מעין משמר הגבול המנדטורי – שהבחינה בקבוצה, הזעיקה את המשטרה למקום. בוֹ כות תגובה וזריזה של אחד מחברי הקיבוץ שהבחין בחוליה, העולים הצליחו להיכנס לכפר. עד מהרה התפתח מצור על הכפר. עמוס נזכר שהוא ושאר ילדי הכפר החליפו בזריזות בגדים עם העולים כדי להסוות אותם בין ה"צברים". האירוע הסתיים בשני הרוגים, בקרב יריות ובהסרת המצור. עוד סיפר עמוס על אירועים מרתקים נוֹ-ספים שבהם השתתף בנעוריו. הסיפור האישי נתן לנו ממד נוסף ומרגש לחומר הנלמד בשיעורים. במיוחד שמחנו לשמוע שנערות ונערים אומנו להגן על היישובים יחדיו.

תמר אברהם, י"א/4

מאחורי האירועים ההיסטוריים עומדים אנשים. כך שמענו ממקור ראשון, כאשר סבא של אופק, תלִּי מיד כיתה י"א/4, הגיע לספר לנו על מעלליו בקיבוץ כפר גלעדי בשנים שלפני קום המדינה ובמלחמת העצמאות. חצי השעה שבה בילינו במחיצתו הייתה מרתקת ועמוסה במבצעים בנוסח חסמב"ה. עמוס רחמן, בן להורים שעלו מברית־המועצות, נולד בכפר גלעדי בשנת 1933 והשתתף מילדותו המוקדמת במבצעי העִי פלה וכנער – במלחמת העצמאות. למדנו ממנו שכפר גלעדי היה ציר מרכזי בתקופה. מיקומו הרם של הכפר, שהקנה טווח ראייה רחב על אצבע הגליל, תחנת אלחוט אזורית וסליקים שבהם נאגר נשק עוד מתקופת ארגון "השומר" בעשור הראשון של המאה – כל אלה הפכו אותו לנקודה אסטרטגית ומועדת לפורענות. כעשרת אלפים עולים עברו בכפר גלעדי עד קום המדינה. הם הגיעו דרך סוריה ולבנון. כל יושבי הכפר התגייסו על מנת לדאוג לשלומם. גם ילדי הכפר, ועמוס ביניהם, השִי תתפו בכך. למרות הרעב ששרר, ותחת עינה

אז מה אכלו בימי הביניים?

כיתה ח' 1
 נקראה לאתגר
 המסקרן

סיור
מגמת
היסטוריה

חלוצים בדגניה

לא, לא ראשוני המתיישבים, אלא דווקא היו"דניקים של מגמת היסטוריה, שנתנו הדרכת בכורה מעולה בסיור המגמה לצפון

היהודי. שאפו ליו"דניקים, שעמדו במשימה והדריכו הדרכה מטורפת.

ערך כהן, תלמידת המגמה בכיתה י' /4, מספרת: "אף על פי שהכיתה שלי טרם למדה את הנושא, הצלחנו להשתלב, להקשיב ולהבין, ואפילו העברנו בעצמנו הדרכה לשאר השכבות בבית הקברות של דגניה. הסיור היה חוויה מעשירה ובלתי נשכחת. זכינו להכיר את המקומות האלה מקרוב, ללמוד על ההיסטוריה שלהם ולהכיר את תלמידי המגמה".

מרגניה המשכנו לתצפית על נהריים, למדנו על תחנת החשמל של "הזקן" וביקרו רנו בשרידי גשר הישנה. בחדר האוכל של גשר ראינו סרט על ההיסטוריה של המקום ואחריו סיכמנו את הסיור.

תודה ענקית למורים המדהימים שיצאו איתנו לטיול - עומרי, שרית והדר (ולאדם, שהיה איתנו מרחוק), שהפכו עבורנו, באופן אישי, את הסיור למעשיר, מלמד ומלא בועות סבון.

נועה משיח ונועה היינמן, י"ב

שעל שפת הכנרת. אכלנו ארוחת ערב ואחריה נהנינו מהדרכה על רובה ה"עוזי" הישראלי. לפני ההתפזרות לחדרים עברנו פעילות מגבשת של כל המגמה, שאיפשרה לנו להכיר זה את זה יותר לעומק, וקינחנו במשחק KAHOOT תחרותי של דמויות היסטוריות.

בשלב זה אמרנו לילה טוב, הפרחנו בועות סבון והלכנו כל אחד לחדרו.

בבוקר יצאנו מוקדם למצפה השלום. עבדנו במקום הדרכה על הקרבות ועל מתנדבי היישוב היהודי, שהגיעו מכל הארץ כדי להשתתף ולעזור ליישובים בגבול. לאחר מכן עברנו הדרכה על "מסע בזמן", שבה חזרנו והתעמקנו במערכת היחסים שלנו עם ממלכת ירדן.

בהמשך היום הגענו לדגניה, שם למדנו על סיפור הטנק, ובבית הקברות של דגניה א' ערכנו סיור מודרך על חללי תש"ח, הגח"ל ונצר אחרון. בדגניה התקיימה גם ההדרכה של שכבה י', שתלמידיה הכירו למגמה דמויות חלוציות מעוררות השארה, כמו הפועלת הראשונה במשק ביישוב

ביום הראשון של השנה החדשה (1.1.2020) יצאנו, תלמידי מגמת היסטוריה, כמו בכל שנה לסיור בעקבות מלחמת העצמאות.

לנו, השמיניסטים, הסיור היה מתוק-מריה, כיוון שזוהי שנתנו האחרונה בכפר ואיתה גם הסיור האחרון שלנו במגמה.

כמיטב המסורת, גם בסיור זה הדריכו תלמידי שלוש השכבות - שכבה י"א ושכבה י"ב בקבוצות קטנות, ושכבה י' בהדרכה שכבתית - מה שאיפשר לכל אחד מאיתנו ללמוד וללמד את המגמה על נושאים מגוונים.

הסיור היה השנה בגליל התחתון. התחלנו בקיבוץ יגור, שם למדנו על הסליקים הענ"קיים שהוחבאו במשך תקופה ארוכה מהב"ריטים ועל תרומת חברי הקיבוץ למלחמה. לאחר מכן נסענו לבית קשת, שם שמענו על גבורת תושבי המקום ודרכי ההשתלבות של זיכרון אישי בזיכרון קולקטיבי.

התחנה הבאה הייתה טבריה. שמענו הדר"כה על הקרבות שהתרחשו בעיר והסתובבנו בה. את הערב סיימנו באכסניית כרי דשא

מחשבת משפטים

אורחים לרגע

מגמת מחשבת משפטים יצאה להכיר את המדבר ואת אנשיו

שת הזרות שדיברתי עליה. הרגשתי שהמ" קום הזה לא שייך לי והוא רק מארח אותי. שאם אצעק עכשיו, אני גורם חיצוני שמגיע ומפר את השקט ששורר כאן.

הרגשתי שהמדבר אירח אותנו בצורה מאוד יפה והיטיב עימנו. הוא 'התלבש' יפה לכבודנו בצבעים רבים, חמים, חום, אדום, כתום ולבן. מזג האוויר היה נעים, והש" מש עמדה בשמיים. לכן כשעזבנו, דמיינתי לעצמי כמה שקט הולך לחזור למקום הזה, לאחר שאנחנו, שהפרנו אותו, עוזבים. תהיתי כמה זמן ייקח עד שכף רגל של בן אנוש תדרוך שוב באותה נקודה שבה היינו. כפי שהגענו, כך הלכנו.

רציתי להודות למדבר על האירוח הנפלא שהוא העניק לנו.

ליהיא שגב, י"ב/1

עצמות, בניגודיות מוחלטת לחום ששרר במהלך היום.

למחרת פגשנו את האמן ריק ויניקי, ששיתף אותנו בסיבות שהובילו אותו לגור וליצור דווקא במדבר ואיך הוא חווה את החיים שם. לאחר מכן כשסיירנו בעיר ערד וישבנו בנקודת התצפית, שוב נחשפנו לנוף הבלתי רגיל. וכשקינחנו בביקור בקהילת העבריים, פגשנו קהילה נוספת ושונה החיה במדבר.

בחרתי לצרף תמונה שתפסה רגע עם נוף פסטורלי בירידה מהר קנאים, אחרי פעילות שקיימנו על ההר בנושא השאלה - מה בין בדידות ובין להיות לבה. רגע החזרה לאוטובוס ריגש אותי מאוד. הרעיון שעובר בתמונה הוא: אנחנו כאורחים במדבר. כשהגענו להר קנאים, הרגשתי את תחו-

"טעימה מן החיים במדבר" - זה השם שהייתי מעניקה לסיור מגימת מחשבת משפטים לדרום.

בעיניי, היום וחצי של הסיור היו הצצה לחיים במדבר. כאנשים שבחיי היומיום לרוב לא מגיעים לאזור הזה, או לפחות עבורי, זה הרגיש כמו טיול תיירותי בחלקים בארץ שאיני מכירה. המעבר המהיר בין האתרים השונים נתן לי להרגיש שאני טועמת לפחות במקצת מה המשמעות של לגור במדבר.

כשדיברנו עם הכרואים, הבנתי את החי" שיבות של החיים שלהם במדבר וכיצד המדבר קשור להיסטוריה שלהם. כשנסענו להר קנאים, הבנתי איך במרחק קצר מן העיר ערד אפשר להגיע ולראות יופי בלתי רגיל ונוף הררי אינסופי. בלילה ישנו בכפר הנוקדים בקור מקפיא

**מצדיעים
למורים
ולעובדים**

מברכים את
רוזיקה רוזן
על הצטיינות
מטעם שר האוצר
היוצא משה כהלון,
במסגרת
תחרות ע"ש
נח מוזס
"ידיעות אחרונות"

**"כן זה
אפשר"**

באירוע להשקת ספר של בוגר
הכפר ד"ר שוקי שטאובר,
"כן זה אפשרי"

70 שנה לכפר הירוק

אומרים שהיה פה שמח...

מסיסקו ועד חולדה, המחנכת המיתולוגית
• הצצה מרתקת במילים וצילומים על האנשים שהיו פה
מימיו הראשונים של הכפר הירוק • חוגגים 70

"ואף על פי כן"

● הוא הגיע הנה בגיל 13 וחצי מקריית-מלאכי וחטף הים תרבות מוחלט ● לימים הפך למנהל המיתולוגי של הכפר, שלא מותר לאף אחד ועל אף אחו, ושדורות רבים של בוגרים חבים לו את הצלחתם בחיים ● 70 שנה לכפר הירוק וותק של 49 שנים בו הם סיבה מצוינת לשמוע את סיפור האהבה של ד"ר קובי נווה עם המקום, וגם ללמוד, סוף-סוף, מאיפה הגיע הכינוי "סיסקו"

| רונה ניסן, ט'5, אריאל מאיק, י'6 |

בצהריים עד שבת בערב. "בקריית-מלאכי הייתי מהתלמידים המקובלים ביותר, הטור בים ביותר. באתי לכאן ובכת אחת הייתה לי מעין התרסקות לימודית וחברתית (אני מספר את זה כל שנה). הייתי מסתגר בשירותים, לא פעם ולא פעמיים, לדעתי עשר, אולי 20 פעמים, ובוכה על מר גורלי. "הייתי בסך הכל בן 13 וחצי, ילד של בית. הרגשתי רע מכל בחינה שהיא. וגם המקפצה מהרמה הלימודית של קריית-מלאכי כי דאז לזו של הכפר הירוק הייתה לי קשה מאוד. "הרגע שבו התגברתי על זה היה בתחילת כיתה י' - אז הרגשתי טוב. הרגשתי שכל מה שעד עכשיו סיפרתי, נשאר מאחוריי".

"עבדתי כמו מכונה"

איך הגעת למצב הזה? מה גרם להרגשת השייכות הזאת? "הזמן. אתם יודעים, בכל משבר שאתה נמצא בו, גם כשאני נמצא במשבר היום, אני אומר לעצמי, 'תן לזמן לעשות את שלו'. ואכן הזמן עושה את שלו. זמן והתמודדות. וכמו בכל מצב קשה, אתה יכול לברוח או להתמודד. אני התחלתי להתמודד, לאט-לאט אספתי את עצמי ואמרתי לעצמי 'ואף על פי כן' - שזה המוטו שלי בחיים. אני אמצא את הדרך להתגבר. אגב, הדרך שלי לפרוץ למרכז או אפילו לראש החברה בכפר הירוק הייתה דרך עבודה. עבודה הייתה אז מרכיב מאוד מרכזי בחיים של התלמידים בכפר.

סיסקו עם עורכות העיתון, רונה ניסן ואריאל מאיק

"אני חושב שהכפר הירוק היה עבורי הרבה יותר ממוסד חינוכי. הוא בהחלט הפך מהר מאוד להיות בית בשבילי". אומר בריאיון מיוחד מנכ"ל הכפר הירוק ד"ר קובי נווה, שעבור כולנו הוא סיסקו.

"הגעתי לכפר הירוק ב-1968 מקריית-מלאכי. הרמה הלימודית בקריית-מלאכי הייתה מאוד נמוכה, כמעט לא היו מורים בוגרי אוניברסיטה או סמינר, מחציתם היו מורות חיילות. לי עצמי היה מחנך שהיה בסך הכל בוגר תיכון, ובאותה העת המחנך לימד את כל המקצועות למעט אנגלית. "אני מספר את כל זה כדי שתבינו על איזו רמה אני מדבר. כך שמבחינה לימודית, הכפר היה עבורי מקפצה בלתי רגילה. פגשתי כאן רמה לימודית הרבה יותר גבוהה. כל המורים היו כמובן אקדמאים עם תעודת הוראה, חלקם עם תואר שני, חלקם שלישי. פגשתי, כמובן, תלמידים מבריקים ברמה אקדמית מאוד-מאוד גבוהה. את הרמה הלימודית של מוסד חינוכי קובעים גם המורים, גם ההנהלה וגם התלמידים".

מה היה האירוע המכונן שלך בכפר? "האירוע המכונן שלי בכפר היה ביום שהרגשתי שאני שווה בין שווים.

"כמי שהגיע מקריית-מלאכי, פגשתי כאן עולם אחר. הרגשתי רע תרבותי נורא ואיום. הרגשתי רע מאוד, לצד הגעגועים הנוראיים הביתה. לא היה טלפון בבית, ולהורים לא היה רכב, כך שהם לא יכלו לבוא לבקר אותי, ויצאנו הביתה רק פעם בשלושה שבועות לפרק זמן קצר מאוד - משישי

"אחד הדברים הראשון שעשיתי כמנהל, היה לבקש מגרפיקאי להמחיש לי את הרעיון של 'ואף על פי כן'. הוא צייר פרח שצומח במדבר כנגד כל הסיכויים. נכנסתי לכל הכיתות ולכל הקבוצות בפנימייה ואמרתי: 'לא משנה מי ההורים שלכם ומה העבר שלכם, ואף על פי כן, כמו שהפרח הזה פורח במדבר, אתם תפרחו ותצליחו'. וזה עבד"

"פגשתי כאן עולם אחר. היה לי משבר תרבותי נורא ואיום. הרגשתי רע מאוד, לצד הגעגועים הנוראיים הביתה. בקריית מלאכי הייתי מהתלמידים המקובלים והטובים ביותר, וכאן בבת אחת הייתה לי מעין התרסקות לימודית וחברתית. הייתי מסתגר בשירותים, לא פעם ולא פעמיים, ובכיתי על מר גורלי"

היזם?

סיסקו על שום מה?

ד"ר קובי נווה מספר על מקור הכינוי

"ביום שנבחרתי כסדרן עבודה, חזרנו לחדר עם הקבוצה. הייתה מעין תחרות סמויה בין הקבוצות לתלמידים - 'מי ייבחר להיות סדרן העבודה?', כי כל אחד רוצה שהחבר שלו ייבחר. והחברים שלי מאוד שמחו שנבחרתי.

"באותה העת היו מחלקים לנו בפנימייה את העיתון 'דבר', ובאותו היום הופיע בכותרת העיתון 'גיוזף סי' סקו, סגן שר החוץ האמריקאי מגיע לישראל ולמדינות ערב בניסיון להשכין שלום". בתקופה ההיא סיסקו הופיע הרבה בכותרות. ואז אחד החברים שלי, שהכינוי שלו היה 'צ'יטה', אמר: 'אתם יודעים? מעכשיו צריך לקרוא לקובי - סיסקו'. צחקתי וחשבתי שזו בדיחה. ומשום שהייתי בתפקיד מרכזי, תוך שבוע כולם, עד מנהל הכפר הירוק, התחילו לקרוא לי סיסקו.

"היום, פרט לאשתי ועוד עובד אחד, כולם קוראים לי סיסקו, כולל אמא שלי, וזכרה לברכה, והאחים שלי. בשנתי הראשונה כמנהל הכפר קיבלתי מכתב הממוען לקובי נווה, ובו הייתה תלונה על סיסקו. אם של מועמד לכפר כתבה לי: 'סיסקו פגש את הבן שלי והוא לא יודע להתרשם מהאיכויות הגבוהות שלו. אני מבקשת שאתה, קובי נווה, תפגוש את הבן שלי ותראה כמה הוא מוצלח ומוכשר'.

"אז מאז אני כותב: ד"ר קובי נווה (סיסקו) - כדי שלא יהיו בלבולים".

הסיכויים. נכנסתי לכל הכיתות בבית הספר ולכל הקבוצות בפנימייה (בתקופה ההיא כל תלמידי בית הספר היו בפנימייה) ואמרת להם: 'תקשיבו, אני רוצה שתצאו מכאן עם תעודת בגרות. לא משנה מי ההורים שלכם ומי המשפחה שלכם ומה העבר, ואף על פי כן, כמו שהפרח הזה פורח במדבר, אתם תפרחו ותצליחו! וזה עבד. "התחלנו את המסע עם ילדי הפנימייה ואנחנו כבר שנים

"עבדנו בכל יום ארבע שעות. שלושה ימים בשבוע היינו עובדים בבוקר - משבע ורבע עד 11 וחצי או 12, ולומדים אחר הצהריים, ובשלושת הימים האחרים עשינו ההפך.

"אני הצטיינתי מאוד בעבודה. בהתחלה שיבצו אותי במט"ח וחרר האוכל, ואחר כך העבירו אותי לגן ירק, ושם הייתי אלוף הגזר. היינו צריכים להוציא גזר בידיים, זה היה בחורף והרבה פעמים הגזרים נתקעו בארמה והעלים נתלשו. היינו צריכים לחפור, והחול היה נכנס בין הציפורניים, זה כאב מאוד. בהוצאת הגזר הייתה נורמה, וכל תלמיד היה צריך למלא עשרה ארגזים. התלמיד הממוצע היה מסיים בתוך כשלוש שעות, אך הזריזים סיימו בשעתיים. ואני סיימתי את הנורמה בתוך 12 דקות. עבדתי ממש כמו מכונה.

"עבדנו ולמדנו לפי מחזורים - כיתה ט' עם י"א וכיתה י' עם י"ב, כך שאני עבדתי עם תלמידי י"ב. אני זוכר שהיה עמרו פעורי פה, ולא הכינו איך אפשר לעבוד בצורה כזאת מהירה. זו הייתה מעין תופעת טבע. הייתי מסיים מהר ועוזר לחברים הקרובים שלי. אז היינו בערך שלושה או ארבעה תלמידים וסיימנו בתוך חצי שעה. אחר כך היינו הולכים לחדר ומתקלחים ראשונים, ולמי שמתקלח ראשון יש מים חמים.

"כך, דרך העבודה, התפרסמתי בחיי הכפר וכבשתי לי מקום. "בתחילת כיתה י"א נבחרתי לתפקיד החשוב ביותר בכפר - סדרן עבודה. הסדרן היה מי שקבע מי ילך לעבוד והיכן. וכמובן, היו מקומות עבודה נחשקים יותר כמו הרפת, ומקומות עבודה פחות נחשקים, כמו המטבח וחרר האוכל. סדרן העבודה היה היחיד שהיה יכול לשחרר תלמידים מהעבודה, כלומר אם תלמיד היה רוצה להשתחרר מהעבודה, לא יכלו לפנות למרדך, למנהל העבודה ואפילו לא למנהל הכפר - אף אחד חוץ מסדרן העבודה לא היה מוסמך לשחרר אותם. זה כוח עצום שנותנים בידי נער.

"סדרן העבודה נבחר בבחירות כלליות, חופשיות וגלויות. כולם היו מתאספים בחדר האוכל, היו רושמים על הלוח את שמות המועמדים וכל אחד הצביע באופן גלוי למועמד שרצה. אני נבחרתי ברוב קולות עצום. ומכיוון שהצטיינתי בתפקיד באופן יוצא מן הכלל וחסר תקדים, נבחרתי לקדנציה שנייה. "לאחר שסיימתי חצי שנה בתפקיד נבחרתי לעוד חצי שנה. זה היה דבר חסר תקדים. ובוז בעצם הייתי אומר שקיבלתי את מעמדי. מילד שהרגיש שהוא דחוי, הרגיש רע, לא שייך, זה, מוזר ומנוכר התחלתי בפרץ של אופטימיות ונחישות, וכפי שציינתי מקודם - אף על פי כן - לפלס את דרכי לצמרת הכפר. לתלמיד שהיה מהמובילים בחברת הכפר הירוק דאו".

תוכל לספר לנו קצת על המוטו שלך, "ואף על פי כן"? "אחד הדברים הראשונים שעשיתי כאשר התמנתתי למנהל הכפר הירוק היה לבקש מגרפיקאי להמחיש לי את הרעיון של 'ואף על פי כן'. והוא צייר פרח שצומח במדבר כנגד כל

סיסקו בימיו הראשונים של הכפר: בכיתה, במסיבת פורים, על הבמה בתוכנית 10, עם חבריו לקבוצה ובים

בו – כאחד מן המרכזים הארציים האלה. זו תהיה הדרך שלו להמשיך ולשרוד בעידן משתנה".
עד כמה לדעתך הכפר השתנה מאז תקופתך בתלמיד ועד היום?

"הכפר עבר שינויים ומהפכות. ישנו הכפר מיום היווסדו ועד אמצע שנות ה-70, ישנו הכפר מאמצע שנות ה-70 ועד לפני 18 שנים, והתקופה השלישית היא שני העשורים האחרונים.

עד אמצע שנות ה-70 הכפר הירוק היה – יחסית לכפרי נוער אחרים – כפר נוער אליטיסטי, עם תלמידים מצוינים, לצד תלמידים שבאו משכבות מצוקה (כ-15 אחוז), מתוכם גם כמה בני מיי-עוטים. זה הכפר שבו העבודה הייתה התפקיד החשוב ביותר, אחר כך החברה ובסוף הלימודים. אך בדרך נס מרבית התלמידים הגיעו לבגרות מלאה. רבים מהבוגרים הם פרופסורים ובעמדות מפתח במדינה ובמשק. בני גנץ, הרמטכ"ל לשעבר ומועמד לראשות הממשלה, היה ממש בשלהי התקופה הזאת.

"אחר כך הייתה התקופה שבה עזב מנהל הכפר, המייסד – גרשון זק – שהיה מנהל מדרהים, איש חינוך משכמו ומעלה. היו חילופי מנהלים והיו משברים גדולים מאוד. בעת הזאת החלו גם שינויים בחברה הישראלית, כפרי הנוער והפנימיות הפכו להיות יותר ויותר סטיגמטיים, ומשפחות מיעטו לשלוח את הילדים לחינוך פנימייתי. כשאני למדתי בכפר, היו עשרות אם לא מאות תלמידים מקיי-בוצים ומושבים, ואז הם הפסיקו להגיע. התלמידים היותר טובים מהערים הפסיקו להגיע ובכלל פחות ופחות תלמידים הגיעו.

"זה תהליך שעבר על כל כפרי הנוער, ובכפר הירוק עקב המשבר הניהולי, המשבר הזה היה יותר חריף. הכפר הירוק הפך להיות אלטרנטיבה חינוכית לתלמידי מידים שאף בית ספר אחר לא היה מוכן לקבל אותם. הכפר הירוק נתן חינוך טוב, התלמידים טופלו כמו שצריך, אבל עם תעודת בגרות הם לא יצאו.

"אני מילאת שורה ארוכה מאוד של תפקידים בכפר הירוק. מיד לאחר שסיימתי את השירות הצבאי, חזרתי כמדריך

רבות עם מאה אחוזי זכאות לבגרות. כבר בשנה הראשונה התחלנו לחולל את המהפך, ומאז זה המוטו שלי בחיים. בכל צומת של קושי אני אומר לעצמי: 'ואף על פי כן'."

אם היית יכול לחזור לילד שהיית בביתה מ', שרק הגיע לכפר, מה היית אומר לו?

"הייתי מחזק את 'ואף על פי כן', והייתי אומר לו מה שלא ידעתי אז. הייתי אומר לו: 'תשמע, אני יודע שקשה לך מאוד עכשיו, אבל מעבר לפינה מחכה משהו שאתה אפילו לא יכול לתאר לעצמך כמה הוא עוצמתי. רק תחזיק מעמד'. זה מה שאני אומר להרבה ילדי פנימייה שחווים קושי."

"לא תיארתי לעצמי עד כמה עוצמתי המעבר הזה – מהילד שבא לפה ונמחק בבת אחת והרגיש רע, שונה, נחות ולא שייך, למקום שבו הייתי כשסיימתי את לימודיי בכפר הירוק. בחלומות הכי ורוי דים שלי לא חשבתי שאיפה מילד שהיה בתחית מכל בחינה לילד מוביל. קיוויתי שאני ארגיש טוב, זה כל מה שרציתי. כי הרגשתי ממש רע."

"כשהורים אקדמאים, ילדים קל יותר"

לשאלה כיצד הוא רואה את הכפר בשנתו המאה, עונה סיקסו: "אני מקווה מאוד שהוא ימשיך להתפתח ויהיה מרכז ארצי ייחודי. למען האמת, אני בכלל לא בטוח שבשנת המאה לכפר בתי הספר בישראל ימשיכו להתקיים במתכונת הנוכחית. ייתכן שבעוד 30 שנה הם יהיו מיותרים. בעידן הנוכחי וההתפתחות הצפויה, יכול מאוד להיות שרק בתי ספר יסודיים יתקיימו, חטיבות הביניים והתיכונים יתבטלו, הלמידה תהיה מרחוק, בקבוצות קטנות. יהיו מרכזי בחינות ארציים, ואת מקומם של בתי הספר יתפסו מרכזים חברתיים ותנועות נוער הרבה יותר חזקות.

"ייתכן מאוד שזה יקרה, למען האמת, אין לי ספק שזה יקרה. השאלה היא אם זה יקרה בעוד 20, 30, 50 או מאה שנים. ואז הייתי רוצה לראות את הכפר הירוק – בזכות משאבי הטבע שלו, הגודל שלו, האקלים הייחודי והאפשרויות שגלומות

"אני בכלל לא בטוח שבשנת המאה לכפר בתי הספר בישראל ימשיכו להתקיים במתכונת הנוכחית. יכול מאוד להיות, שרק בתי ספר יסודיים יתקיימו, חטיבות הביניים והתיכונים יתבטלו, הלמידה תהיה מרחוק, בקבוצות קטנות. יהיו מרכזי בחינות ארציים, ואת מקומם של בתי הספר יתפסו מרכזים חברתיים ותנועות נוער"

“הייתי מחזק אצל הילד שהייתי את ‘אף על פי כן’, והייתי אומר לו מה שלא ידעתי אז. הייתי אומר לו: ‘תשמע, אני יודע שקשה לך מאוד עכשיו, אבל מעבר לפינה מחכה משהו, שאתה אפילו לא יכול לתאר לעצמך כמה הוא עוצמתי. רק תחזיק מעמד’. זה מה שאני אומר להרבה ילדי פנימייה שחווים קושי”

חברתי, לאחר מכן הייתי רכז תרבות וספורט, אחר כך מנהל הפנימייה ובאותו הזמן לימדתי היסטוריה וחינוכתי כיתה. כאב לי שתלמידים שכמותי, שמגיעים מעירות פיתוח ומרקע של מצוקה, יוצאים בלי תעודת בגרות, שלפחות או ואפילו עד היום היא הכלי הכי חשוב להתקדמות ולשינוי. זה באמת מאוד מאוד כאב לי.

“כשהתמנתי למנהל הכפר לפני כ-18 שנה, בספטמבר 2001, רציתי מאוד לתת לתלמידים שבאו מרקע של מצוקה את ההזדמנות שלה זכיתי כאן: הזדמנות לאינטגרציה (אני חסיד גדול של האינטגרציה), הזדמנות ללמידה ברמה יותר גבוהה ותעודת בגרות, שתאפשר להם ללכת ללמוד באוניברסיטה, בסמינר, להיות הנדסאים, לפרוץ את הדרך, לא רק עבורם, אלא גם עבור ילדיהם.

“כאשר ההורים אקדמאים, לילדים קל יותר. כשההורים לא למדו, אז לילדים קשה יותר לפרוץ את תקרת הזכוכית הזאת. כל אחד יכול לעשות את זה, אבל לא כל אחד קיבל את ההזדמנות. לא כל אחד למד בתנאים שאיפשרו לו את זה, לא כל אחד הגיע למקום כמו הכפר הירוק.

“מקום כמו הכפר הירוק אומר: ‘אני לא מוותר עליך’. אצל כל ילדי הפנימייה הגענו מאפס למאה אחוזי זכאות לבגרות. אין היום ילד פנימייה, כולל משפחתונים, שיוצא מכאן ללא תעודת בגרות. אנחנו נלחמים בשינויים. תלמידי החוץ רובם ככולם מגיעים ממשפחות מבוססות, שבהן ההורים אקדמאים, או קל להם יותר. המשפחות שלהם יראגו להם. המנדרט שלנו הוא לדאוג לילדי הפנימייה, ואנו עושים זאת בהצלחה רבה מאוד.”

“רף גבוה מאוד לכל התלמידים”

מהם ההבדלים הגדולים בין התקופה שבה כולם היו בפנימייה לבין היום, שהרוב הם תלמידי חוץ?
 “אני אומר את זה להורים בשנים האחרונות, בכל מיני הקשרים שעלו: ‘תקשיבו, אל תתבלבלו, הכפר הירוק לא קיים עבורכם, דהיינו עבור ההורים של תלמידי החוץ, הוא קיים

צילום: יוסי משען

מי יהיו התלמידים שיעבדו במערכת העיתון, והיו בחירות לעורך הראשי. כלומר כשהיו בחירות לסדרן העבודה, היו גם בחירות לעורך הראשי.

"שוקי שטאובר, חבר שלי, בוגר הכפר שלאחרונה כתב עליו ספר, היה העורך של העיתון. היו משכפלים אותו בסטנסיל, והיה רק עמוד אחד. בכניין מעבדות אפשר לראות דוגמאות של העיתון שהגדלנו. קראו לו 'היום ומחר', והיו שם כתבות שתלמידים כתבו. כל יום בצהריים הייתה הפסקה של 15-20 דקות בין העבודה ללימודים, והעורך היה עובר בכל קבוצה ומחלק 15 עותקים וכולנו היינו קוראים אותו כמו שקוראים את 'ידיעות אחרונות'."

"אחר כך הייתה הפסקה של עשרות שנים, שבמהלכה לא יצא עיתון. כמה שנים לאחר שגרשון זק עזב המסורת נפסקה. הייתה שנה אחת שבה הייתי ממלא המקום של מנהלת הכפר, אז הוצאתי עיתון אחת לחודשיים, שקראו לו 'ירוק בעיניים'. גם אותו אפשר לראות בכניין המעבדות."

"כשהתמנתי למנהל הכפר, חיפשתי משהו קצת יותר מקצועי, קצת יותר רציני. ואז נקרתה בדרכי אישה נפלאה ושמה ורדה קרין. ומשום שהכל תלוי באדם שמוביל דברים, מרגע שוורדה לקחה את העיתון במתכונת הנוכחית שלו, נוצר מהפך בחיי העיתון בכפר הירוק, והוא הפך להיות משהו מאוד מקצועי (גם בזכות הפלטפורמה של 'ידיעות אחרונות'), מאוד עשיר ומאוד מגוון. באמת חגיגה לעיניים ולראש."

בשביל ילדי הפנימייה, והילדים שלכם. ואתם הפלטפורמה שלי לקדם את תלמידי הפנימייה'."

"כל הרעיון כאן זה אינטגרציה. הכפר קיים בשביל תלמידי הפנימייה, ובלעדיהם הוא היה סתם עוד בית ספר. והכפר השתנה, הבאנו הרבה מאוד תלמידי חוץ, שרובם ככולם הם תלמידים מצוינים. האקלים של בית הספר השתנה, וזה החלק הכי גדול, הכי משמעותי בעיניי, בזה שילדי הפנימייה נמשכים כלפי מעלה."

"הכפר הוא מקום מבוקש מאוד היום, 4,000 תלמידים מת-חרים על 400 מקומות, אלפי ילדים לא מתקבלים, תוקפים אותנו ואומרים: 'אה, טוב, לכם יש תלמידים מצוינים'. כן! אבל יש עוד המון תלמידים מצוינים ברמת-השרון ובתל-אביב ובגבעתיים וברעננה. ואנחנו, גם את התלמידים המצוינים אנחנו מרימים כלפי מעלה. אנחנו נותנים רף הרבה יותר גבוה גם למצוינים. הכפר הירוק מציב רף מאוד גבוה לכל התלמידים."

"תלמידי החוץ יוצאים נשכרים, כי הם מגיעים למקום עם אקלים מיוחד (אני קורא לכפר 'גן עדן לילדים'), ותלמידי הפנימייה או תלמידים שבאים מרקע של מצוקה גם כן. האקלים הלימודי הגבוה מרים את כולם."

בזמנך העיתון הופץ בדרך אחד מתומצת. עד כמה העיתון שונה היום?

"שונה לגמרי. בזמני כל יום בצהריים, סדרן העבודה קבע

מקום כמו הכפר הירוק אומר: 'אני לא מוותר עליך'. אצל כל ילדי הפנימייה הגענו מאפס למאה אחוזי זכאות לבגרות. אין היום ילד פנימייה, כולל משפחתונים, שיוצא מכאן ללא בגרות. אנחנו נלחמים בשיניים. תלמידי החוץ רובם ככולם מגיעים ממשפחות מבוססות, אז קל להם יותר. המנדט שלנו הוא לדאוג לילדי הפנימייה, ואנו עושים זאת בהצלחה רבה מאוד"

“רציתי שהכפר יפרוץ את גבולות המדינה”

מה תפקיד העיתון, לדעתך?

“העיתון משקף את העשייה בכפר הירוק, ותפקידו גם להעלות הגיגים שונים, מחשבות שונות, אולי קצת ביקורת, אולי קצת כיוונים, הובלה. נניח שמישהו רוצה לקדם אג'נדה ירוקה, אז העיתון יכול להיות פלטפורמה לזה. אבל בעיקר הוא כלי היסטורי. בעוד 50 שנה יישבו פה תלמידות ויראינו את המנהל הבא, שאולי עוד לא נולד או שאולי הוא היום תלמיד בכפר, וישאלו על התקופה הזאת. הרי איך אתה לומד על תקרֵי פה? אתה מסתכל אחורה על העיתונים. לדוגמה, בהודשיים האחרונים 'ידיעות אחרונות' לוקחים כתבות שפורסמו לפני 20 או 30 שנים ומצלמים אותן. הדרך הכי משמעותית ללמוד על העבר היא דרך ספרים (אם ישנם) ודרך העיתונים. גם אם תסתכלו על עיתונים ישנים של הכפר, אפשר ללמוד על החיים במקום, על ההווי, על תחומים שהיו יותר או פחות חשובים.”

מה אתה חושב שהקולג' הבינלאומי EMIS תורם לכפר הירוק?

“כשנבחרתי לנהל את הכפר, ניסחתי חזון, ובו שינוי, חדשנות, יזמות, מנהיגות סביבתית וקריה בינלאומית. מאוד רציתי שהכפר הירוק יפרוץ את גבולות המדינה ויצור קשרים עם העולם. אז אנחנו עושים את זה דרך הקונגרס הבינלאומי, דרך עשרות חילופי תלמידים ומשלחות בעולם כולו – שאין לזה אח ורע בכל הארץ, אפילו עיר גדולה לא מוציאה כל כך

הרבה משלחות.

“הצעד הבא היה הקמת בית ספר בינלאומי, שהכפר הירוק השקיע בו הרבה מאוד זמן ומשאבים. זה היה חלק מהחזון, שיבואו לכאן ילדים מכל העולם וילמדו פה. 20 אחוז מהתלמידים ב-EMIS הם יהודים ישראלים, 20 אחוז מוסלמים מכל מדינות ערב והרשות הפלסטינית ו-60 אחוז מכל רחבי העולם – אירופה, אמריקה, אסיה, אפריקה. אני חושב שזה מיזם מדהים, שתורם לקידום השלום, לקירוב לבבות בין עמים.”

EMIS תורם המון לגיוון שיש בכפר הירוק, אנחנו בונים קהילה רב-לאומית, ואני חושב שהתרומה שלהם לאקלים הכפר גדולה מאוד. היום ממעטים, לצערי הרב, לדבר על השלום, אבל אנחנו תורמים את תרומתנו הצנועה וזורעים זרעים לשלום. ומי יודע? אולי מבית הספר הזה יקום יום אחד המנהיג – בין שזה מהרשות הפלסטינית או מישראל – שהזרע של השלום ושל הדו-קיום ניטעו בליבו כאן, בכפר הירוק, והוא יקום ויעשה מעשה. מי יודע? זה החינוך.”

איך הכפר מעצב אותך עכשיו, בתור מנהל?

“אני רוצה שתבינו – אני חי בגן עדן. אני חושב שגם אתם חיים בגן עדן (או לפחות לומדים בגן עדן). אני חי כאן מאז גיל 13 וחצי, פרט לשלוש שנים ששירתתי בצנחנים. ביתי הוא בכפר הירוק. ילדיי נולדו כאן, ואני באמת ובתמים הולך כל לילה לישון וממתין לבוקר – כבר 49 שנים.”

“כל בוקר לקראת השעה שבע אני צועד בחרוה לקראת עוד בוקר של עבודה. הכפר הירוק נתן לי פלטפורמה אדירה

סיסקו חוגג יום הולדת עם צוות הכפר

EMIS תורם המון לגיוון בכפר. אנחנו בונים ב-EMIS קהילה רב-לאומית, שתרומתה לאקלים הכפר גדולה מאוד. היום ממעטים, לצערי הרב, לדבר על השלום, אבל אנחנו תורמים את תרומתנו הצנועה וזורעים זרעים לשלום. ומי יודע? אולי מבית הספר הזה יקום יום אחד המנהיג, שזרעי השלום והדו-קיום ניטעו בליבו כאן, והוא יקום ויעשה מעשה. מי יודע? זה החינוך”

אני חי בגן עדן. אני חושב שגם אתם חיים בגן עדן (או לפחות לומדים בגן עדן). אני חי כאן מאז גיל 13 וחצי, פרט לשלוש שנים ששירתי בצנחנים. ביתי הוא בכפר הירוק. ילדיי נולדו כאן, ואני באמת ובתמים הולך כל לילה לישון וממתין לבוקר – כבר 49 שנים"

סיסקו שואל ספרים מהספרייה הראשונה של הכפר

לניהול, להתפתחות, לזימות, לחדשנות ולשינוי. יש לו פוטנציאל אדיר, והוא נתן לי, כמנהל, אפשרות לבטא באופן מלא יכולות, כישורים, חלומות וחזון. ובשבילי כל יום הוא חגיגה אחת גדולה ומתמשכת, אף שנה לא דומה לקודמתה. הוא מאפשר לי לחדש ולשנות, לקדם."

מתי הבנת שאתה רוצה לנהל את הכפר הירוק?

"התשוקה והרצון להגיע לניהול הכפר קיננו בתוכי אפילו עוד בתקופה שהייתי תלמיד. כשרק הגעתי הנה בשנה הראשונה, חשבתי רק על איך לשרוד את השנה הזאת. אבל מכיתה י"א ידעתי שאני רוצה לחזור כמדריך חברתי. אגב, אף פעם לא קיבלו מדריך כל כך צעיר."

"כשהגשתי מועמדות להדרכה, מנהל הפנימייה אמר לי: 'תשמע, אתה מאוד צעיר, אתה רק בן 20. תחזור בגיל 25'. אבל מנהל הכפר כל כך אהב אותי, שהוא אמר למנהל הפנימייה: 'אתה חייב לקבל אותו!'"

"לא אגיד לכם, שכאשר הייתי תלמיד או מדריך חשבתי על ניהול הכפר, אבל תמיד חשבתי על התפקיד הבא. כשהייתי מדריך, רציתי להיות מנהל הפנימייה, וכשהייתי מנהל הפנימייה רציתי להיות מנהל הכפר."

הילד אריה קוגן חלם בכלל להיות מהנדס, אבל שליחות עם בני נוער יהודים בסיביר, שמאוחר יותר הפכו לילדי נעל"ה, הביאה אותו לכפר הירוק • סמנכ"ל הכפר מספר בריאיון על 37 שנותיו בכפר הירוק ועל החזון שהוא רואה בעיני רוחו למקום

להעביר את זה הלאה

| רונה ניסן, ט' 5 |

עורכי הדין והנושאים המשפטיים של הכפר – הכל עובר דרך המשרד הזה.

הייתי מרוצה מהתפקידים שקיבלת במהלך השנים שלך בכפר?

"ברור ששמחתי. רציתי לעשות כל אחד מהם. אין שום תפקיד שאני יכול להצביע עליו ולהגיד, 'זו הייתה תקופה גרועה'. נהניתי מכל תפקיד, והוא גם העצים אותי, נתן לי המון סיפוק, פיתח אותי כאדם, איפשר לי לתת מעצמי לאחרים. בכלל, לעבוד בכפר נוער זה לא רק במשרה, עם הניירת והמחשב. אולי עכשיו אני יושב פה ככה, אבל הנה, אתם באים לדבר איתי, ותמיד יש אינטראקציה".

מה לי ולהנדסה הזאת?

אמרת שהגעתי לכפר בתור מודריך נעל"ה, אבל איך הגעת לתוכנית הזאת מלבתחילה? למה דווקא לכפר הירוק?

"למדתי במגמה ריאלית בתיכון, פיזיקה ומחשבים, ואמרתי שאני הולך להיות מהנדס. וכך כשסיימתי את הצבא, הלכתי ללמוד הנדסה באוניברסיטת תל-אביב. הלימודים היו מאוד קשים והייתי צריך לעבוד במקביל, וכל הזמן הרגשתי שזה לא זה, אבל אמרתי לעצמי שזה מה שרציתי ואני צריך להשלים עם זה שזה מה שאני עושה.

"כל זה קרה בשנות ה-90, אז הייתה גם עלייה גדולה מבית-המועצות והתחילו פרויקטים של נעל"ה בארץ. התוודעתי לפרויקטים האלה במקרה דרך המחלקה למעורבות חברתית באוניברסיטה, ושמעתי שמחפשים סטודנטים שייסעו להדריך במחנות קיץ לילדים בכרית-המועצות לשעבר. זה היה נשמע לי מגניב, ובאמת נסעתי להדריך שם במשך חודשיים.

"כשחזרתי לא הבנתי מה אני בכלל עושה באוניברסיטה. מה לי ולהנדסה הזאת? פתאום זה נראה לי נורא תלוש. הרגשתי שאני יותר נהנה לעבוד עם ילדים ובני נוער מאשר לשבת ולשרטט מכונות. אז ביקשתי מהאוניברסיטה חופשה של שנה כדי להחליט מה אני רוצה לעשות הלאה. בשנה הזאת הצטרפתי לסוכנות היהודית ויצאתי לשליחות של שנה בסיביר. הייתי אמור למצוא שם ילדים ובני נוער שיש להם זיקה ליהדות ולהקים מועדוני נוער, שדרכם נתחיל לגייס ילדים יהודים – שאולי אפילו לא ידעו שהם יהודים עד עכשיו, לעלות לישראל בתוכנית נעל"ה.

רמות ותיקה מאוד לצד סיסקו הוא אריה קוגן, סמנכ"ל הכפר.

אריה הגיע לכאן בשנת 1994. הוא שימש כמדריך בפנימייה של קבוצה המורכבת מילדי נעל"ה ומצברים, כולם נקלטו בכי-תה י'. 'זו הייתה קבוצה מעורבת, מאוד-מאוד מעניינת', הוא מספר, 'בכל חדר היו שני 'צברים' ושני תלמידי נעל"ה, כדי שהאחרונים ירכשו את השפה העברית מהר יותר ויסתגלו לחברה הישראלית בזריזות. היום זה לגמרי לא קורה. כשילדי נעל"ה מגיעים, הם חלק מהפנימייה אבל יש להם קבוצה נפרדת והם גרים בחדרים נפרדים".

אחרי תקופת ההדרכה ניהל אריה את הפנימייה במשך שלוש שנים ובמקביל לימד מתמטיקה בבית הספר וחינך כיתה. "באותו הזמן, יחד עם סיסקו, הקמנו את חטיבת הביניים. ניהלתי את החטיבה הרבה שנים, יותר משמונה שנים", הוא מתאר. ב-2008 התמנה אריה לתפקיד סמנכ"ל הכפר.

נשמח אם תספר לנו קצת על התפקיד שאתה ממלא. "תחום העיסוק שלי מעניין בכך שהוא מגוון מאוד, ובמסגרתו יש אחריות על המון תחומים שונים. במשרד שלי יש הרבה ארונות, הרבה קלסרים והרבה תמונות ומפות", הוא מפרט. "בראש ובראשונה אני אחראי על הנושאים הכספיים של הכפר. כל כסף שיוצא עובר דרכי, ובלי חתימה שלי לא יוצא כסף לשום דבר. כל התקציבים של הכפר הירוק, כל הניהול החשבונאי, כל התכנון – מה נרכוש? מה נעשה עם זה? לאן יופנו הכספים? משכורות של עובדים, עבודה מול משרדי האוצר והחינוך, וכל שאר הדברים שקשורים לכסף, עוברים דרך המשרד הזה.

"כמו כן אני עוסק בנושאי רווחה, למשל חדר האוכל והתזונה בו. יש לנו ועדת תזונה, צוות המטבח, כל מה שקשור במזון גם לפנימייה וגם לתלמידי חוץ. אני עוסק גם בכל התחומים שקשורים לקרקעות. שטחים של הכפר, נכסים, מבנים וכל הנושא של בינוי, למשל בשאלה אם צריך לבנות מבנים או לשפץ.

"תחת אחריותי גם אחזקת הכפר – מים, בארות, חשמל, אנרגיה. תחשבו על זה כמו מעין משרד שמנהל את כל הצדדים האדמיניסטרטיביים וכל המשאבים של הכפר. וכמובן, נושא כוח האדם – משכורות של עובדים, קבלת עובדים, חוזים, כל

אני מאחל לכפר שיישאר סביבה ירוקה ולא יהפוך לקריית חינוך מוקפת בבניינים. אני רוצה שכל אחד ירצה ללמוד פה ולהיות חלק מהדבר הזה. שלא יגידו: 'כן, זה המקום האליטיסטי הזה של העשירים שיש לו מלא כסף', אלא יגידו: 'זואו, הכפר הירוק הוא המודל של מערכת החינוך' "

תוך כדי שהייתי בסיביר, יצרתי קשר עם כפרי נוער בארץ, כי רציתי לחזור ישר לעבודה. אחד מהאנשים שיצרתי איתם קשר היה סיסקו, שרצה שאבוא להדריך בכפר הירוק. ברגע שסיימתי את השליחות, נחתי בנתב"ג ומשם ישר במונית לכפר. סיסקו קיבל אותי בשער בשבע בבוקר, הוביל אותי לחדר ואמר: 'פה תגור', ומשם הכל היסטוריה"

מה שהופך את הכפר למה שהוא היום זו העובדה שיש פה פנימייה. מורה שמלמד ילד חוץ, סומך גם על הילד וגם על ההורים. אם הוא לא יסתדר, ההורים יעזרו, ייקח מורה פרטי. בפנימייה התפיסה שונה לגמרי. כשמורים יודעים שיש בבית הספר גם ילדים שזה הבית שלהם, הם צריכים לתת להם הרבה מעבר"

"התחלנו לגייס ילדים לכיתת המופ"ת הראשונה. בכיתה הזאת כל ילד היה מיישוב אחר, תל-אביב, נתניה ועוד, והייתה הסעה לכל תלמיד. היו יוצאות מפה 30 הסעות כל יום, ובכל הסעה ילד אחר. העיקר שילדים יבואו. כך נוצרה כיתת המופ"ת הראשונה.

"אני זוכה שהדפסנו המון פלאיירים וחילקנו אותם בכל מקום. גייסתי את המשפחה שלי לחלק פלאיירים ולגייס ילדים, ובאמת בסופו של דבר הצלחנו לגייס מספיק ילדים לכיתת מופ"ת. נוסף לכל זה קלטנו עוד קצת ילדים לפנימייה בכיתה זו, אבל באו כל כך מעט, כעשרה תלמידים, שאפילו לא יכולנו לפתוח כיתה. ככה התחילה חטיבת הביניים בכפר הירוק. זה היה אז בחולות, איפה שהיום החטיבה. היינו ממש הולכים בחולות.

"בשנה השנייה כבר גייסנו שתי כיתות מופ"ת, בשנה השלישית – שלוש, ואז כבר הייתה לנו חטיבה שלמה של כיתות מופ"ת.

"ראינו שילדים מתחילים לבוא, ואמרנו שזו הזדמנות לפתוח כיתות מחוננים, ואכן פתחנו. אבל זה לא מספיק, כי מגיעים גם ילדי פנימייה ועוד כאלה שלא רוצים מופ"ת ולא כולם יכולים ללכת למחוננים. אז הגינו רעיון להפוך את הכפר הירוק לבית ספר ניסויי, שעוסק במנהיגות סביבתית. ניקח את כל שטח הכפר, נביא משהו שילמד שטח וסביבה ונעביר סדנאות מנהיגות. כך פתחנו את המסלול של מנהיגות

"במהלך השנה הזאת הקמנו מועדונים כאלו בסיבה, מצאנו ילדים יהודים, והתחילה עלייתם לארץ. ואחרי שנה החלטתי שאני רוצה להישאר עוד שנה. הרגשתי שלא הספקתי לעשות כל מה שרציתי. בסופו של דבר, נשארתי שם שנתיים. לקראת החזרה לארץ, הבנתי שאני לא רוצה לחזור לאוניברסיטה ולה- נדסה. העשייה הזאת גרמה לי להבין שאני רוצה לשנות כיוון. "תוך כדי שהייתי שם התחלתי ליצור קשר עם כפרי נוער בארץ, כי רציתי לחזור ישר לעבודה. אחד מהאנשים שיצרתי איתם קשר היה סיסקו. שלחתי לו פקס וקפצתי לארץ להיפגש איתו. הוא ראיין אותי ואמר שהוא רוצה שאבוא להדריך בכפר הירוק. חזרתי לסיביר לחצי שנה נוספת, וברגע שסיימתי את השליחות, נחתי בשדה התעופה בן-גוריון ומשם ישר במונית לכפר הירוק. סיסקו קיבל אותי פה בשער בשבע בבוקר, הוביל אותי לחדר ואמר: 'פה תגור', ומשם הכל היסטוריה."

למה דווקא תוכנית נעליה? זו הייתה רק דרך לצאת מלימודי הנדסה או שהיה עוד משהו בזה שמשך אותך?

"חיפשתי משהו מעבר, משהו שאהיה מעורב בו. המחל-קה למעורבות חברתית באוניברסיטה אמרה שהיא מחפשת סטודנטים שייטעו להדריך במחנות קיץ, והחלטתי ללכת על זה. רציתי לעשות עוד משהו מעבר לעבודה וללימודים. וזה היה כף, וזו גם הסיבה שהמשכתי בזה. זה גם מתחבר מאוד לשורשים שלי. נולדתי בברית-המועצות ועליתי לארץ בגיל שנתיים. זו הייתה הזדמנות לחזור אחורה בזמן, למקום שהורים שלי היו בו כעולים, וזה מה שהוביל אותי לעסוק בזה. זה קרץ לי, כי זה היה המקור שלי, זו הייתה מעין סגירת מעגל. זו הייתה הזדמנות ללמוד את השפה, לראות איך זה היה באמת, איך ההורים שלי חיו, כי אני לא זוכר כלום."

גייסתי את המשפחה לחלק פלאיירים

שמענו שקירמת מאוד את פרויקט מופ"ת בכפר. ספר לנו על זה.

"כשסיסקו ואני הקמנו את החטיבה, היו רק תלמידי כיתות ט"ו-י"ב. היו 350 תלמידים, 30 חוצניקים, כולם מרמת-השרון ובערך 320 תלמידי פנימייה. תלמידי החוץ היו כל מי שלא הסתדרו בבתי הספר הקודמים. ואז קיבלנו החלטה, אמרנו שאנחנו רוצים להביא עוד תלמידים, 350 ילדים זה לא מספיק לשטח כזה גדול. באותו הזמן עיריית רמת-השרון החלה ללטוש עיניים לכפר הירוק ואמרה: 'בעצם, אנחנו יכולים לבנות פה שכונה יפה של בניינים', אז הם מחקו את הכפר מכל התכנונים. "מבחינתנו, זו הייתה בעיה. הכפר מנה בסך הכל 350 תל-מידים, ולא היה פה שום דבר אחר חוץ מזה. לא היו פה גני ילדים, לא היו פה בתי ספר, כלום. ואז סיסקו אמר שחייבים לעשות משהו, להגדיל את המקום הזה ולהפוך אותו למשהו ענק ומרכזי, שכולם ידברו עליו.

"התוכנית של רמת-השרון הייתה 'להעתיק' את הכפר הירוק לנגב. הרי הילדים במילא גרים בפנימייה, אז לא אכפת להם אם זה פה, ברמת-השרון או בנגב. אנחנו קיבלנו החלטה להגדיל את הכפר, והדרך היחידה הייתה להגדיל את מספר תלמידי החוץ. להגדיל את מספר תלמידי הפנימייה יהיה מאוד קשה, כי אין הרבה ילדים שבאים ללמוד בפנימייה, והרבה יותר קל לגייס תלמידי חוץ.

"אבל הכפר הירוק לא נחשב בעבר לבית ספר טוב, 0% זכאות לבגרות, מגמות לא אטרקטיביות, הייתה מגמת מזכ"ר, רות, תפירה, חשמל ומכונאות רכב, היה קצת ביולוגיה, חק-לאות וזהו. למה שתלמיד חוץ ירצה לבוא לפה? למה שתלמיד טוב ירצה לבוא לפה? אז החלטנו להקים את חטיבת הביניים, ועלה לנו רעיון להתחיל מלהקים תוכנית מופ"ת. נגייס לתו-כנית מיוחדת כיתה זו אחת כפיילוט, ואולי באמצעות התוכנית הזאת ירצו להגיע עוד ילדים.

"בתקופה הזאת תוכנית מופ"ת הייתה להיט, כולם רצו לה-גיע. בכל מקום בארץ צמחו תוכניות מופ"ת כמו פטריות אחרי הגשם, אבל בערים מסוימות התוכנית לא התקיימה. אז אמרנו שנכניס את התוכנית לכפר הירוק, והילדים מכל הערים האלו שאין בהן תוכניות מופ"ת, ירצו לבוא ללמוד אצלנו.

« להעביר את זה הלאה »

אנחנו מרגישים את זה. אני צופה שהמגוון שאנחנו נותנים לתלמידים יהיה רחב יותר.

"הייתי רוצה שיהיה לנו בית ספר יסודי משלנו, אבל הכי הייתי רוצה שתהיה כאן פנימייה גדולה, שבית הספר יהיה כמו שהוא היום, רק שיתן לילדים כמה שיותר מרחב של אפשרויות. שהקהילה של הכפר הירוק תתחזק ותהפוך לקהילה עם תחושה של חיבור הרבה יותר גדולה ממה שיש לנו היום. אני רוצה שגם ההורים ירגישו שהם חלק מקהילה גדולה, לא רק הילדים.

לרגל חגיגות 70 שנים לכפר, מה אתה מאחל לכפר?

"אני לא רוצה שהוא ימשיך להיות כמו שהוא, כי זה לא מס' פיק ויש המון מה לשפר. אני מאחל לכפר ולנו, שנצליח להגשים כמה שיותר חלומות ושאיפות בנוגע למקומו של הכפר הירוק במערכת החינוך הישראלית, בנוגע להתפתחות של הכפר

כמקום חינוכי שנותן לילדים הרבה מעבר למה שאנחנו חולמים שאפשר לתת. לתת לבני הנוער פה מסגרת להתפתח, להיות בני אדם טובים, מקום שהם מרגישים שייכים בו, שיש מקום לכל אחד, מקום שהם נהנים לבוא אליו, שאפשר לזום בו, לקבל מענה, להרגיש חלק משהו. הייתי רוצה שנדע להתאים את עצמנו לזמן ולא תגרים שהסביבה הזאת מציבה בפנינו. "אני מאחל לכפר שישאר כפר נוער לעוד לפחות 50 שנה, שישאר סביבה ירוקה ולא יהפוך לקריית חינוך מוק' פת בבניינים. אני רוצה שכל אחד ירצה ללמוד פה ולהיות חלק מהדבר הזה. לא יסתכלו על הכפר הירוק ויגידו: 'כן, זה המקום האליטיסטי הזה של העשירים שיש לו מלא כסף', אלא יגידו: 'וואו, הכפר הירוק הוא המודל של מערכת החינוך'.

"אני רוצה להגיע למצב שבו כל בית ספר אומר: 'אני רוצה להיות כמו הכפר הירוק'. אולי זה מתנשא, אבל אני רוצה שהכפר יהיה מודל. לא ממקום של קנאה, אלא ממקום של השראה.

"לפי מה שאנחנו יודעים, רוב הילדים נהנים לבוא לפה, גם מבחינה חברתית וגם מבחינה לימודית. אני רוצה שכל ילד במדינת ישראל שבא לבית הספר שלו, יוכל להרגיש כמו תלמיד שבא לכפר הירוק. אני רואה שהיום זה לא קורה, אני שומע סיפורי זוועות. אני רוצה שגם הילדים שלא לומדים פה יזכו לחינוך שדומה למה שמקבלים פה.

"אני מאחל לכפר הירוק שישאר תומך ואוהב וחזק, ושיוכל להפיץ את מה שעושים פה גם לאחרים."

סביבתית. זו הייתה פריצת דרך, כי מנהיגות סביבתית לא היה בשום מקום באזור, וכולם התעניינו בתחום.

"בשלב הזה החטיבה בעצם כבר כללה שלוש כיתות מופ"ת, שתי כיתות מנהיגות וכיתת מחוננים, שש כיתות בכל שכבה. אפשר להגיד, שהחטיבה בכפר הירוק התחילה ממופ"ת, צמחה עם כיתות המחוננים, והמנהיגות הסביבתית עשתה את פריצת הדרך. בסופו של דבר הכנסנו את שיעורי שטח ומנהיגות לכל הכיתות, כי ראינו שזה כף, ושהילדים אוהבים את זה מאוד, וזה גם חשוב."

"אני מאמין בשבירת שגרה"

מהו סוד ההצלחה של הכפר הירוק? לנסות משהו חדש? להיות חלוצים?

"כן. בעצם אחד הדברים שהכפר הירוק טוב בהם זה הנושא של חדשנות ויזמות. אי אפשר להישאר כל הזמן עם אותו דבר, צריך תמיד לחשוב מה עוד לא עשו בחוץ, מה יגרום לילדים לרצות לבוא לפה, מה אפשר לעשות, שיגרום לילדים להרגיש שהכפר כל הזמן משתנה.

"אני לא אוהב שגרה, אני מאמין בשבירת שגרה. לרוג' מה, חדר האוכל. אתם רגילים לאכול בכל יום אותו תפריט. באיזשהו שלב הבנתי שחייבים לעשות משהו ששובר את השגרה הזאת, יום חלבי. קישרו את זה בטעות ליום ההולדת של סיסקו, אבל זה לא היה קשור בכלל. ישבתי עם צוות חדר האוכל ופשוט לקחנו את התפריט של ארוחת הערב והעברנו אותו לצהריים, ואת התפריט של ארוחת הצהריים העברנו לערב, זה ישבור לכולם את השגרה והם יעופו על זה. השינויים האלו קטנים, אבל מאמצע שום מקום נוחת עליך איזה שינוי, וזה גורם לך להרגיש שתמיד יש פה תנועה.

"אחד הדברים החשובים בכפר זה שאנחנו שוכרים שגרה

ואנחנו גם שוכרים מוסכמות. כל פעם אני חנו פותחים מסלול חדש או שמגמה חדשה צצה. עוד דבר שלדעתי הופך את הכפר למה שהוא היום זו העובדה שיש פה פנימייה. אנשים לא מודעים למה שפנימייה עושה לבית ספר, איך זה משתנה, כשבתוך בית הספר לומדים ילדים שגרים בו. אני לא מדבר רק על מה שזה עושה לילדים, אלא גם על מה שזה עושה למורים. מורה שמלמד ילד חוץ, סומך גם על הילד וגם על ההורים. אם הוא לא יסדרה, ההורים יעזרו, ייקח מורה פרטי. בפנימייה התפיסה של המורה שונה לגמרי. כשמורים יודעים שיש בבית הספר גם ילדים שזה הבית שלהם, הם צריכים לתת להם הרבה מענה. "כל אנשי הצוות בכפר הירוק מתייחסים לתלמידים כאילו זה הבית שלהם. אנחנו תמיד אומרים 'משפחת הכפר הירוק', ומרוב שהתרגלנו לעובדה שזה הבית של ילדי הפנימייה, הוא הפך להיות גם הבית של ילדי החוץ.

"יש פה איזושהי קהילה, והקהילתיות הזאת יוצרת תחושת שייכות גדולה מאוד. כשאני בא לפה, אני מרגיש שייך, והתחושה הזאת של השייכות היא גם אחד הסודות של הכפר. ילדים תמיד אומרים שהם מרגישים שהם יכולים להיות מי שהם בכפר הירוק, כי הם מרגישים שייכים."

מה אתה צופה או מקווה שיהיה בכפר בעוד 70 שנה?

"אני חושב שהכפר הירוק נמצא במסלול טוב. אני צופה שהוא ישאר גדול וחזק. אני לא צופה גידול חד במספר הילדים, אבל אני כן חושב שהפנימייה עומדת להתחזק ולגדול מאוד בשנים הקרובות,

אני מאמין בשבירת שגרה. לדוגמה, חדר האוכל. אתם רגילים לאכול בכל יום אותו תפריט. באיזשהו שלב הבנתי שחייבים לשבור את השגרה הזאת - יום חלבי. קישרו את זה בטעות ליום ההולדת של סיסקו, אבל זה לא היה קשור בכלל. ישנויים האלו קטנים, אבל מאמצע שום מקום נוחת עליך שינוי, וזה גורם לך להרגיש שתמיד יש פה תנועה"

המשפחה של יורם

גם יורם לביא, מנהל מרכז המבקרים, הוא בוגר הכפר • שמענו את סיפורו

| עדן כהן ואריאל מאיק |

"העבודה ברפת באותה תקופה הייתה זכות, ועבדתי שם מי' עד סוף י"ב. העבודה תפסה חלק משמעותי בסדר היום שלי, ועיצבה, בין היתר, את הגישה שלי לחיים".
 מה עשית אחר הלימודים? ואיך חזרת לכפר?
 "בצבא שירתי ביחידת הנחל. כשהשתחררתי, התחננתי ועברתי לקיבוץ טללים, שם ריכזתי את הרפת. באותו זמן נולדו לי שתי בנות, וב'88 חזרנו לכפר הירוק. סיסקו, שהיה המדריך שלי כשלמדתי בכפר, קיבל אותי לעבודה, והדרכתני בפנימייה כארבע שנים.
 "עברתי למשק החקלאי וריכזתי את ענף גידולי השדה. למדתי ועשיתי תואר ראשון בחינוך ותעודת הוראה, והפכתי למנהל הפנימייה במשך שנה. בהמשך הייתי חלק מצוות ההק" מה של מרכז המבקרים ומאז אני שם".

«אני מאחל לכפר להמשיך ולהתקיים לנצח. להמשיך להיות מקום שבו תלמידים צומחים, יוצאים ערכיים יותר, טובים יותר ומוכנים יותר להמשך החיים. זהו הייעוד הכי מקסים וחשוב שבית חינוך יכול לאחל לעצמו – לדאוג לדורות החדשים".
 את הרברים אומר יורם לביא, בוגר הכפר ואחראי על מרכז המבקרים. למדנו על חוויותיו כתלמיד, ועל עבודתו בכפר כיום.

יורם, ספר על נעוריך בכפר.
 "למדתי כאן מ'74 עד '78. בגיל 14 הגעתי לפנימייה מנס ציונה. הייתי הבן הצעיר במשפחה, ורציתי מקום שבו ארגיש חיים עשירים יותר מבחינה סביבתית ומשפחתית. מצאתי את הכפר דרך עליית הנוער והתאהבתי. הוקסמתי מהיופי, מהילדים, מהטרקטורים, מהאושר של התלמידים – ורציתי להיות חלק מזה.

"הגעתי לקבוצה ג' – שממוקמת במרכז הפנימייה. היינו כ־60 תלמידים בקבוצה בסך הכל, כ־40 בנים ו־20 בנות. גרתי בחדר עם עוד שלושה חברים, שהם חבריי עד היום. החיים המשותפים שלנו – מקלחת ושירותים משותפים, חדר משותף, הם אלו שעיצבו רבות את אישיותי.
 "למרות שבהתחלה היה קשה והיה געגוע להורים ולסביבה המוכרת, לאט־לאט מתחילים להשתרש ולבטוח במקום – שייכות לקבוצת החברים, למקום העבודה, ללימודים".
 איפה עבדת ומה היה היחס בעבודה?
 "עבדתי במספר נרחב של עבודות. התחלתי בחדר האוכל ובמטבח לתקופה של כמה חודשים, ולאחר מכן עברתי לפרדס. בשיא עונת החורף, זמן קטיפת פירות ההדר, כמעט כל הבנים היו מגויסים לעבודה בפרדס. לאחר מכן עברתי למטע והייתי אחראי השקיה, אבל השיא היה כשנבחרתי לעבוד ברפת.

הגעתי לקבוצה ג' – שממוקמת במרכז הפנימייה. היינו כ־60 תלמידים בקבוצה בסך הכל, כ־40 בנים ו־20 בנות. גרתי בחדר עם עוד שלושה חברים, שהם חבריי עד היום. החיים המשותפים שלנו – מקלחת ושירותים משותפים, חדר משותף, הם אלו שעיצבו רבות את אישיותי"

עבדתי תחילה בחדר האוכל ובמטבח, ולאחר מכן עברתי לפרדס ולמטע והייתי אחראי השקיה, אבל השיא היה העבודה ברפת. באותה תקופה זו הייתה זכות, ועבדתי שם מי' עד סוף י"ב. העבודה תפסה חלק משמעותי בסדר היום שלי, ועיצבה, בין היתר, את הגישה שלי לחיים"

60 מתוך 70

אחרי 30 שנות הוראה, חולדה רוזנטל פרשה לגמלאות
 ● מקץ שנה נקראה להציל כיתה, ונותרה 30 שנים
 נוספות ● סיפורה של מורה מיתולוגית

| לורן יודיצקי ולינוי פייגין, ט' 3/ |

חוויה שזכורה לה מהכפר היא שתמיד בחודש שלפני פורים כל התלמידים היו ממש אחוץ שיגעון, כולם היו עסוקים בהכנות לקראת הנשף, בהכנת תחפושות, תפאורה, ארגונים, סידורים. המצב היה כל כך קשה, עד שלא היה את מי ללמד בשיעורים

מתוך 70 שנותיו של הכפר הירוק, 60 שנה לימדה בו חולדה רוזנטל.

לרגל שנת ה-70 לכפר, נסענו באחד מימי חודש ינואר, בליווי ורדה קרין ויוסי משען, לביתה של חולדה ברמת-השרון, כדי לשמוע ממקור ראשון על חווייתה יוצאת הדופן כמורה בכפר הירוק. לדבריה, היא מרגישה שהכפר הוא כבית שני לה, ועובדה זו באה לידי ביטוי בכך שאין תלמיד שלא יודע מי היא. עד היום היא גם קוראת את עיתון הכפר, שיוצא מדי שנה.

חולדה סיפרה, שפעם חוויית הלימוד הייתה מאוד שונה, מכיוון שבכיתות היו לא יותר מ-22-23 תלמידים לעומת 40 כיום. פעם גם לא היו העזרים החזותיים שקיימים היום, כגון מצגות וסרטונים. פעם היו ציורים. כאשר היו שיעורים באודיטוריום, לא היה מיקרופון, והיו לא מעט מקרים שבהם היא לימדה שם שכבה שלמה. הרבר הזה התנהל, לדבריה, בהצלחה רבה, ללא אמצעי הגברה, עקב השקט המוחלט ששרר באולם רק בשל נוכחותה.

מלבד זאת, כמעט כל התלמידים היו בפנימייה, ובית הספר היה בעיקר בניהול התלמידים. חוויה שזכורה לה מהכפר היא שתמיד בחודש שלפני פורים כל התלמידים היו ממש אחוץ שיגעון, כולם היו עסוקים בהכנות לקראת הנשף, בהכנת תחפושות, תפאורה, ארגונים, סידורים. המצב היה כל כך קשה, עד שלא היה את מי ללמד בשיעורים.

הבחירה במקצוע ההוראה, לדברי חולדה, הייתה מקרית. זה לא הכיוון שאליה רצתה לפנות, אבל החיים הובילו אותה לכך. כיום במבט לאחור היא מבינה שהיא נועדה להיות מורה.

חולדה למדה הוראת גיאוגרפיה ואנגלית באוניברסיטה והגיעה ללמד בכפר, לאחר ששמעה כי דרושים בו מורים. לאחר 30 שנות פעילות, היא פרשה לגמלאות. אלא שלאחר שנת חופשה התקשרו אליה וסיפרו לה שיש בבית הספר כיתה חסרת תקווה, ושהיא התקווה האחרונה של הכיתה. חולדה הסכימה לסייע לכיתה, ופעם נוספת החיים החליטו להתערב, והיא נשארה ללמד במשך 30 שנה נוספות, עד שפרשה סופית מההוראה בגיל 85.

לרגל 70 שנותיו של הכפר, חולדה מברכת: "אני מאחלת לכפר שימשיך להתפתח ולשגשג ולהיות בית הספר המדהים עם המורים והתלמידים המצוינים שלומדים בו. שימשיך להרחיב את אופקיו, ימשיך להשיג הישגים גבוהים ומרשימים וימשיך להיות דוגמה ליחסי מורה-תלמיד, ולבסוף, אאחל לו עוד 70 שנה."

כאשר היו שיעורים באודיטוריום, לא היה מיקרופון, והיו לא מעט מקרים בהם חולדה לימדה שם שכבה שלמה. הדבר הזה התנהל, לדבריה, בהצלחה רבה, ללא אמצעי הגברה, עקב השקט המוחלט ששרר באולם רק בשל נוכחותה

סיפורים של בוגרים

ילדים בעייתיים? לא בכפר הירוק

בוגר המחזור הראשון עידו אלוני הרצה לתלמידי שכבה ט' על שנותיו כאן

| לורן יודיצקי, ט'3 |

תלמידי שכבה ט' התכנסו ב־05.01.2020 לשמוע את סיפורו של עידו אלוני, בוגר המחזור הראשון של הכפר הירוק לפני 70 שנה. אלוני, שחי כיום ביטבתה, סיפר שמאז ומתמיד העבודה הייתה ערך עליון בכפר הירוק. הוא גם סיפר כל מיני אנקדוטות וסיפורים מעניינים שקרו לו בכפר, עם החברים והתלמידים שלמדו איתו. עוד הוסיף כי בעבר ילדים שהיו לומדים בפנימייה התאפיינו כילדים בעייתיים, שנשלחו מהבית כדי לעבור מעין תהליך שישפר את הרגליהם והתנהגותם, אבל הדבר הזה לא היה תקף בנוגע לכפר הירוק. בסיום הרצאתו הוא ענה על שאלות התלמידים ולבסוף איחל לכפר לרגל 70 שנותיו, שימשיך לפעול כפי שהוא כיום - בית ספר מדהים, עם סגל מורים מדהים ותלמידים מעולים ושבאמת יזכה לעוד 70 שנה.

פרויקט ה־70 של מגמת אלקטרוניקה

הכפר הירוק שלנו כבר בגיל הזהב וחוגג השנה 70 שנות חינוך, תמיכה, עליונות ואהבה. אנחנו, תלמידי מגמת אלקטרוניקה, חשבנו מה אפשר לתת למקום כל כך שופע, לבית השני שלנו? וכך נולד רעיון "פרויקט 70 שנה", שבו כל אחד מאיתנו העניק שי קטן לכפר בדרך האלקטרונית שלנו.

כשהפרויקט הוצג לנו לראשונה, הוא זכה להרבה מבטים מבולבלים. התבקשנו לתכנן וליישם מבנה אלקטרוני כרצוננו שייצג ויתפוס דבר שקשה להסביר אף במילים – את ההווי והמהות של הכפר. ואיך אפשר לקחת משהו כל כך גדול ולרדד אותו לכמה כבלים ונורות?

וככה התחלנו בתהליך הלמידה והעשייה שלנו. כל זוג או שלשה התקבעו על רעיון והחלו בחקירה. הקריטריון לפרויקט היה שעלינו להשתמש לפחות ברכיב אחד שלא למדנו עליו במסגרת השיעורים, מה שאיתגר אותנו מאוד. קראנו והתנסו ברכיבים הזרים השונים, עד שלבסוף היה לנו רעיון מובהק.

וכעת הגיע הזמן להפוך את הרעיונות למציאות וליישם. הלחמנו וחברנו וכי תבנו תוכנות מסובכות, עבדנו וחשבנו ולפעמים גם קצת נכוונו. התאכזבנו ושינינו וגם התרצינו ואז התגאינו. בכל שלב בתהליך הזה נעזרנו במורי המגמה, שעזרו לנו ותמכו בנו, ובעזרתם העבודה הפכה מקשה ומלחיצה למאתגרת ומעשירה.

לבסוף הגיעה התערוכה. אחרי מספר שבועות של עבודת צוות מדויקת, הצבנו את הפרויקטים הגמורים שלנו במעבדת האלקטרוניקה והשארנו את הדלת פתוחה לכל מי שהיה מעוניין לבוא ולהתרשם. שולחנות המעבדה נתמלאו טווסים צביוניים ופרויקטים מוארים. כל עבודה הייתה מקורית ומיוחדת.

יסמין הלוי, י' 2/

"עשיתי את ההחלטה הנכונה"

שושי גלס, יועצת הכפר הירוק, מספרת על 37 שנות עבודה במקום שהוא בית

| אריאל מאיק, י' 6/ | עדן כהן, י' 4/ |

"כל פעם שהייתי נוסעת באזור הכפר – כי למי דתי עבודה סוציאלית בקרבת מקום – דמיינתי איך יהיה לעבוד בפנימייה שבו. יום אחד ראיתי מודעה בעיתון, הצעתי את עצמי לעבודה והשאר היסטוריה".

ב־1 בפברואר ציינה שושי גלס, יועצת בית הספר, את שנתה ה־37 בכפר הירוק. שאלנו אותה על העבודה בכפר, על תפקידה ועל ההיסטוריה של בית הספר.

את עובדת בכפר כבר די הרבה זמן, מה את הכי אוהבת בו? מה משאיר אותך פה?

"יש לי תחושת שייכות חזקה מאוד למקום ולאנשים, והעבודה עם התלמידים נותנת לי סיפוק ומשמעות. הצוות המדהים, התלמידים וההורים ובכלל, תחושת הביטחון המשפחתי שהכפר נותן לי, מוכיחים כל יום מחדש שעשיתי את ההחלטה הנכונה כשהגעתי לעבוד פה".

מה בולל התפקוד שלך?

"אני מנהלת צוות יועצי טיפול – כל היועצות בכפר אני יועצת שכבה בחטיבה וכל שנה מתקדמת איתה".

"אני מייצגת את הקול הטיפולי בהנהלת בית הספר ואחראית על נושא קבלת תלמידי הפנימייה לכפר".

כיועצת, איפה התרומה הכי גדולה שלך לילדים?

"התרומה הכי גדולה שלי היא בעיקר בשיחות אישיות. אני תורמת להורדת חרדות ו'הורדת האסימון' סביב לימודים, לחץ, בעיות חברתיות, בעיות בבית. העבודה משלבת במידת הצורך את ההורים או המחנך".

איך הכפר השתנה בזמן שעבדת פה?

"בעיקר בתפיסה שלו. פעם ערך העבודה היה חשוב לא פחות מאשר לימודים, והיום הלימודים הם ערך עליון. הכפר השתנה גם בכמות התלמידים והעובדים, בכמות המבנים והגודל. הוא היה מקום אינטימי והפך למקום מלא תלמידים מכל הסוגים והמינים".

ביחס לכמות הילדים שהיו פעם וישנם היום, איך העזרה שלך השתנתה אם בכלל?

"העזרה אכן השתנתה. עכשיו יש לי פחות זמן להשקיע בקשר אישי עם התלמידים. אם פעם היו 100 תלמידים בשכבה,

"יש לי תחושת שייכות חזקה מאוד למקום ולאנשים, והעבודה עם התלמידים נותנת לי סיפוק ומשמעות. הצוות המדהים, התלמידים וההורים ובכלל, תחושת הביטחון המשפחתי שהכפר נותן לי, מוכיחים כל יום מחדש שעשיתי את ההחלטה הנכונה כשהגעתי לעבוד פה"

חג לאילנות ולעולם

ט"ו בשבט
בנעל"ה

תלמידי נעל"ה בוחרים עץ אהוב בכפר ומסבירים את הבחירה

בשיעור עברית בכיתה ט'/11 נעל"ה דיברנו על ט"ו בשבט או ראש השנה לאילנות. כי ט"ו בשבט זה חג לאילנות. אנחנו חוגגים אותו בסוף החורף, כי כל החורף יש הרבה גשם, ובסוף החורף הגשם פוסק והטבע מתחיל להיוולד מחדש ולשאת פרי.

אבל לא דיברנו רק על ט"ו בשבט. דיברנו גם על חשיבות העצים בשבילנו. לעצים יש תפקיד חשוב, הם עושים עבודה באמת גדולה - פוטוסינתזה. הם לוקחים CO2 (פחמן דו-חמצני) מהאוויר והופכים אותם לחמצן, והחמצן מנקה לנו את האוויר. בלי עצים אנחנו לא יכולים לנשום. לכן העצים חשובים מאוד לבני האדם.

בכפר הירוק, המקום שבו אני גרה, יש הרבה עצים (בגלל זה הוא "ירוק"), והאוויר פה הוא כל כך טוב. אז אחרי שדיברנו בכיתה, יצאנו לחפש עצים שאנחנו אוהבים בכפר וצילמנו תמונות שלנו עם העצים. כתבנו למה בחרנו בכל עץ, וזאת הברכה המשותפת שלנו לכפר הירוק, שחוגג 70 שנה.

שני פריצקי, ט'/11

שני

פריצקי:
"בחרתי את עץ הדקל, כי אני מאוד אוהבת קיץ, ובשבילי, דקל קשור בקיץ. וגם אני חושבת שהדקל הוא עץ יפה מאוד."

מארק

ניימן: "אני אוהב את העץ הזה. לא יודע למה, ככה זהו."

אנדריי

אוסטרובסקי:
"בחרתי בעץ הזה כי הוא גדול מאוד ויפה."

נסטיה

איבנובה: "אני בחרתי את העץ הזה, כי אנחנו באותו גובה."

ג'ני

אוסטרובסקי:
"בחרתי את העץ הזה, כי הוא פשוט יפה. אין לי סיבה אחרת לבחור עץ. כל צמח יפה לדעתי, ואני אוהבת את הטבע. כל העצים יפים, גבוהים וירוקים. אז השם של הכפר מדויק מאוד."

נסטיה

שירוקי:
"אני מצלמת עם עץ הזה, כי האקליפטוס עוזר לגרון שלי כשאני חולה."

אליסה

צ'יקילינה:
"בחרתי את העץ הזה, כי הוא נראה מיוחד ויפה, הוא לבד, אבל יש לידו הרבה עצים-חברים."

אולג דובין:
"בחרתי בעץ זית, כי הוא מסמל שלום בעולם. אני אוהב את העץ הזה."

אלונה סניטקו: "אני אוהבת עץ מייפל, אני חושבת שהוא יפה מאוד ויש לו עלים גדולים. יש הרבה עצי מייפל בכפר הירוק וגם הרבה במדינה ובעיר שלי."

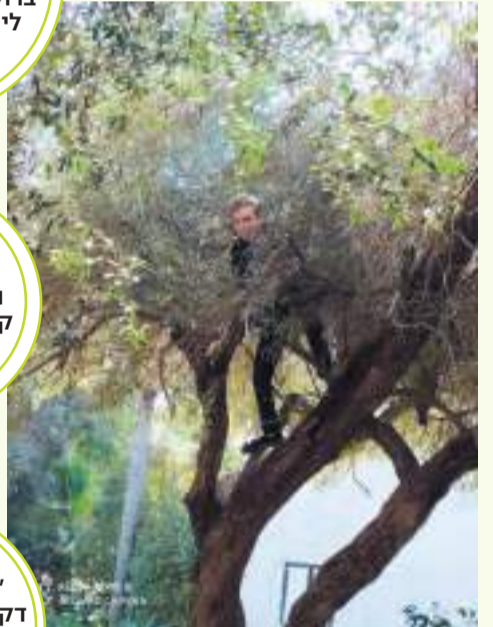
סוניה פילטוביץ':
"בחרתי את העץ הזה, כי הוא יפה מאוד. כמוני! (: יש עץ דומה גם ברוסיה וזה נעים, כי יש לי זיכרונות מרוסיה. העץ הזה נמצא במקום יפה."

אניה ליטווק: "אני אוהבת את העץ הזה כי הוא גדול, יפה ונראה נהדר. אני אוהבת קיץ, והעץ הזה מזכיר לי את הקיץ."

סוניה זדירקו:
"אני אוהבת את העץ הזה, כי הוא קטן מאוד - כמוני, וחפשי אותו הרבה זמן."

ולדה גרבצובה:
"אני אוהבת עצי דקל. תמרים צומחים עליהם, אבל לא תמיד. העץ מזכיר לי את הקיץ."

ליזה גוסקובה:
"זה עץ רגיל, אבל גם יפה וקטן כמוני. אני פשוט אוהבת את הטבע."

פולינה שיגידה:
"אני אוהבת את העץ הזה, כי הוא נראה כמו עץ לבנה עתיק."

לאון וסר:
"בחרתי בעץ דקל, כי הוא יפה. כל יום, כשאני הולך מהחדר שלי לבית ספר, אני יכול לראות אותו."

ארטיום שפירו: "אני אוהב את העץ ליד הרפת. אנחנו חברים (: הוא תמיד לבד, אבל כשאני מסיים לעבוד ברפת, אני שותה קפה ועומד מתחתיו. אולי הוא לא מריח טוב, אבל זה לא משנה. לעץ הזה יש אופי נחמד. באמת."

שיעור האזרחות הטוב ביותר

סיוור משמעותי, מרתק ומלמד של כיתה י"ב נעל"ה בבית המשפט השלום בהרצליה

לנושא, והיה מצחיק שענינו תשובות נכונות על כל השאלות של המדריכה. זה מפני שכבר למדנו הכל בשיעורי אזרחות. אחר כך נכנסנו לראות דיון, משפט אמיתי, כי כל אדם יכול לראות את המשפט (פומביות המשפט היא אחד מעקרונות הזכות להליך הוגן). המשפט התנהל בין עורך הדין ללקוחה הקודמת שלו. למרות שהמקרה שלהם לא היה מאוד קשה, הייתה באולם הקטן הרגשה של לחץ, כולנו הרגשנו את זה. להיות נוכח במשפט זה מעמד מאוד לא פשוט. גם כצופה, ובטח כאחד הצדדים.

אחרי ההפסקה נכנסנו למשפט נוסף באולם אחר. הסיפור שם היה שהתובע נפגע בעינו במהלך ניתוח, והוא תבע את המרפאה. אחרי המשפט נשארנו לדבר עם השופטת

של משפטים פלייליים בכתי משפט מחוזיים, עליון וכו'), לכן האווירה שם צריכה להיות הכי רגועה שאפשר. בהמשך הגיע מעובדי המקום הגיע לומר לנו שלום. מת ברר שגם הוא בוגר נעל"ה שהתרגש לשמוע שכיתה נעל"ה הגיעה לביקור בבית המשפט. אחר כך פגשנו את המדריכה שלנו, ניצן. דיברנו איתה על האווירה בבית משפט וגם על הבניין עצמו, שממוקם במרכז העיר, ולא במקרה. מסביב לבניין הכל ירוק, יש עץ זית שמסמל את השלום והבניין צבוע בצבע אפור, משום שאפור זה צבע נייטרלי, שמסמל את העוברה שלשופט לא אכפת מי אתה - כל בני האדם שווים בפני החוק.

עוד דיברנו על בתי משפט ועל דברים נוספים שקשורים

אני לומד בכפר הירוק כבר שנה רביעית, ואני זוכר הרבה סיורים מדהימים שבית הספר עושה בשביל התלמידים. אבל הסיור הכי נהדר וחשוב היה לבית המשפט השלום בהרצליה. בשבילי באופן אישי, הוא היה כאמת חשוב ומשמעותי.

ביום חמישי, 06.02.2020, הכיתה שלי יצאה להרצליה עם המורה המהממת שלנו, עפרי שובל. בבית המשפט נפגשנו עם איתי, רכז ההדרכה של בית המשפט, שהסביר לנו איך צריך להתנהג במקום, למשל שצריך להיות בשקט מוחלט, לכן היינו צריכים לכבות את הטלפונים שלנו. הוא גם אמר לנו שלהגיע לבית משפט זה מעמד מרגש ומלחץ מאוד, כי אנשים יכולים להפסיד שם ברגע אחד הרבה מאוד כסף, להתעצבן ולפעמים אפילו לאבד חלק מהחיים (אם הם הולכים לכלא, במקרה

טיול מהאגדות

תלמידי ט' נעל"ה ביקרו ביפו העתיקה ובנווה צדק ולצד לימוד על העבר, הם נהנו מהמראות ומהאווירה

שפשים, מגדל השעון, מתחם התחנה, נווה צדק ומוזיאון בנק ישראל. תחילה הבנו שהיום הזה יהיה מצויין, כי לא נלמד בו. היום התחיל טוב - התעוררתי, הלכתי לחדר האוכל, הכנתי לי אוכל לטיול, הלכתי לכיתה, ואחר כך - ישבתי באוטובוס. כשהגענו ליפו - הלכנו ליפו העתיקה, אחר כך לים, וביני תיים שמענו הסברים על המקומות מפי המדריך. עבורי, כמי שכבר היה ביפו, הטיול היה מעניין. הייתי כבר בכל המקומות האלה, אבל לא הכרתי את ההיסטוריה שלהם. הכי מדהים היה בנק ישראל. זה היה המקום האחרון במסלול, והוא היה כמו קינוח. ראיתי שטרות מודרניים ועתיקים, ישנתי ונחתי על הספות באולם התערוכה בבנק. היה די כיף שם. למדתי על הכלכלה הישראלית ועל ההיסטוריה שלה. למשל, לא ידעתי שבישראל הייתה אינפלציה בשנות ה-80 של המאה הקודמת. אהבתי את הטיול יותר מטיול נעל"ה או הטיול השנתי, ואני רוצה להודות לכל מי שהשתתף בטיול ולמי שארגן אותו. אני מקווה שהציאה לטיול במקומות שונים תהפוך למסורת.

אטריום שפירו, ט' 11

* אטריום נמצא בישראל רק שישה חודשים. לפני כן לא ידע מילה בעברית!

בסוף הטיול ביקרנו במוזיאון של בנק ישראל. שם הקשבנו להיסטוריה של המחירים ושל השטרות בישראל. אבל החבר'ים לכיתה היו עייפים וישנו על הספות הקטנות. גם זה כיף. הטיול הזה היה טוב מאוד. כשאני מטיילת במקומות יפים ומעניינים, אני שומעת סיפורים ולומדת היסטוריה. כשאני מטיילת בין בתים היסטוריים, אני נהנית מהאווירה. המקומות האלה נתנו לי השראה ללימודים ולעבודה, ויש לי מצב רוח טוב!

תודה רבה למי שארגן את הטיול הזה בשבילנו.

נסטיה שירוקיק, ט' 11

• נסטיה נמצאת בישראל רק שישה חודשים. לפני כן, לא ידעה מילה בעברית

יום שני הכי טוב שהיה לי

כבר הרבה ימים עברו מאז חנוכה, וכל יום בבית הספר נהיה רגיל. אין משהו חדש, ולכן אני לא אוהב לקום בימים האלה. עצוב לי, עצוב. אבל לפעמים, בעולם החושך, מופיע קצת אור. היום כל הכיתה שלי הייתה בטיול. המורה לעברית עפרי אירגנה לנו יום מיוחד במקומות עתיקים ויפים ביפו: שוק הפ-

טיילתי עם הכיתה שלי בתל אביב. התחלנו את הטיול ביפו העתיקה. טיילנו בין הרחובות העתיקים וההיסטוריים והלכנו לשוק הפש-פשים, שם יש הרבה דברים עתיקים ומעניינים, מקומות עם לחמניות וקפה וחנויות עם פירות וירקות. המדריך שלנו סיפר לנו על ההיסטוריה של ישראל ושל המקומות. הוא גם סיפר ספורים על יפו ועל אנדרומדה ופרסי. לכל מקום יש סיפור. אני אוהבת את יפו מאוד מאוד. זה מקום עם אווירה קסומה מהאגדות באמת! אני כבר הייתי שם פעמיים, אבל כל פעם אני מוצאת שם משהו חדש ומעניין. מול יפו יש ים עם מלונות גדולים ליד החוף ואוניות בנמל. כל הרברים האלה עושים את הנוף נהדר. אחרי שטיילנו ביפו, המשכנו ללכת לכיוון תחנת הרכבת הישנה. הלכנו ברחובות צרים עם בתים קטנים וישנים עם ארכיטקטורה מקורית. הרחובות האלה הם לא כמו בישראל, שם אתה מרגיש כמו ברחובות אירופה. זה אזור נווה צדק. הוא היה האזור הראשון מחוץ לחומה של יפו. כאמצע הדרך שלנו, בנווה צדק, מצאנו מגרש משחקים לילדים, וכל הכיתה שלי וגם אני שיחקנו שם. המורות שלנו היו בשוק וצילמו אותנו!

ההבדל בין בתי ספר ברוסיה ובישראל

ווטסאפ עם המורה? ממש לא

שיטות הלימוד, מתכונת הפנימייה וגם השמש והאוכל • תלמידים מספרים מה ההבדל בין בתי הספר בישראל וברוסיה ומה הם אוהבים כאן

כמה טעים פה!

באתי לישראל לפני חצי שנה עם המשפחה שלי. עכשיו אנחנו גרים בנתניה. כל יום שישני אני ואבא שלי הולכים לשוק לקנות ירקות ופירות. אנחנו ממש אוהבים תות ומנגו. פה זה ממש טעים, אבל ברוסיה אין מנגו. סבתא שלי מגדלת את התות בגן שלה. אני אוהבת את ישראל כי פה חם ויש הרבה פירות! וברוסיה קר ואין פירות טעימים.

ולדה יחטטין, ט'11

שפתם של 276 מיליון איש

אני שני, בת 15. עכשיו אני גרה בפנימייה בכפר הירוק. נולדתי פה בישראל, אבל במשך כל חיי גרתי ברוסיה. עכשיו אני גרה ולומדת בישראל בתוכנית נעל"ה. רוב הזמן אני נמצאת בכפר הירוק וגרה פה בפנימייה, אבל יש לנו שבתות פתוחות, ובהן אנחנו נוסעים הביתה, למשפחה.

יש לי פה סבתות, סבא, דוד ודודה ובני דודים. לרוב אני נוסעת לסבתא שלי, שגרה בנתניה. יש לי שם הרבה חברים, אנחנו אוהבים לטייל יחד ולדבר על הכל. גם בכפר הירוק יש לי הרבה חברים, ויש כאלה שאני אוהבת יותר מאחרים.

בשנת הלימודים הראשונה שלנו בכפר, בכיתה ט', אנחנו לומדים הרבה שיעורי עברית - 22 שעות! אנחנו לומדים גם מתמטיקה, כימיה, ביולוגיה, ספורט ואנגלית.

יש גם עבודה במשק, בענפים שונים, כמו לול, רפת או שטח בית הספר, למשל, שאותו אני צריכה לנקות. בשיעורי עברית לפעמים משעמם לי, כי אני מרגישה שאני יודעת הכל. זאת הסיבה שהמורה שלי לעברית רצתה לתת לי אתגר - ללמוד על השפה הרוסית ולכתוב עליה. אז הנה:

השפה הרוסית היא ממשפחת השפות הסלאביות. אין הרבה שפות שדומות לרוסית. יש רק שלוש שפות שדומות לה: בלארוסית, אוקראינית ורוסינית. הרוסית, הרוסינית, האוקראינית והבלארוסית הן באמת שפות מאוד דומות: יש בהן הרבה מילים דומות, כמו שמות עצם ושמות פועל, וגם סדר המילים במשפט דומה.

הרוסינית היא שפה מהמשפחה של השפה הרוסית והיא כמו שפה קדומה של הרוסית. היום אנשים לא מדברים הרבה ברוסינית, אבל יש כמה מדינות שבהן מדברים בה: בסלובקיה כ-56 אלף איש, בסרביה כ-16 אלף, באוקראינה כ-7,000 ובקראטיה כ-2,500. כמה אלפי אנשים נוספים דוברים את השפה גם בפולין, הונגריה וצ'כיה.

הרוסית היא אחת השפות הפופולריות ביותר בעולם. ישנם כ-166 מיליון אנשים דוברים רוסית ועוד 110 מיליון איש שמדברים רוסית כשפה שנייה. בסך הכל 276 מיליון אנשים בעולם מדברים רוסית. זה לא מעט.

שני פריצקי, ט'11

אנשים בכל העולם הולכים לבתי ספר, ובארצות השונות בתי הספר שונים. אני רוצה לדבר על ההבדל בין בתי ספר ברוסיה ובישראל.

התלמידים בישראל כל הזמן יושבים בכיתה אחת, והמורים באים לכיתה הזאת. ברוסיה, לעומת זאת, התלמידים עוברים מכיתה לכיתה, והמורים יושבים בכיתה אחת.

בישראל יש גם פנימיות בבתי ספר. נדמה לי שכישור לי יש הרבה פנימיות. גם ברוסיה יש פנימיות, אבל לא הרבה ובעיקר בבתי ספר של הצבא.

ברוסיה המורים לא משתמשים בווטסאפ לצורך תקשורת עם התלמידים. הם אומרים הכל למחנך הכיתה, אבל בישראל המורים משתמשים בטלפונים להתקשר לתלמידים.

יש בבתי ספר ברוסיה ובבתי ספר בישראל דברים דומים, אבל לא כל כך הרבה.

איגור וולגין, ט'11

רק עד י"א

אני לומד בכיתה של נעל"ה, אבל אני לא נעל"ה! בעולם הרבה בתי ספר והם שונים זה מזה. אני רוצה להסביר מה ההבדל בין בתי ספר בישראל וברוסיה.

אני לומד בכפר הירוק וגר בפנימייה, אבל ברוסיה אין פנימיות ולומדים שם רק עד כיתה י"א. ברוסיה גם אין שיעורי תנ"ך ועברית, אבל יש גיאוגרפיה ורוסית.

ברוסיה תלמידים עוברים מכיתה לכיתה, השיעורים מתחילים בשעה 8:30 בבוקר ונגמרים ב-15:15. ברוסיה יום העבודה הראשון הוא לא יום ראשון, אלא יום שני.

ולנטין וולגין, ט'11

ללא אפשרות בחירה

לפני שעליתי לארץ, לפני חצי שנה, חייתי במוסקבה ולמדתי, עכשיו אני גר בפתח תקווה.

אני רוצה לספר מה ההבדל בין בתי ספר ברוסיה ובתי ספר בישראל: ברוסיה השיעור מתחיל ב-8:30, אבל בבישראל השיעור מתחיל ב-7:45. ברוסיה אין שיעורי עברית ותנ"ך, אבל יש שיעורי רוסית ואנגלית. בישראל בכיתה י' אפשר לבחור מקצועות נוספים. ברוסיה אי אפשר.

דניס קונדרטייב, ט'11

זה העתיד שלי

אני גרה בישראל כבר 10 חודשים ולומדת בכפר הירוק, בכיתה ט'. באתי לכאן עם ההורים שלי, ובשבתות אני נוסעת הביתה, לראש העין. אני ממש אוהבת להיות פה, כי כמעט תמיד יש פה שמש וחם פה.

אהבתי גם להיות ברוסיה. אני אוהבת שם את החברים שלי. בהתחלה הייתי קצת עצובה, אבל עכשיו אני אוהבת, כי זה העתיד שלי. יש לי פה הרבה חברים וחברות. אני רוצה להמשיך ללמוד ולגור פה.

אליסה גנישה, ט'11

רייך, שהיא גם נשיאת בית משפט השלום בהרצליה. היא הייתה נחמדה מאוד. שאלנו שאלות, כמו מה משך המשפט ובמשך כמה זמן יכול להתנהל תיק אחד. היא ענתה בסבלנות.

אחר כך עשינו סימולציה של משפט וערכנו דיון על גבולות חופש הביטוי. אבל לפני זה החלטתי להישאר ולדבר עם השופט. האמת היא שיש לי בעיה עם התאזרחות וקבלת אזרחות ישראלית, וכאשר הגענו לבית המשפט ניסיתי למצוא עזרה כלשהי. כשראיתי את השופטת, החלטתי שאני צריך לדבר איתה. ניצן המדריכה המליצה לי לא לעשות את זה, אמרה שזה לא מקובל ושאיני פשוט אקבל תשובה לא נעימה, אבל בכל זאת החלטתי לשאול. ולא טעיתי. השופטת הגיבה טוב מאוד, לחצה לי את היד ונתנה לי שם של ארגון שאולי יעזור. ככה הבנתי שתמיד צריך לעמוד על שלך. חוץ מהשופטת קיבלתי עזרה גם מאיתי, רכז ההדרכה בבית המשפט, ששלח מייד את הסיפור שלי לכל בתי המשפט ברחבי הארץ, ועכשיו אני מקווה שהדברים יסתדרו.

בסימולציה שלנו היינו צריכים להמחיש משפט על הסיפור של טל גלבוץ, הטבעונית שהשתתפה והתפרסמה בתוכנית "האח הגדול". באתר מסוים של אוהבי בשר באינטרנט הציגו, כביכול, את התמונה שלה עם פוטושופ, שבה במקום ראשה מופיע ראש של פרה. חילקו אותנו לשלוש קבוצות ונתנו לנו חומר קריאה רלוונטי: הקבוצה שלי הייתה קבוצת עורכי הדין שמגנים על עורכי עמוד הפייסבוק, הקבוצה שמנגד הייתה קבוצת התובעים מטעמה של טל גלבוץ, והייתה גם קבוצת שופטים. זה היה מעניין מאוד. אחרי הסימולציה כולנו חזרנו לכפר.

אני אוהב מאוד את שיעורי האזרחות ואת כל הנושאים שקשורים לחוקים, לפרקליטות או למשפט, כלומר הסיור הזה היה מדהים בשבילי. אני ממליץ לכל הכיתות האחרות לבקר בבית המשפט, זאת זכות לשיעור אזרחות הכי טוב שאתם יכולים לקבל.

דוד ברשדור, י"ב/10

טלפון: טוב או רע?

ב-1876 אלכסנדר בל יצר את הטלפון הראשון בעולם. זה היה הישג ענק, מכיוון שכעת אנשים יוכלו לדבר זה עם זה לא רק במרחק של רחובות וערים, אלא גם מדינות. כל אחד היה יכול להתקשר לקרוב משפחתו מפנינה אחרת בארץ ולאחל לו יום הולדת שמח.

לאחר זמן מה הופיעו טלפונים חדשים ומשופרים - סמא"ר טלפונים. כעת כבר היה ניתן לצלם תמונות, לכתוב מסרונים ולשאת את המכשיר איתך.

גישה לאינטרנט הופיעה גם היא, מה שאומר יותר הזדמנויות לתקשורת.

יחד עם זאת יש חסרונות רבים לגאדג'ט הזה. ילדים מעדיפים להיות בטלפונים שלהם יותר מאשר לשחק משחקים, בני נוער משוחחים יומם ולילה עם חברים, מפסידים שעות שינה ולומדים פחות טוב. מבוגרים קוראים חדשות כל הזמן ולא שמים לב מספיק ליקריהם.

אני מאמינה שהטלפון הוא המצאה טובה, אבל צריך לדעת את הגבול לשימוש בו. בעזרתו, תוכלו ללמוד דברים חדשים, אך גם לבזבז זמן לשווא.

ניקול קופוטין, ט'11

דברים שרואים משם

איך נראו המחנות, הערים והיערות בימי השואה האפלים? איך אפשר לשרוד כזה קור קיצוני עם שכבה דקה במקרה הטוב? • המסע לפולין מספק תובנות ולא פחות מכך מעלה שאלות חדשות

החזקות בשילוב הטמפרטורות הנמוכות שנתנו הרג"שה פיזית קשה ותחושה נפשית קשה עוד יותר. אנחנו עומדים עם שלוש־ארבע שכבות, קופאים מקור ומנסים לתאר איך ניתן לשרוד בקור כזה קיצוני עם שכבה אחת במקרה הטוב. היום הזכור ביותר לנו בעוצמת הקור שלו היה במיידנק.

אפשר גם לצחוק

פולין היא מדינה עם נופים מרשימים, יערות ועיירות

לאותה ארמה ולאותם מקומות, שער אז הכרנו בצורה פחות מוחשית.

ככל הכנה ניסינו להבין איך נרגיש בתור קבוצה של אנשים נפרדים, ואיך נוכל לדאוג ולקבל אחד את השני במעמד המיוחד והחד פעמי של המסע לפולין.

הקור הקיצוני

הקור הוא משהו שלא היה ניתן להתכונן אליו בכלל. ידענו שיהיה קר, אבל שום דבר לא הכין אותנו לרוחות

"הארמה היא אותה הארמה, השמיים הם אותם השמיים, אבל הזמן הוא לא אותו זמן".

את ההכנה למסע לפולין התחלנו עוד בכיתה י"א. עברנו בעיקר הכנה רגשית – על התחושות שנרגיש כשנגיע למקומות, שגם כשיודעים איך הם נראים, קשה עד בלתי אפשרי לתאר את החוויה שלהם במציאות; כל אותם מקומות כמו מיידנק ואושוויץ, שלמדנו להכיר בעזרת ספרים ותמונות. אבל שום הכנה לא הצליחה להמחיש לנו את מה שנחווה באמת, מה שנחווה כשנגיע

בליבנו בדרך שונה, שיכולה להתבטא בכך שכשחוזרנו, היה לנו קצת יותר קשה לספר ולהתבטא, ודברים שחשנו עליהם במהלך המסע ממשיכים להופיע גם בחיי היומיום – האם השואה יכולה לקרות שוב? ומה אנחנו לוקחים מהמסע לחיינו: האם זה אומר לקחת דברים בפ"רופרציה או אולי העובדה שאנו רוצים להבין שדברים הם לא מובנים מאליהם.

מי שלא היה במסע, אינו יכול להבין זאת. המחנות והערים שבהם היינו מתרחקים חזותית מן המציאות בזמן השואה, והתחושות שמערבלות את הבטן הן בלתי ניתנות להסברה.

אנו חושבים שצוות המורים והמדריכים המעולים דאגו לכך שהחוויה שלנו תהיה משמעותית ככל האפשר ובעיקר מבקשים להודות לעדה, אשת העדות שיצאה איתנו למסע וגרמה לכל אחד מאיתנו להתחבר אליה ואל סיפוריה המרתקים, שעזרו לנו להתחבר רגשית ומחשבתית למקומות ולסיפורים ששמענו.

נמרוד כספי ונוגה מלמד, י"ב/7

שמות הנרצחים ולהעניק להם את הכבוד האישי הראוי להם, ובאחרים האנדרטאות הגדולות סימנו את גודל המעשה והרגישו את כמות האנשים שנרצחו באותו המ"קום, כמו ביער טיקוצ'ין, שם נעמדנו מסביב לאנדרטאות גדולות בתוך יער עצום, שסימנו את בורות שבהם נהרגו היהודים מהעיריות הקרובות.

היום שאחרי

עוד בהכנות למסע נוכחנו, שאף אחד לא יכול להרגיש את מה שאנחנו מרגישים, וכל אחד מרגיש משהו שונה מהאחר בצורה אינדיבידואלית. שלפעמים יהיה לנו קשה לתאר, להסביר ולהכיל את מה שאנחנו חווים במהלך ההכנות ובעיקר במסע עצמו.

בזמן המסע עלו אצל חלקנו מחשבות שונות, ספקות ותהיות לגבי השואה; האם היא הייתה חייבת לקרות? מהי אנושיות? ואפילו איך אפשר לרמיין את המקום שבו רגלינו דורכות באותו הרגע בזמן השואה.

חלקנו הצלחנו ובהרנו להכיל ולעכל את הדברים שלמדנו וראינו, ובמהלך המסע לקחנו לעצמנו זמן כדי לחשוב על מה שחוינו באותו היום. לחלקנו המחשבה על מה שחוינו ולמדנו במסע נטמעה

ציוריים, מוארים בשמש חורפית. היופי הזה היה הרבה פעמים עניין מבלבל. כשאתה מגיע למחנה השמדה או ריכוז, אתה מצפה לראות שמיים אפורים וקודרים, ללא סימני חיים. אך באושוויץ השמיים היו כחולים, השמש האירה על הדשא והצמחים, והיופי היה עוצר נשימה. כמעט קשה להאמין שבמקום הזה, על אותה ארמה, בוצע טבח כנגד בני אדם, רק כמעט.

בפולין היו גם רגעים מצחיקים, בין שזה בערבים בחדרים עם החברים או במקומות הקשים. הניסיון להבין את חוסר האנושיות או האנושיות, תלוי בעיני המתבונן, לא היה על חשבון הצחק, הוא הצטרף אליו כדרך התמודדות.

לא הייתה ציפייה מתלמידים לכנות, אבל במקומות הקשים הקושי הנפשי והפיזי היה גדול מאיתנו, וההכלה של התלמידים והמורים הייתה גבוהה מאוד.

מהי אנושיות או חוסר אנושיות?

קשה להבין אם המעשים שביצעו הנאצים היו לא אנושיים ברמה קיצונית או שהם דווקא היו אנושיים, מפני שטבע האדם הוא להילחם ולהרוג. לכל תלמיד הייתה פרשנות ונקודת מבט משלו. כמו כן, האנושיות זכורה לנו היטב בטריבלינקה, שלאורך כל המחנה היה תלוי סרט ארוך עם כל שמות הנרצחים במחנה ההשמדה. בחלק מהמקומות שבהם ביקרנו דאגו להרגיש את

סיפור אחד מתוך מיליונים

המסע לפולין היה מעניין, סוחף ומיוחד ועדותה של השורדת עדה וילנברג סייע לנו להבין טוב יותר את מה שהתחולל בשואה

← ביום שלישי, 19 בנובמבר 2019, יצאה שכבה י"ב לפולין. במהלך המסע, שא"ר כשבוע, עסקנו בשואה, ברצח העם היהודי ובקורבנות אחרים חפים מפשע שנספו במלחמת העולם השנייה. ביקרנו במחנות ההשמדה והעבודה ובמקומות היסטוריים הקשורים במלחמה ובגורל היהודים על אדמת פולין. ביקרנו גם ביישובים שבהם חיה קהילה יהודית ענפה לפני השואה.

את המסע התחלנו בביקור ברובע היהודי שבי"ר עיר קרקוב ובאזור שבו שכן הגטו בעיה ברובע היו בתי כנסת רבים, עתיקים ומרשימים, ובו למדנו על הקהילה היהודית העשירה שחיה שם. הביקור היה מרתק והמחיש את האובדן הגדול של הקהילה. לאחר מכן ביקרנו במחנה הריכוז וההשמדה אושוויץ, ובו דיברנו על היקף ההשמדה הבלתי נתפס ועל שגרת החיים הנוראית של האסירים במחנות. הביקור היה מטלטל ולימד על האכזריות שאליה מסוגלים בני האדם להגיע. בהמשך ביקרנו במחנה הריכוז וההשמדה מיידנק. הביקור במחנה היה קשה מאוד, גם בשל מזג האוויר הקר ששרר במקום. הקשבנו לסיפורים האישיים המרגשים של כמה מהאסירים במקום, סיירנו ברחבי המחנה ולבסוף קיימנו טקס הנצחה. החלק המצמרר ביותר במיידנק היה הביקור במשרפות ובהר האפר שחתם את הביקור. ראינו גבעה ענקית, שכולה אפר של גופות הנרצחים במחנה זה. רוב רובם יהודים. זו הייתה נקודת שבידה עבור רבים מהתלמידים, ושם הבנו עד כמה רב האובדן ועד כמה נוראיים היו מעשיהם של הנאצים.

התחנה הבאה הייתה מחנה ההשמדה טרבלינקה, שם זכינו לשמוע עדות מפיה של ניצולת השואה שליוותה אותנו, עדה וילנברג. עדה סיפרה לנו על בעלה, האמן שמואל וילנברג ז"ל, הניצול האחרון ממחנה ההשמדה טרבלינקה. זכינו לשמוע על חלקו במרד במחנה ועל יצירות האמנות המעניינות שיצר בהשראת חוויותיו מהשואה. לאורך המסע, זכינו לשמוע גם את סיפורה האישי מעורר ההשראה של עדה. לדבריה, היא ניצלה בעזרתה של חסידת אומות עולם שאירחה אותה בביתה במהלך המלחמה. הסיפור ריתק אותנו, ואנחנו מודים לה מאוד על שבחרה לצאת עימנו למסע.

המסע לפולין היה חוויה מעניינת, סוחפת ומיוחדת. דרכה אנו מבינים טוב יותר את השואה ולמדים על חשיבות הסובלנות והכבוד כלפי כל אדם.

מיה סמואלוב וארי להבי, י"ב/3

המסע לפולין

המשלחת לברלין

חברי המשלחת עם המלווים יוסי משען וחדווה אפשטיין

המסע
האחר

זמן תקומה

לצד המסע לפולין, ערכו תלמידי י"ב מסע אלטרנטיבי בצפון הארץ, שבמהלכו ביקרו באתרי ראשית ההתיישבות, דנו ב"דבק" שמחבר בין היהודים בעולם, קיימו פעילויות ערכיות ומעצימות עם ילדים בבתי ספר יסודיים ובעיקר הכירו חברים חדשים בשכבה

בעיניי, המסע לפולין של שכבות י"ב הוא מסורת חשובה, שגורמת לנו לזכור ולא לשכוח את הדברים הנוראיים שקרו לפני 70 שנה. אולם לא כולם רוצים ויכולים לצאת אליו מסיבות שונות. בית ספר דאג לתלמידים שנשארו בארץ, וגם הם יצאו למסע חשוב ומשמעותי, בדומה לשאר חבריהם מהשכבה. זאת הסיבה שבסוף נובמבר יצאנו לשלושה ימי "מסע אחר – משואה לתקומה".

אהבתי מאוד שחילקו אותנו לקבוצות שונות, ולא לפי הכיתות, וכך יצא לי לפגוש חברים חדשים מהשכבה ולחוות ימים נהדרים, מעניינים ומשמעותיים.

ביום הראשון של המסע ביקרנו בכנרת – זאת הפעם הראשונה שראיתי את המקום היפה שרחל המשוררת מתארת בשיריה וכל כך אוהבת. את השירים שלה למדנו בכיתה בשיעורי ספרות, והיה מעניין מאוד לראות את זה במציאות. ראינו גם הצגות של חברינו מהשכבה שהסבירו לנו על החיים של החלוצים בארץ. בערב ביקרנו בצפת ודנו עם המדריך על הזהות האישית והלאומית של כל אחד מאיתנו, על הקשר שלנו לשואה ועל ציונות.

בכל ערב ישבנו עם החברים החדשים שלנו מהשכבה, שיח קנו בכל מיני משחקים וגם שיתפנו זה את זה הרבה במחשבות, ברגשות ובתחושות שלנו במשך הטיול.

ביום שני ביקרנו במוזיאון לוחמי הגטאות. שמענו סיפורים נוראיים על השואה ועל הגיבורים שלחנו בשבילנו במלחמת העולם השנייה ברחבי הגטאות, וביקרנו בבית הקברות של הקיבוץ.

בצהריים הגענו לחוף הים באכזיב וצפינו בשקיעת השמש. זה היה מרגש, כי כל אחד קיבל מחברת ועשה "מסע אישי" – יש בנו עם עצמנו וחשבנו על החיים, המטרות שלנו, הזהות שלנו. לסיום היום ביקרנו באנדרטת יד ל"ד ושמענו את סיפור לוחמי הפלמ"ח שנהרגו ב"ליל הגשרים".

ביום השלישי למסע פגשנו ילדים מקסימים בבית ספר יסודי בחיפה וביילנו איתם בהפסקה פעילה – ספורט, מוזיקה, ריקודים ומשחקים. היה לנו ממש כיף איתם. בבית הספר הזה לומדים עולים מכל מיני מקומות בעולם, והיה נחמד מאוד לפגוש אנשים מהמדינה שלנו. לאחר מכן פגשנו אנשים שונים בחברה הישראלית, ששוחחו איתנו על נושאים שונים – מצב ניצולי השואה, ארגון איג"י, שיקום שכונות ועוד. הקבוצה שלנו נפגשה עם אורח ערבי, שהקים קבוצת נוער ערבית בתוך "הנוער העובד". הם יוצאים למסעות בפולין והוא מאמין ששלוש בין יהודים לערבים יכול להתקיים. אני גם ממש מאמינה בזה, וזה מאוד משמח אותי.

המסע היה מעניין ומשמעותי מאוד עבורי, ואני שמחה שפגשתי הרבה חברים חדשים. הייתי רוצה שמסע כזה יתקיים בכל שנה.

קטיה רזניקה, י"ב/10 נעל"ה

לרוע אין מראה

"המסע האחר" הוא השם שניתן למסע האלטרנטיבי לפולין בשכבה י"ב, וכפי ששמו מציין, המסע הוא אכן אחר. בדומה למסע לפולין, עסקנו בשואה, אך הדגש העיקרי במסע היה בתקומתו של העם היהודי.

התחלנו את המסע במסלול עין פוריה בחצר כנרת, שם הכרנו את סיפור העולים הראשונים בעזרת הצגות שהעלו חברינו לשכבה. משם המשכנו לצפת, שמענו סיפורים על חיי היהודים בגולה וניסינו להבין מה שמר על העם היהודי מאוחר כאשר הוא מפוזר ברחבי העולם.

למחרת ביקרנו במוזיאון בית לוחמי הגטאות, ביקור שהיה משמעותי ומעניין לרבים מאיתנו. במוזיאון הציגו לנו, בין השאר, את משפט אייכמן ואת התא שבו נשפט. העובדה שאי דולף אייכמן נראה כמו אדם רגיל, כמו רואה חשבון או מורה, ובכל זאת היה אחראי למותם של מיליונים, זיעזעה אותנו – הבנו שלרוע אין מראה.

המשכנו משם לטיול לאורך חוף אכזיב, עד שהגענו לאנדרטת יד ל"ד – לזכר 14 לוחמי הפלמ"ח שנפלו במקום ב"ליל הגשרים" ביוני 1946.

ביום האחרון ביקרנו בחיפה. כל קבוצה הייתה אחראית להעביר הפסקה פעילה בבית ספר יסודי אחר באזור. זה היה רגע השיא של המסע, מבחינתנו. נהנינו לשחק עם הילדים והרגשנו שעל אף המאמץ המינימלי והתכנון המאולתר, הצלחנו לתרום הרבה ולשמח את כל בתי הספר, שהודו לנו לאחר מכן.

בשבוע שלאחר המסע חנכנו בכפר הירוק את שכבת ה"ב"בית ספר ביאליק-רוגוזין שבדרום תל-אביב, שעיקר תלמידיה הם ילדי פליטים או מהגרי עבודה. במשך היום התחלקנו לזוגות, תלמידי רוגוזין ותלמידי הכפר. בילינו עם הילדים במהלך היום, נסענו בטרקטור, הכנו פיתות בטאבון ועברנו פעילויות שתלמידי הכפר אירגנו. נהנינו מאוד לבלות איתם, הרגשנו חיבור ופתיחות משני הצדדים, עד כדי כך שהיה לנו קשה להיפרד מהם בסוף היום.

תומר גרון, י"ב/9, עומר מדואל, י"ב/7

כולנו ילדים של החיים

זו השנה הרביעית שאני לומד בכפר הירוק, ואני זוכר הרבה פעילויות, אבל אף אחת מהן לא הייתה כל כך מרגשת ומשמעותית עבורי כמו הפעילות האחרונה שלנו, שבה הגיעו אלינו לביקור ילדים מבית ספר ביאליק-רוגוזין.

מדובר בילדים של עובדים זרים ופליטים, רובם פיליפינים, אריתריאים וסודנים. פעם חשבתי שמדינת ישראל לא צריכה לקבל אותם ועדיף שיעזבו, אבל אחרי הפעילות הזו, חשבתי על זה מחדש. אני עדיין חושב שישראל לא יכולה ולא צריכה לקבל כל כך הרבה אנשים מהעולם השלישי, אבל אני נגד הגירוש של הילדים האלה. הם חלק מהחברה הישראלית והם לא פחות ישראלים מאשר יהודים או ערבים או דרוזים.

במהלך הפעילות כל תלמיד י"ב ליווה והדריך אחד או כמה ילדים. אני וקטיה ליווינו שלושה ילדים פיליפינים: אואואן, עלי וגלעד, והצטרפו אלינו סם מהכיתה שלנו וילד מארית-ריאה. אף פעם לא פגשתי ילדים כל כך נחמדים ומנומסים כמותם. הם כל הזמן דאגו זה לזה וגם לנו: השיגו שכולנו נשאר יחד, אם משהו היה חסר – חיפשו אותו ודאגו לו. הם גם היו חכמים מאוד ובוגרים מנטלית, למרות גילם הצעיר.

גלעד מהפיליפינים סיפר לי על חייו – אמא שלו אומרת שבפיליפינים אנשים הורגים את מי שיש לו כסף ולוקחים את הכסף שלו, והוא מפחד מאוד לחזור לשם. הוא גם סיפר לי שהוא רוצה להיות עשיר בעתיד ולקנות אוכל או פשוט לתת כסף לאנשים ולעזור להם. כאשר הוא אמר את זה, כמעט בכיתי, זה היה מרגש מאוד שאדם צעיר, שאין מדינה שרוצה אותו – רוצה בעתיד לעזור לאחרים. הוא גם סיפר שאמא שלו הייתה בכלא, והוא גר אצל חברתה.

היה לנו יום נהדר יחד – ערכנו סיור בטרקטור, הכנו פיתות ואכלנו, רקדנו ושרנו. חלק מהילדים תופפו בתופים וחלק ציירו. הם שמחו מאוד, התלהבו מהטווסים ובסיום אכלנו יחד בחדר האוכל. חבל שלא יכולנו להמשיך את המפגש.

הצטלמנו יחד, והילדים לקחו את מספרי הטלפון שלנו. בערב הם התקשרו אליי כמה פעמים ובלילה שלחו לי סטיקר – תמונה שלי, שכתוב בה "דוד המלך".

דוד ברשדה, י"ב/10 נעל"ה

חג יפה כל כך

מאירים את הכפר בנרות
ובאור אנושי בחנוכה

פורים

חגיגה עד אור הבוקר

גולת הכותרת של הכפר
היא חגיגת פורים

במקום יום תחפושות בבוקר פורים, נערך בשף ענק מחמש אחר הצהריים עד חמש בבוקר למחרת, שכולל מתקנים, מסיבת דיסקו, מזנונים שונים ושלל פעילויות אחרות.

כולם מצפים לנשף, לא משנה כמה בחינות וליי-מודים יש קודם לכן, ולמרות הבהלה סביב נגיף הקורונה, לאור ההנחיות ממשרד הבריאות הצלחנו לקיים את הנשף וליהנות ממנו בגדול.

הנשף היה מהנה, צבעוני ומוצלח בדיוק כמו כל שנה, הודות לצוות העובדים שעבר קשה כדי שנוכל ליהנות ממנו, במיוחד בחדר האוכל שסיפק שלושה מזנונים שונים של אוכל ברמה גבוהה ובנדיבות. תודה לשרה ג'נצ' והעובדים, תודה לסיסקו וההנהלה. כולם ללא יוצא מן הכלל כבר מחכים לשנה הבאה כדי לחוות שוב את חוויית פורים בכפר עד אור הבוקר.

בתקווה למגר את נגיף הקורונה בהקדם האפשרי ושנמשיך להיות שמחים ובריאים.

אריאל מאיקו, י"ב/6

EMIS cultural week

Every quarter at EMIS, we celebrate the diversity in our school. We have culture week celebrations where students present their culture, share traditional songs, dances, and food to share with each other. Culture weeks bring our community closer together as well as contribute to the mission of our school.

For January's culture week, we celebrated Asian & Oceania Culture Week, as it kicked off Lunar New Year celebrations. The week passed by with so many great memories and unforgettable moments. We learned about cultures and traditions from various Asian & Oceania countries as well as trying delicious food from Vietnam, China, Nepal, Korea, Myanmar, Mongolia, India, Australia & New Zealand. Students brought traditional clothing from home and wore it during our celebration adding a fashionable flair to the week.

A big thanks to Emis's Cultural Week Committee and students in Asian & Oceania region for preparing and making an event such a big success and to all students and staff members for attending and supporting the event.

Rachel Dewees,
Portland, OR USA, DP1

EMIS MUN delegation

Last week EMIS was one of 50 schools that participated in TIMEMUN, a student-run UN simulation in the American International School, Even Yehuda. TIMEMUN is a three-day conference in which about 600 students—or "delegates"—participate in writing, debating and passing resolutions on a multitude of different issues across eleven different committees. The committees ranged from the traditional Security Council to the unique and creative Presidential Committee, in which delegates represented American politicians running for president, and the Crisis Committee, which dealt with a hypothetical Martian revolution in the year 2080.

The conference, which for several students was their first Model UN experience, was an interesting, exciting, challenging and rewarding three days. Among the eleven students from EMIS, five won an award for their excellent performance. Overall, EMIS was awarded Outstanding Delegation. It was an intense yet fun experience for all of us, who are now catching up on three days worth of school.

Tom Hargil, Israel, DP1

הרהורים מהסגר

יומן הסגר

מהבידוד הכפוי ועד הרג חזירי בר • תמר אברהם מעלה חמש נקודות למחשבה בימי קורונה

תלונות עלייך). גם אני חיה עם מורה ושומעת יומיום אחר הצהריים על תלאות יומה. שיבושם לכן/ם, מור רות ומורים יקרים. תלמידי ישראל באמת בלתי נסבלים. הרווחתן/ם את השמירה על מקום העבודה ביושר.

***

אני חוששת מאוד מהיום שאחרי מהבחנה הסביבתית. עכשיו, כשמ"חיר הנפט צלל, הוא עלול להיחטף על ידי המדינה כמו לחמניות חמות. עם ישראל, שלא יצא לשופינג כבר חודש (גורל רע ממות), עלול להיכנס לטירוף מוחלט של קניות וביילויים, וכהרגלו, לא לחשוב על התוצאות.

אמנם התנועות הסביבתיות (אני משתתפת באחת מהן - מחאת הנוער למען האקלים) סבורות, כי המש"בר הנוכחי יוביל להתפכחות בנושא משבר האקלים, אך סביר להניח שלא כך יהיה הרבה. הממשלות ינסו להניע את הכלכלה בדרך הפשוטה ביותר - הגדלת הצריכה. הרי כבר ראינו כיצד מגנים על "אל על" בחירוף נפש כבר שנים, למרות הק"שיים הכלכליים שלה. בינתיים המ"שרד להגנת הסביבה פועל במתכונת מצומצמת, ונחל הקישון וזהם מחדש.

***

במקום ליהנות מהטבע הכובש מחדש את שטחו, אני שומעת קולות הקוראים לירות בחזירי בר בחיפה. אני כבר רגילה לאכזריות אנושית, אבל זאת פשוט חוצפה!

הארם מפחד כשהוא לא מסוגל לשלוט יותר בסביבתו. חזירי בר אינם מפחידים או מטרידים יותר מהשכן שנוהג לטנף את הכניסה בבדלי סיגריות. השכן, לעומת החזירים, הוא אדם מוכר, "אחד משלנו", גם אם לא מתורבת במיוחד. החזירים מוכרים לאדם שהש"ליטה שלו על הסביבה היא אשליה, ושזו הסיבה לפריצתן של מגפות שכאלה.

תמר אברהם, י"א/4

לוותר עלינו השנה? בגרויות ממצות את כל חוליי מערכת החינוך ותוכנית הלימוד ערימות של חומר שטחי ושינון והע"מקה מזערית בחומר הנלמד. כך שחס וחלילה, החומר לא יהיה מעניין. מדוע במקום לשגע את המערכת ולגרום לעימותים בין מורים להורים (אניע גם לנושא שהוא בהמשך), לא יכלו לתת לנו איוו הערכה חלופית חביבה? למשל, לפרש בעצמנו את שירי ביאליק, במקום לשחוט את "על השחיטה" באמצעות סיכום קר ומנוכר שמתייחס לאמצעים אמנו"תיים יותר מאשר לרגש האצור בשיה.

***

אני צופה שאחרי שחרור הסגר תהיה התפרצות מחודשת וממילא יורו לכולנו להישאר בבית שוב. נייחל לכך שזה לא יקרה, אך שחרור המשק נעשה בצורה לא אחראית, לטעמי. מוטב שנישאר עוד קצת בבית עד יעבור זעם, ונלמד קצת להירגע עם הקפיטליזם ותרבות הצ"ריכה משולחת הרסן שלנו.

אני מפחדת מהיום שבו איאלץ לצאת החוצה למרתון לימודים לב"גרות. גם אם אני בצד את ההשת"חות שלי בשיטה הקפיטליסטית, כל העולם עלול להקריב את יושביו על מזבח הכלכלה. שחרור המשק ו"חיסון העדר" עלולים לעלות לנו הרבה יותר מלהישאר בבית עוד קצת.

***

בשבועות האחרונים התבקשה מערכת החינוך "להיכנס מתחת לא"לונקה" ולעבוד במשך החופש הגדול. המורות והמורים בקהל ודאי יסכימו איתי שאף אחד לא מתרגש ביומיום מהשכר הלא-משהו שלהן/ם. אך ברגע שכל השאר סובלים, שילכו לעזאזל מקופחי הימיום! המדינה לא קראה לח"כים לוותר על שכרם הש"מנמו, או ליצחק תשובה לוותר על תספורות הגו שלו. הכי קל להיטפל לאלו שנתנו לנו ציון רע בלשון (זה לצורך המחשה בלבד, דלית, אין

השבועות האחרונים מב"לבלים אותי. ההנאה המ"רובה שלי מבידוד פיזי וחברתי מדאיגה אותי מאוד. ציפיתי שאאבד את השפיות ושאיאלץ לק"שור את עצמי לתורן כדי לא לברוח החוצה. בניגוד לציפיות, זו תקופת פריחה עבורי: אני חווה פריצות דרך במ"תמטיקה, חזרתי לצייר, אני בכושר מצוי, ישנה טוב, נרגעת ומפתחת כישורים חדשים. מי היה מאמין שלאפות חלה יכול להיות כל כך כיה? התחלתי ללמוד תכנות ולקרוא יותר, אז מבחינתי, הבידוד הוא חממה אינטלקטואלית וגן עדן.

אני גם נהנית מאוד מהשקט ומה"בדירות הקלה. אך זהו רק צד אחד של המטבע. בוודאי שאני מתגעגעת לחברות והחברים ואפילו משום מה, לאימון הירקן של היישוב. שיחות זום מדי פעם מרכזות אותי עוד יותר, כי הן מזכירות לי מה אני מפספסת בין ארבעה ק"רות. כשאני לא מדברת עם העולם החיצון, ביתי מרגיש לי כעולם כולו. מצד שני סביר שאאבד את שפיותי ללא השיחות האלו. אחרי הכול, אימא ושתי חתולות הן לא חברה מגוונת במיוחד.

הטרגדיה האמיתית היא דחיית ההופעה של ניק קייב שתוכננה לה"תקיים ביוני! חברות וחברים יש לי כל יום, לעומת ניק קייב והזרעים הרעים יוצאים לסיבוב הופעות אחת לכמה שנים, והגעתי לארץ איננה מוכנה מאליה. נו שוין, עכשיו יש לי מלא זמן ללמוד את מילות השירים בעל פה.

***

יש האומרים כי השגרה חיונית בתקופה הזאת. אני אומרת - שגרה היא סבל. החזרה ללמידה מהבית מעציבה אותי והובילה אותי למ"שבר קשה, שבעקבותיו אני רוחצת כלים הרבה פחות, והחדר שלי הפך לחורבה. השולחן שלי הפך לערימת מילונים ערביים-עבריים, מחשבו"נים ורפי משבצות. לא יכלו פשוט

100% מקוונים

אם לפני חודשיים היו אומרים לנו שכל המדינה תיכנס להסגר בעקבות מגפה קטלנית שמסתובבת בחוץ, היינו צוחקים ואומרים שזה נשמע יותר כמו תסריט של סרט אימה. שום דבר לא הכין אותנו לרגע שבו הווירוס ששמענו עליו מסין הרחוקה יגיע לארץ וישתק את כל המדינה.

המצב ביזארי. לא יוצאים מהבית, לא הולכים לבית הס"פר ולעבודה, ובחוף אין אף אחד חוץ מבודדים עם כלבים ומסכות - מצב שלא יכולנו אפילו לדמיין.

כל הלימודים הפכו להיות 100% מקוונים, ועלינו בתור תלמידים ללמוד איך ללמוד - ליצור לעצמנו סביבת למי"דה חדשה, ללמוד להתנתק מכל הסחות הדעת הנמצאות סביבנו כל הזמן כשאנחנו בבית, ולהתמסר ללמידה מרחוק - הדבר הכי טוב שיש כרגע.

שיעורים ביום שונים לגמרי משיעורים רגילים, אבל עם כמה שהמצב קשה, אנחנו משתדלים להתמודד ולעשות את ההכי טוב שלנו.

אנחנו לא יודעים מתי נחזור ללמוד כרגיל ואם בכלל, אבל בינתיים ננצל את המצב כדי לנסות להתרגל למציאות חדשה ולהפיק ממנה את המיטב.

אריאל מאיק ועדן כהן

החיים מאחורי המחיצות

דבר החורה

מה למדתי כמורה בתקופת הקורונה? למדתי שהכל, אבל הכל לא ברור. שמתרגלים מהר לחוסר ודאות. שכל תוכנית היא בסיס לשינוי. יותר נכון לשינויים. להרבה.

שזו תקופה נהדרת לעצור רגע על העשייה התזויתית ולחשוב איך אפשר לעשות זאת אחרת? למדתי שאני יכולה להתמודד עם הטכנולוגיה טוב יותר משחשבתי. ולפעמים פחות. שגם מרחוק ניתן לשמור על שיגרה. שכיף לשוחח עם התלמידים בשיחות אישיות, גם אם זה בוודאו.

שיש המון רצון טוב ותמיכה בקרב הצוותים וההנהלה, וזה לא דבר של מה בכך. שהמורים לגמרי מתחת לאלונקה! שלמידה מרחוק טובה מאוד לחלק מהתלמידים, ולחלק - ממש לא.

שהתלמידים והמורים מתגעגעים לכפר - יותר ממה שהם מוכנים להודות. שלפעמים המורה היא הפנים המחייכות הראשונות ולפע"מים היחידות שתלמיד פוגש. שלמרות הקושי ישנם גם רגעים רבים של יופי וקירבה. ושעם כל הטוב שבטכנולוגיה, אין מה שישווה לעיניים של התלמידים, ללא מחיצות.

סיגל גפן, מחנכת בכפר

נעורים בימי קורונה

המגיפה שמשנתקת את העולם היא הסטירה המצלצלת שהיכתה בגלובליזציה

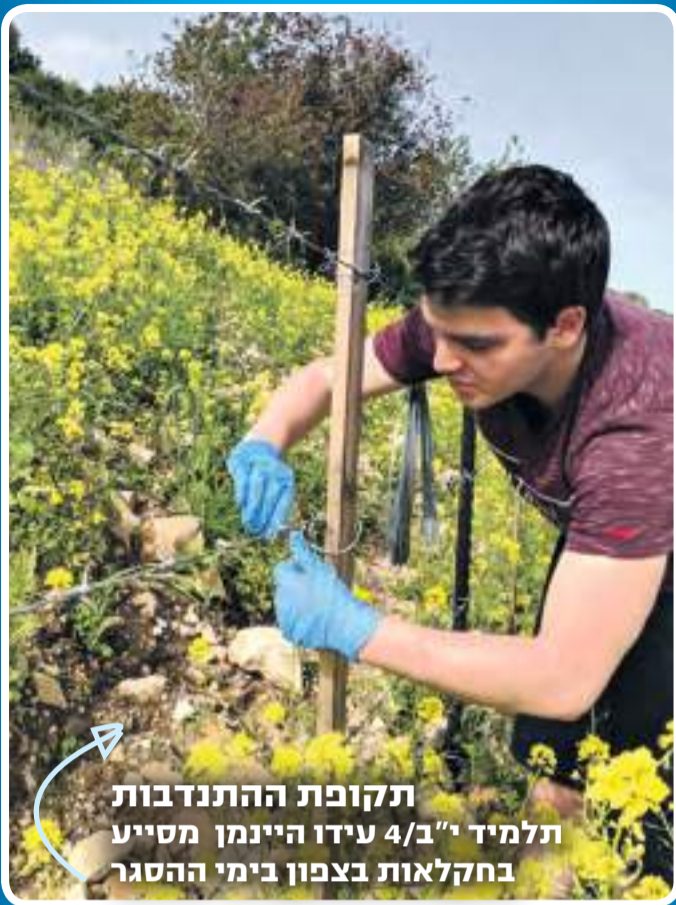
יום רביעי, ארבעה במרץ, שיעור ביולוגיה. "כל מי שהיה ביציע 8 בד' רבי, נא להגיע לגפן 21", אמר השליח. לעזאזל, זאת הכיתה שלי. יש קורונה בכיתה שלי. התגובה הייתה מעורבת: מצד אחד חשורים בהיבקות בנגיף הקורונה שהו בכיתת האם שלנו. מצד שני נקבע למחר מבחן בספרות. האם (פליז, פליז) המבחן יידחה? לצער כולם, אף מגפה לא תדחה מבחן בספרות. במהרה הופיעה המחנכת סיגל ובידה דלי מגבוני חיטוי וחומר חיטוי תעשייתי, כחול כזה, של בתי חולים. כך מצא עצמו חלק מהכיתה מקרצף את השולחנות והכיסאות לקראת המבחן. אמנם כיתה י"א/4 חוותה חוויה משעשעת, אך העולם חווה כרגע טלטלה. הבהלה התורנית של שנת 2020 עולה לכלכלה העולמית טריליונים ומעלה שאלות אודות מוסר, סולידריות חברתית וסדר עדיפויות.

נגיף ה-COVID19 הידוע יותר כקורונה הוא הסטירה המצלצלת שהיכתה בגלובליזציה. הנגיף שהתפרץ בעיר ווהאן שבסין בעקבות אכילת חיות בר נגועות (ברצינות, מי אוכל עטלפים?), הגיע עד מהרה לכל קצווי תבל והכניס את העולם לתבהלה. נכון לתחילת חודש מרץ, עשרות אלפי ישראלים שוהים בבירוד. או בעצם, אמורים לשהות בבירוד. אבל לא ניתן באמת לצפות מישראלים לעשות את מה שמבקשים מהם. בילויים וישיבה במסעדות הומות אדם נמצאים הרי בחשיבות עליונה. מניעת התפשטות מגפה פחות. בכל אופן, כל עוד אני לא נאלצת לשהות בבירוד בעצמי, אני מאושרת עד הגג, מאחר שקיבלתי הזדמנות פז לרדת על שני הקהלים שעליהם אני הכי אוהבת להתלונן: אוכלי בשר וישראלים. לזכותם של הישראלים אזוקוף את השמירה על חוש ההומור המשובח. הנה, נסעתי לי באוטובוס ולידי עמדה אישה אסייתית. לא חלפו שני רגעים וכבר התחילה חבורת ילדים להצביע עליה ולצווח

באושר "קורונה קורונה". לקורונה יש צדדים שדווקא מוצאים חן בעיניי. זיהום האוויר העולמי הולך ופוחת כתוצאה מס' גירת השמיים לכלי טיס, והעולם הבין סוף סוף שתהליך הגלובליזציה המופרך שהוא עובר אינו מקיים (sustainable). המעבר הבלתי פוסק של אנשים ממקום למקום יצר מצב שבו כל צרה מקור מית הופכת עולמית בימים בודדים. וכאשר מדינות נאלצות להסתגר, הכלכלה העולמית מתערערת, כי כל מדינה מבוססת על התעשייה הסינית. אולי הגיע הזמן לחזור לשיטה כלכלית מקומית שלא דורשת מטוסים מזהמים והישענות בלתי מוגבלת על מדינה אחת? מצד שני, מגפות כלל עולמיות אינן נחלת השנים האחרונות. מגפת השפעת הספרדית פרצה ב-1918 והמגפה השחורה שהתפרצה באמצע המאה ה-14 חיסלו מיליונים מאסיה, דרך אירופה ועד לאמריקה. אבל כאשר חושבים על זה טוב טוב, שתי המגפות האלו התיפרצו כתוצאה ממעיין גלובליזציה קדומה. המגפה השחורה התפרצה לראשונה במונגוליה והתפשטה לסין, הודו והמזרח התיכון בקרב סוחרים בדרך המשי. המחלה הגיעה לאירופה, ככל הנראה, כאשר הצבא המונגולי צר על העיר בחצי העיר קרים. במטרה לפרוץ את המצור, השליכו המונגולים גוויות חיילים שמתו מהמגפה, ואוניות שיצאו מהעיר נשאו על סיפונן את המגפה לרחבי היבשת. השפעת הספרדית התפרצה כתוצאה מתנאי סניטציה גרועים במחנות צבאיים במלחמת העולם הראשונה, והתפשטה ברחבי אירופה ואסיה והמי שיכה לאמריקה על ידי חיילים אמריקאים שלחמו מעבר לים.

מגפת הקורונה איננה דבר חיובי. אנשים מתים. גם אם מנסים להרגיע אותנו - "רק מבוגרים מתים מזה", זה לא אמור להרגיע חברה שעוזרת לחלשים. בני כמה הסבים שלך, בעצם? נכון, זקנים אינם נישה בחברה, הם אנשים ומכירים, הם אהבנו.

תמר אברהם, י"א/4

תקופת ההתנדבות תלמיד י"א/4 עידו היינמן מסייע בחקלאות בצפון בימי ההסגר

בצל הקורונה כיתה ט'2 לומדת בחוץ עם המורה לתנ"ך אייל אמיר

ליל סגר ליל הסדר בהסגר מול הטלוויזיה

היסטוריה בזום

תלמידי ט'3 בשיעור היסטוריה מקוון בצל הקורונה

חלום? סיוט!

כשאת לא יכולה לצאת יותר מ-500 מטר מהבית שלך, את מקבלת פרספקטיבה שונה על החיים. פתאום את מבינה שהחלום הזה, להישאר בבית חודשים בלי לעשות כלום, הוא בעצם סיוט. את מבינה שאת רוצה להיות מוצפת במבחנים ועבודות, את רוצה לרוץ ממקום למקום, לפספס את האוטובוס, לקום בשש בבוקר ולישון חמש שעות בלילה - את רוצה את החיים שלך בחזרה. אבל זה הרבה יותר מזה. מיליוני אנשים חולים, מאות אלפי מתים, ועולם שלא יודע איך להתמודד עם הסיטואציה. אנשים מפחדים לצאת מהבית, בזמן שאנשים אחרים מתקהלים בקבוצות גדולות. אנשים הולכים עם כפפות, מסיכות ומה לא, בזמן שאנשים אחרים נוגעים בחופשיות בכל דבר. אנחנו נמצאים במצב חירום, שמשפיע על העולם שלנו כמכלול ועל כל אחד מאיתנו כפרטים. לכל אחד יש מנגנון הגנה כדי להתמודד עם דבר שכזה, חלק יסתגרו בחדר וישטפו ידיים 50 פעמים ביום, חלק ימצאו כל תירוץ קטן כדי לצאת החוצה לחמש דקות לנשום קצת אוויר, חלק יראו טלוויזיה כל היום, חלק ימצאו תעסוקה שתסחיה את דעתם, חלק ילמדו, יבלשו, יתעמלו... אבל כל אחד יעשה משהו. הלוואי שהייתי יכולה להגיד שכולם ייצאו מזה, אבל זה לא נכון. אני כן יכולה להגיד שאנחנו כחברה נצא מזה, וכשזה יקרה, נצא חזקים יותר. עכשיו אנחנו באמצע הסיפור, אחרי שהסופר יצר בעיה גדולה שנראית בלתי אפשרית לפתרון, ועכשיו הדמויות מנסות לפתור אותה. אני מאמינה שבסוף הן יצליחו. ואם לא, תמיד יש ספר המשך.

רונה ניסן, ט'5

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

הרבה יותר אדקה חיטה

צועדים במצעד גדול, חגיגי ומרגש אל השדה וזה ממש יום של חג בכפר. השנה האירוע היה מרגש במיוחד, כי הכפר הירוק חוגג 70 שנים להקמתו ו-70 שנה של תלמידים מאושרים. היום הזה מחבר אותנו אחד אל השני, כולנו באים מגובשים למטרה אחת: זריעת חיטה והקשר לאדמה.

את היום אנו מתחילים בצעדה של כמה קילומטרים, בהובלת רכזי השכבות, כשכל שכבה מקושטת בצבע ייחודי לה. בשדה כל כיתה מקבלת את זרעי החיטה ומעיפה אותם באוויר בתרועה גדולה. זה יום של שמחה ברחבי הכפר, ממש חג לכולנו. הפעילות באותו בוקר ריגשה אותי ואת כל תלמידי בית הספר. האירוע נחקק בזיכרוני לנצח.

החיטה מסמלת עבורנו את הצמיחה של כל תלמיד ותלמיד בשנותיו בכפר. התלמיד חוזר שוב ושוב אל השדה לזרוע ובכל שנה מבין עד כמה החיטה גדלה וצמחה. לדעתי, יש הקבלה בין השיבולים ובין הכיתות השונות בכפר. ביחד השיבולים יוצרים מרקם אחד של כל בית הספר. כמוכן, האיכר הוא סיסקו, מנכ"ל הכפר הירוק, המלווה והמנהיג. לסיכום יום שדה החיטה הוא חוויה ייחודית לכל התלמידים. אני וחבריי משתוקקים לראות את שדה החיטה גם בשנה הבאה.

מיקה רוטברט, ח'6

יצא לכם פעם להסתכל על שדה חיטה? עד כמה הוא יפה בצבעו הזהוב, עד כמה היבולים עומדים זקופים ונושאים בגאווה את הזרעים שלהם. ואז, כשמגיעה הרוח, הם נעים יחד מצד לצד. פעם בשנה, בחודשי הסתיו, יוצא כל בית הספר אל שדה החיטה. ביום זה כל התלמידים בחולצות לבנות, דגלים וצהלולים,

צילום השער: אלכס א.

צילומים: חגית זילברשמידט, דניאל דכטיאר